

LARISA RENAR

♦
Magia puterii feminine.
Energia, forțele și tainele seducției

Colecția: Practic – Dezvoltare personală

Lector: Nicoleta Arsenie
Tehnoredactor: Carmen Dumitrescu
Coperta: Florin Afloarei, Mircea Băduț

Editura EUROPRESS Group
O.P. 22, C.P. 113, București, 014780
Tel./Fax.: 021-2125692; Tel.: 021-3106618
Comenzi carte prin poștă:
Tel.: 021-2125692
E-mail: office@europressgroup.ro
www.europressgroup.ro

© Renar Larisa. Круг женской силы. Энергии стихии и тайны обольщения
© ООО «Издательство «Вектор»
© Editura EuroPress Group, pentru prezenta versiune

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RENAR, LARISA

Magia puterii feminine : energia, forțele și tainele seducției /
Larisa Renar ; trad. de Florentina Marin. - București : EuroPress
Group, 2020

ISBN 978-606-668-234-3

I. Marin, Florentina (trad.)

159.9

LARISA RENAR

Magia puterii feminine

Energia, forțele și
tainele seducției

Traducere de
Florentina Marin

București, 2020

LARISA RENAR – strălucitoarea și unica, irezistibila și încântătoarea candidată a științelor psihologice, biolog și psiholog – a primit gradul EIA (Economic Interregional Association) la Școala Superioară de Economie din Stockholm și susține cursuri de *psihologia stresului* la congresele internaționale din întreaga lume. Acum cinci ani, Larisa Renar a organizat și deschis „Academia Vieții Private”:

„Este important să o înveți pe femeie să-și scrie romanul propriei vieții, să-i explici regulile, să-i dai niște pagini goale pe care să scrie. Persoanele care au terminat programul Academiei scriu romane numai cu final fericit.

Eu am încercat să sintetizez în cartea mea toate observațiile, gândurile și cunoștințele măle, acumulate și testate în timpul celor cinci ani de activitate la «Academia Vieții Private». Sper ca această carte să ajute multe femei să devină fericite și să aibă succes”.

*În nebunia dragostei
ni se ivește înțelepciunea vieții.*

Această carte este dedicată profesorilor mei – Svetlana Dmitrievna Tokton, păstrătoare a cunoștințelor antice de pe continentul dispărut Mu și care m-a învățat majoritatea practicilor feminine, Alicia, care m-a inițiat în tradiția nord-americană, Virginia, care mi-a dezvăluit tainele tradiției sufiste, și multe alte personalități care și-au dedicat viața descoperirii puterii feminine și căutării cunoștințelor neprețuite.

Această carte este dedicată tuturor studentelor și profesorilor de la „Academia Vieții Private” – Larisei Sokolova, Olgăi Mihailovna, Nataliei Maximova și, de asemenea, fondatorilor și profesorilor „Școlii de Arte Feminine” – lui Jenia și lui Oleg Frolov, Marianei, Olgăi etc., care cu fiecare zi fac această lume mai frumoasă și mai bună, umplând-o cu dragoste.

Această carte este dedicată dragilor mele prietene – Natalia Dimanis, Elena Mihailovna, Olga Bogoliubova – care au întotdeauna încredere în mine și mă susțin în toate aventurile mele.

Și, desigur, familiei mele – incredibilei mele mame, genialului meu tată cu un deosebit spirit creator. Dar cel mai important, soțului meu, care de douăzeci de ani descoperă în mine cele mai bune calități, mă ajută în proiectele mele, mă învață înțelepciunea și dragostea.

Sunt foarte recunoscătoare editoarei mele Maria Smirnova, mereu gata să încerce proiecte noi și neobișnuite; redactorului Elizaveta Zverevaia, care a dat șarm și o formă desăvârșită cărții mele; Veronicăi Iurkus, care a produs distinsul film ce acordă posibilitatea vizionării și repetării practicilor, și Iuliei Jurinskaia, directorul nostru de marketing, care știe să transpună în realitate toate ideile noastre creațoare.

Fiecare dintre noi își creează propria lume și sper ca această carte scrisă de mine să vă ajute să vă creați o lume în care să fiți fericite și iubite!

Larisa Renar

Capitolul 1

O cunoștință promițătoare

2003

Unul adună rețete culinare, altul rețete de înfrumusețare, unul rețete medicale, însă străbunica mea – cneaghina Varvara Vasilievna Renar – aduna rețete de seducție. De fapt, nu prea este corect să numim rețete jurnalele ci personale, unde erau culese cunoștințe valoroase în legătură cu puterea femeii asupra bărbaților. Călătorind o jumătate de lume, cneaghina a cunoscut și a putut face multe lucruri, iar tot ce întâmpina nota în jurnalul său de alcov. Rețetele de seducție, asemenea unor perle neprețuite, au fost presărate în jurnalul ei. Acest jurnal a păstrat amintirile poveștilor de amor care s-au petrecut în timpul călătoriei, cunoștințele despre legile străvechi ale iubirii, înțelegerea tipurilor de bărbați și secretele femeii, transmise străbunicii mele de cei Aleși, care de-a lungul veacurilor au presărat bucăți din cele mai puternice cunoștințe despre influența femeii în toate colțurile lumii.

La 80 de ani, străbunica arăta ca la 35 și atrăgea mulți admiratori, ca în tinerete. Legendele de fami-

lie spun că străbunica nu strălucea printr-o frumusețe nemai întâlnită, însă, cu toate acestea, toți bărbații din Sankt Petersburg erau la picioarele ei. Nimici nu putea să explică prin ce era atât de atrăgătoare, însă odată ajunsă pe lângă ea, bărbații își pierdeau capul. S-a căsătorit, când era destul de Tânără, cu cneazul francez Renar, iar după moartea acestuia, străbunica a călătorit câțiva ani prin toată lumea. Nimici nu știa exact ce s-a întâmplat cu ea în anii aceștia. Când a plecat, era timidă, retrasă și neobservată, dar s-a întors Tânără, strălucitoare, o femeie atrăgătoare, fatală, cu ochi arzători.

Pasiunea pentru bărbați am moștenit-o de la ea, însă jurnalul de alcov ce cuprindea cunoștințele tainice s-a pierdut pentru totdeauna în timpul revoluțiilor și al războaielor.

Ah, ce mult îmi lipscau aceste cunoștințe în numeroasele mele povești de dragoste! Porneam cu aceleași unelte și făceam aceleași greșeli ca și ceilalți. Dar oare de ce nu ne învață și pe noi cineva cum să construim relații, cum să-i facem pe bărbați să se îndrăgostească de noi și să nu suferim din cauza despărțirilor inevitabile?

Toate rudele mele mă considerau copia străbunicii mele: aveam părul ei roșcat, ochii imenși, larg deschiși și niște gropițe încântătoare în obrajii, însă, spre deosebire de ea, eu nu știam deloc cum trebuie să mă comport cu bărbații.

Și iată, când am împlinit 28 de ani, exact cât avea străbunica mea când și-a început călătoria, eram complet deceptiōnată de bărbați, refuzam să mai sper că îl voi găsi pe acela Unic și că mă voi căsători în cele din urmă. În acea perioadă a murit bunica mea, iar noi am hotărât să vindem casa.

Deoarece în copilărie petreceam multe ore în mansardă, citind reviste vechi, mi s-a cerut să fac acolo o revizie, în cazul în care apare ceva de valoarc. Iar eu într-adevăr am găsit ceva, ce era pentru mine deosebit de valoros – jurnalul de alcov al străbunicii mele și un inel înnegrit de vreme, învelit cu grija într-un șal de mătase. Bunica mea avea alte griji, nu încerca să afle secretele mamei sale, iar tata, cu atât mai mult, nu avea nevoie să le cunoască. Și iată că în sfârșit țineam în mână comoara – jurnalul cu învățaturile tainice și cu prescripțiile pentru seducție. Dacă aş fi putut prevedea în acea zi însorită de iunie cum urma să se schimbe totul...

1903

Cum se poate schimba totul dintr-o dată... Nu demult trăiam liniștită în imensa casă din Paris, însă decesul soțului meu, cneazul Renar, mi-a schimbat complet viața. Eram foarte deprimată și nu știam ce să fac. Părinții m-au pus să mă căsătoresc, fără să îi intereseze prea mult opinia mea, ci numai hotărând că acest cneaz de 48 de ani este o partidă destul de potrivită pentru fata lor de 23 de ani, fără a ține cont de faptul că aceasta nu era bogată. L-au cunoscut pe cneaz pe când se odihneau la Nisa. Regimul sever de la Institutul Smolnii, unde am învățat eu, m-a educat să fiu ascultătoare, de aceea nu îndrăzneam să mă opun. Cu atât mai mult cu cât Franța m-a fascinat dintotdeauna.

E adevărat că nu pot înțelege până la capăt cum de m-am căsătorit și ce făceam eu acolo. Însă, fiind căsătorită timp de 5 ani, aproape că mă obișnuisem cu viața ponderată, liniștită și, după ce am rămas singură aşa

de brusc, m-am pierdut cu totul. După ce am primit vestea în legătură cu moartea soțului meu, mătușa mea, cneaghina Sofia Nikolaevna Illiriskaia, a venit să mă ajute. Mătușa era o personalitate legendară. Din punct de vedere fizic nu era cu nimic deosebită; un zâmbet fin, ochi delicăți; însă se simțea la ea ceva ce îi fascina pe bărbați și îi făcea să o însoțească cu privirea, chiar neluând în seamă faptul că Sofia Nikolaevna era cu mult trecută de cincizeci de ani.

După ce crescuse trei băieți, o invidia cu adevărat pe mama mea, care avusese fată. Cât timp am crescut și învățam la Institutul Smolnii, mă vedeam rar cu mătușa. Însă eu am păstrat încă din copilărie niște amintiri foarte vii despre ea – toaletele ei elegante, bijuteriile ei strălucitoare, miroslul fin de parfum și cel mai important, ochii ei strălucitori, care scoteau din minți tot Petersburgul. Observându-mi zăpăceala, mătușa, care venise din Petersburg pentru înmormântare, m-a invitat la ea. Pentru a uita și a mă deconecta de la gândurile mele triste, am hotărât să fac o scurtă călătorie la Atena, și numai după aceea să mă întorc în Rusia. După ce am adunat lucrurile și obiceitele de valoare, am plecat în întâmpinarea necunoscutului.

2003

„Merg să întâmpin necunoscutul”, am hotărât, prezentindu-mă să intru la primul modul al școlii de business.

Doream o schimbare în viața mea și în propria persoană. Mult timp lucrasem ca reprezentant al unei companii olandeze, ocupându-mă cu stampilarea unor afișe immense de vinilin pentru reclame de export. Culorile

rezistente și puternice, calitatea foarte bună și farmecul meu moștenit au ajutat la o vânzare de succes. Însă îmi doream să-mi deschid propria afacere și, înainte de a-mi pune în aplicare planul, am hotărât să studiez la școala de business.

Trebuia să mergem în acel oraș peste cinci zile, unde într-o pensiune ni s-a propus să învățăm ideile de bază despre strategie, marketing, finanțe și management. Grupa formată din treizeci de persoane, din care numai zece erau fete, a descoperit niște posibilități imense nu numai în învățarea legilor businessului, ci și în învățarea legilor altor câteva domenii. Desigur, acestea erau descrise în jurnalul străbunicii, însă nu avusesem timp să-l citesc și mi-am promis să mă ocup de lectura jurnalului după încheierea primului modul.

Am mers la Repino, așteptând cu nerăbdare să fac cunoștință cu grupa. Lumea închisă a reclamei a fost studiată în profunzime pentru câțiva ani, atât pe plan profesional, cât și personal, și nu promitea nimic nou. În schimb, cunoașterea unor bărbați de succes și interesanți, cu vârste cuprinse între 25 și 45 de ani, îmi provoca imaginația, ca de altfel tot ce era nou și necunoscut.

Am plecat la școală la prânz, neștiind cu ce să mă îmbrac. O ținută părea prea ușuratică, alta, prea serioasă, a treia, prea romantică. În cele din urmă, am recurs la un costum alb tricotat, care era în același timp de afaceri, dar și sexy. Sacoul era scurt, cu nasturi aurii, și pantalonii evazați, cu curea joasă pe șold, care cu toată seriozitatea exterioară lăsau buricul neacoperit, ceea ce imediat atrăgea atenția. După ce m-am mai învărtit de câteva ori în fața oglinzi, înarmându-mă cu gemanțanele imense cu haine pentru orice situație, am plecat la școală. După cum se vede, toată grupa venise

cu autobuzul, astfel încât atunci când am intrat în foaiерul „Baltica”, toți analizau ceva cu atenție. Privind în jur să văd dacă nu cunosc pe cineva și tot uitându-mă lung la o persoană, m-am împiedicat de un geamantan și era cât pe ce să cad. În timpul căderii am simțit cum o mâna puternică m-a prins și un glas de bărbat a exclamation surprins:

— Atenție! Nu aşa se face cunoştință!

M-am uitat la salvatorul meu, multumindu-i din ochi. Păr blond, tuns scurt, un costum deschis la culoare, impecabil, și privirea ironică a unor ochi reci, verzi-deschis.

— Vă mulțumesc că m-ați prins, am îngânat eu tulburată și puțin vinovată.

Necunoscutul m-a studiat din cap până în picioare cicălitor, zăbovind un pic asupra buricului meu și m-a întrebat:

— De unde sunteți, ființă preafrumoasă?

1903

— De unde sunteți, ființă preafrumoasă? m-a întrebat necunoscutul cu păr negru, încă ținându-mă în brațe.

Ochii lui căprui priveau ironic și atent. Abia mă imbarcasem pe vaporul care mergea la Atena și deja nimerisem în această poveste. Căutându-mi cabina, neobișnuită cu scările de pe vas, aş fi alunecat și aş fi căzut, dacă nu m-ar fi prins acest bărbat înalt. Niciodată nu mi-a plăcut în mod deosebit acest tip de bărbați, însă acest domn mi-a captat atenția. Am încercat să prezint imaginea pe care o vedea el: o minune de femeie neînde-

mânătică, cu păr roșcat ondulat, cu ochi mari turcoaz și cu două gropițe fermecătoare pe obrajii...

Necunoscutul era înalt, bine făcut, iar în ochii lui căprui licărea ceva misterios. Pomeții ridicăți, fruntea lată, buzele puternic conturate, care promiteau săruturi pasionale și... Aici mi-am întrerupt speriată fantezia, m-am adunat cu grijă din îmbrățișarea lui și, mormăind „mulțumesc”, m-am îndepărtat în fugă spre cabina mea, închizând ușa cu cheia. Inima îmi bătea nebunește, dar nu din cauză că reușisem să nu cad, ci din cauza ciudatei senzații de atracție foarte puternică pentru acest bărbat, pe care îl văzusem numai câteva clipe. Mergeam nervoasă prin cabină, încercând să mă calmez și să hotărăsc ce să fac. Fără a mai lua în seamă faptul că fusesem căsătorită, nu știam deloc cum trebuie să mă comport cu bărbătii și mă gândeam cât de multe mai am de învățat.

2003

„Câte mai am de învățat”, mi-am șoptit, urcând scările spre camera mea. Zăpăcită de întrebarea necunoscutului, am răspuns automat: „Din Sankt Petersburg”. Însă scurta conversație s-a oprit aici, fără a începe încăcar, căci m-am trezit încanjurată de cunoșcuți și simpatizanți. Salutându-mă și îmbrățișându-mă cu totii, l-am pierdut oarecum din vedere pe necunoscut. În fine, după ce am primit cheia de la cameră și după ce am supravegheat ca imensul meu geamantan să fie adus, mi-am tras și eu sufletul. După o jumătate de oră începea primul curs, iar după acesta era prânzul. După ce mi-am făcut ordine, am coborât în sala de curs.

Profesorul, uitându-se uimit la mine, m-a întrebat cu grija dacă am nimerit unde trebuie.

„Probabil că în Suedia studenții nu vin aşa de bine aranjați la cursuri”, m-am gândit eu, căci este evident că nu ai timp să te mai schimbi aici. Și m-am simțit ca oaiă neagră, la propriu și la figurat, însă, pe de altă parte, mă linișteam cu ideea că toată lumea o observă și o ține minte. Din păcate, celălalt care avea atenție doream să o atrag nu era printre cei prezenți la curs. „Probabil că el o fi venit la «Baltica» numai ca să se odihnească”, m-am gândit eu dezamăgită și m-am lăsat absorbită de cursul despre macroeconomie, aproape uitând de incidentul din foaier.

Tot analizând tema cursului, am plecat să iau prânzul cu noua mea cunoștință, Marina.

– Cum a fost cursul?

Auzind acest glas cunoscut, am tresărit surprinsă.

– Interesant! am răspuns, întorcându-mă și iar dând de privirea ochilor verzi.

– Păcat că am lipsit, a trebuit să rezolv niște probleme! a spus cu regret necunoscutul. Da, mă cheamă Matvei. Matvei Viner! („O combinație nebună de nume neaosă rusesc și un nume de familie american”, m-am gândit eu.) Dar pe dumneavoastră cum vă cheamă? Ați dispărut aşa de brusc, încât nici nu am apucat să facem cunoștință.

1903

– Ați dispărut aşa de brusc, încât nici nu am apucat să facem cunoștință! am auzit cuvintele cuiva.

După ce am coborât să luăm prânzul, am nimerit la o masă alături de o pereche în vîrstă de francezi. După ce au mâncat repede și s-au scuzat că sunt obosiți, au ple-

cat, lăsându-mă singură. Și când serveam desertul, am simțit cum s-a apropiat cineva de mine. Ridicându-mi ochii, l-am văzut pe salvatorul meu brunet.

– Îmi permiteți să vă ţin companie? mi s-a adresat el respectuos.

– Da, desigur, i-am răspuns.

– Mă bucur să vă văd întreagă și nevătămată!

– Numai datorită eforturilor dumneavoastră eroice!

– Da, trebuie să cer o medalie pentru „Salvarea făpturilor fermecătoare”.

– Bine, o să vă desenez una, am început eu să râd. Să-mi spuneți numai ce nume să scriu.

– Dați-mi voie să mă prezint! Mă numesc Mark Golber – sunt medic ofițer la Petersburg.

– Într-adevăr? m-am bucurat eu. Iar eu mă pregătesc să-mi vizitez mătușa după ce mă întorc din Grecia. Locuiește tot la Sankt Petersburg.

– Eh, atunci o să găsim multe teme de conversație, a spus Mark, zâmbind misterios. Însă dumneavoastră nu ati spus cum vă cheamă.

– Varvara Vasilievna Renar, am răspuns eu sec.

– Doamne, ce oficial! a pufnit în râs Mark.

Și iarăși am simțit că mă pierd într-un câmp puternic de atracție. Cu toată reținerea lui exterioară, în interior părea că arde un foc mocnit și m-am gândit că dacă nu fug în acest moment, îmi voi pierde și ultimele rămășițe de rațiune.

– Scuzați-mă, trebuie să plec! m-am scuzat față de Mark. Cred că o să ne mai vedem!

– Da, sper că o să vă pot găsi! și-a luat la revedere Mark, zâmbind provocator.

„Interesant, mi-am zis eu, ce o căuta el de fapt la semei?”

2003

– Ce or găsi toți la ea? m-a întrebat Marina, când o urmăream pe Katia cu privirea cum pleca să se plimbe cu toți admiratorii în pauza dintre cursuri.

În câteva zile am reușit să ne cunoaștem cu toții și să legăm prietenii. În timp ce băieții din grupa noastră „mâncau carte” la cursuri, fetele mai mult îi analizau pe bărbați și gradul lor de succes, decât orice alte topicuri din timpul lecției. Deocamdată nu mă atrăgea nimeni, mai corect spus erau mulți candidați interesanți, iar eu flirtam cu toți, fără să acord o atenție deosebită vreunui dintre ei. Deocamdată toți se studiau unii pe alții. Cu Matvei relația era deocamdată de pură prietenie. Și iată, stând la soarele de mare, discutam prin ce atrage Katia bărbații, în timp ce noi, aşa fete frumoase, deștepte și libere, stăm în colectivul de fete.

Considerând că învățarea secretelor seducției este mult mai folositoare vieții decât studierea strategiei și a analizei SWOT, am plecat totuși la cursul de analiză SWOT. Însă pentru mine era ca și cum lumea se opriese aici, gândurile mele s-au întors tot la jurnalul străbunicii mele și am hotărât că poate acele legi care funcționau acum o sută de ani sunt veșnice și merită să pun în aplicare cunoștințele tainice ale străbunicii mele în viața prezentă. Aveam multe lucruri interesante de descoperit.

1903

Aveam multe lucruri interesante de descoperit. Sunetul valurilor spunea veșnica poveste de dragoste,

iar vântul ușor se juca pe catarg sacadat, nerăbdător. Aceeași nerăbdare era și în mine.

Deși am tăifăsuit noi plăcut, Mark a rămas la fel de respectuos și de atent.

Atingerile lui Mark amintea de un oarecare ritual, poate că erau de altfel un ritual necunoscut de mine. În fiecare dimineață după micul dejun ieșeam pe punte, el îmi învelea delicat umerii cu o pătură și, ca și cum din întâmplare, își trecea mâna fierbinte pe suprafața cefei mele descoperite. Părul era prins sus, căci aşa cerea moda, iar eu simteam cum Mark admira această părticică de piele fină. Eu înlemneam și așteptam continuarea, însă se auzea aceeași frază: „Bună dimineață, sunteți proaspătă ca briza mării, iar eu mă scufund în ochii dumneavoastră misterioși, turcoaz”. Apoi el aducea cafeaua și începeam discuția lentă despre medicină, politică, despre Rusia și Franța.

Auzind această frază pentru a treia oară, m-am înfuriat și mi-am dat seama că el o întâlnise în vreo metodă de seducție a unor prostuțe ca mine și o învățase pur și simplu. Însă în ziua a patra parcă începeau să-mi lipsească aceste cuvinte, în cea de-a cincea zi îmi doream cu patimă să le aud și să sint căldura atingerii lui pe ceafă. Și am hotărât că aceste ritualuri nu sunt chiar aşa de inutile. Însă continuarea nu urma, Mark încă nu încerca să mă seducă. Ori nu îi eram eu pe gust, ori el aștepta un moment anume, ori se petrecea ceva necunoscut de mine.

2003

Ceva necunoscut avea loc și în viața mea. Am înțeles că mă îndrăgostisem. Flirtul general din școala de

business nu m-a ocolit nici pe mine. Și deși blonzii nu au fost niciodată idealul meu masculin, grija delicată a lui Matvei chiar și pentru lucrurile mărunte m-a înduioșat. Mă gândeam că el se preocupă aşa de atent fie de mine, fie de toate femeile.

Dar iată că s-a încheiat modulul, s-a terminat și cu cafeaua de dimineată, și cu fraza lui neschimbătă „Bună dimineată, dragă!”. Ceea ce, desigur, nu era chiar aşa de înflorat și elegant ca la străbunica mea, însă s-a repetat neschimbăt cinci zile, cât timp au durat cursurile.

Cu toate acestea, am înțeles că m-am îndrăgostit numai în ultima zi. Am reușit să răcesc și, trezindu-mă dimineată, am simțit nu doar că nu mă puteam duce la curs, dar nici măcar nu eram în stare să mă ridic din pat. Bătând la ușă, Marina m-a întrebat dacă vin să iau micul dejun și, auzind glasul meu bolnav, mi-a promis că îmi aduce ea ceva de mâncare. Și mare mi-a fost mirarea când în locul Marinei și-a făcut apariția Matvei, ducând ceaiul, mierea, aspirina și portocalele. Încă nu știam clar dacă grija lui era o manifestare a respectului sau a interesului, însă faptul că nu a încercat nici măcar să mă sărute începuse să mă neliniștească.

1903

Ceea ce se întâmpla îmi producea o stare de neliniște. Deja începeam să mă îndoiesc de puterea mea de atracție. Călătoria se apropiă de sfârșit, iar între noi nu avusese loc nimic. Mă pierdeam în expunerি, în timp ce Mark se pregătea să discute cu mine politicos și cu viincios, iar eu ardeam de dorință.

Într-o seară a avut loc la restaurant un concert. Stăteam alături de Mark și ascultam aria, simțind cum pur și simplu mor de pasiune. Atracția era atât de puternică, numai prin faptul că stăteam alături de el. El părea netulburat și liniștit. Era bine că în sală era întuneric și nimeni nu putea să vadă ce se întâmpla cu mine. Am încercat să mă stăpânesc și speram ca rochia și corsetul meu strâmt să-mi ascundă tainele. Niciodată nu am știut că acest lucru este posibil. Mark mi-a întins mâna elegant și, mergând alături de el, am observat că el simtea și înțelegea tot.

Desigur, există anumite reguli de bună-cuvîntă, dar uncori am impresia că acestea au fost create de bărbați pentru ca într-un mod respectuos să nu acorde atenție femeii care nu îi atrage. Deoarece dacă femeia într-adăvăr este pe placul bărbatului, el imediat uită de toate regulile bunei-cuvînțe. M-am infuriat, însă nu am lăsat să se vadă. Și numai după ce m-am întors în cabina mea am dat frâu liber mâniei mele: „Cum de și-a permis să mă respingă, văzând și simțind clar ce se petreceea cu mine?!“

2003

– Cum de și-a permis să mă respingă, văzând și simțind clar ce se petreceea cu mine?! De supărare răccala mi-a dispărut ca prin minune. Cinci zile să aprinzi încet o pasiune, iar în ultima clipă să te săruți prietenește pe obraz și să-ți iei la revedere până la următorul modul!

Tot fierbând de mânie, am început să-mi arunc hainele în geamantan. Marina, mergând în urma mea și văzându-mi expresia fetei, m-a întrebat neliniștită ce s-a întâmplat.

– S-a întâmplat ceva între tine și Matvei? Când a plecat la tine cu aspirina, am crezut că tratamentul o să vă facă mai apropiată! Dar el s-a întors repede și a plecat imediat la o întâlnire.

– Păi, în asta constă și problema, că nu înțeleg ce joc joacă. Ori o fi un seducător foarte experimentat, ori toate astea nu sunt decât o doavadă de respect și nimic mai mult.

– Nu te mai supăra! a spus Marina împăciuitor. E timpul să mergem! Geamantanul meu este deja jos. Să chem pe cineva să te ajute cu al tău?

– Nu, mă descurec singură! Știi, mânia îți dă forță! Am ridicat cu furie geamantanul și l-am dus la lift. Într-adevăr, avântul meu tot acolo s-a și stins și, întâlnindu-l în lift pe Gleb din grupa noastră, l-am rugat să ne ajute pe mine și pe Marina să ne încărcăm geamantanele în frumosul meu „Volvo”, pentru care i-am fost recunoscătoare.

– Marina, eu propun să anulăm încheierea primului modul! mi-a trecut mie prin gând, în timp ce goneam mașina, sperind și bucurând agenții de circulație, când le dădeam acestora din 500 în 500 de metri câte 100 de ruble amendă.

– Unde mergem? a întrebat Marina curioasă.

– La mine acasă! Cred că am o sticlă de coniac bun „Frapin”. Mi l-a dăruit șeful pe post de premiu pentru lucrarea bună pe care am făcut-o. Este o logică sută la sută bărbătească: „Ia și tu ce nouă nu ne convine!”.

Am ajuns la apartamentul meu pe debărcader, am destupat sticla de coniac și am tăiat câteva felii de lămăie, presărându-le cu cafea măcinată. Marina a luat cupa și a anunțat un toast:

— Pentru noile cunoștințe! Și nu te mai necăji din cauza lui Matvei! Eu mă consolez mereu cu cuvintele:

Lasă să plângă aceia care ne-au refuzat.
Lasă să dispară aceia care ne-au neglijat!

— Mulțumesc pentru consolare! am spus zâmbind și am sorbit din coniac.

Și, dintr-odată, privirea Marinei a căzut asupra inelului care stătea pe raftul de cărți.

— Ce e asta? a întrebat Marina, luând în mâna inelul și studiindu-l cu atenție.

1903

— Ce e asta? m-am întrebat eu, descoperind în sfârșit ce mă frământa de mult timp.

Mă aflam în fața templului Afroditei din Acropole și țineam în mâna inelul de argint înnegrit de timp. Însă această clipă a fost precedată de niște lucruri destul de stranii.

După ce mă despărțisem de Mark destul de rece în Atena și după ce ne-am înțeles să ne întâlnim la Sankt Petersburg după două luni, m-am întors la hotel. Lăsând toate lucrurile, am venit la Acropole. Era în jur de trei ziua și nu mai îmi rămăseseră decât două ore ca să apuc să văd tot. Și brusc, trecând pe la templul pe jumătate ruinat al Afroditei, am simțit că aveam nevoie să vin aici la noapte. Gândindu-mă că nimeni nu-mi va permite să rămân aici până dimineață, la ora cinci după-amiază, când toți vizitatorii trebuiau să plece, m-am ascuns

într-o cabină de toaletă. Îmi spunea ceva din interior că trebuie să fac asta!

S-a făcut pustiu, iar glasurile au amuțit, am mai așteptat puțin și, când am fost sigură că nu mai era nimeni la Acropole, m-am îndreptat în grabă spre templul Afroditei. În centrul templului mi-am ridicat mâinile spre cer și am simțit cum undele de energie ale Cosmosului îmi pătrundeau în palme, iar undele de energie ale Pământului îmi pătrundeau prin tâlpi. Am simțit că am trecut într-o altă dimensiune. Am văzut cum Afrodita, care râdea, lăua inelul din mâinile lui Hefest, care o privea cu adorație. Apoi vedeam cum Afrodita dădea inelul marii preotese, vedeam minutul ritual, cum patru preotese se strâng în cercul de putere feminină și, ținându-se de mâini, învârtesc sfera energiei feminine tot mai sus, înspre Cosmos. Vedeam cum inelul era trecut celei mai puternice dintre preotese, celei care reușise să strângă cele nouă pietre, care trecuse cele patru etape de inițiere și care, cunoșcând tipurile de bază ale energiei masculine, învățase să le controleze.

Apoi, înaintea mea totul s-a întunecat – mi-am pierdut cunoștința. Mi-am revenit de-abia spre dimineață. Toate acestea mi s-au părut un joc al imaginăției sau un vis ciudat. Era rece să stai culcat pe nisip și ceva mă lovise într-o parte. Am încercat să îndepărtez cu mâna ceea ce mă lovise. Mi se părea că înnebuneam încetul cu încetul și, certându-mă pentru credința necroadă în miracole, am început să sap. Evident, era o imagine demnă de povestit – o doamnă elegant îmbrăcată săpa cu frenzie în pământ. Imaginați-vă groaza și mirarca mea când am dat peste inelul înnegrit și învechit. Nu am început să mă chinui cu întrebări de unde apăruse

acesta, ci l-am acceptat ca pe un semn al schimbărilor viitoare din viața mea.

Deoarece se luminase, m-am întors la adăpostul meu și am așteptat deschiderea Acropolei. Când s-au ivit primii turiști m-am amestecat și eu prin mulțime. Inelul se afla în geanta mea și nimeni nu-mi acorda prea multă atenție. Încă tremurând de frig și de ceea ce trăisem, simțeam o oboseală cumplită. Nu îmi amintesc cum m-am întors la hotel. După ce am luat micul dejun pe fugă, aproape că m-am târât până în cameră și am căzut într-un somn adânc.

Însă somnul a fost continuarea viziunii de azi-noapte. Am visat că Afrodita îmi punea pe deget inelul, pe care selipeau toate cele nouă pietricele. și am auzit cum aceasta spunea:

– A venit timpul să dau înapoi lumii taina energiei feminine. A venit vremea de revenire a puterii femeii. Tu ești cea care va arăta drumul și va afla soluțiile corecte pentru aceasta. Te așteaptă multe descoperiri, multe întrevederi, multe dezamăgiri și multe minute fericite pe acest drum. A venit vremea să strângi cele nouă pietre.

Am deschis ochii și câteva minute am rămas întinsă, uluită. Încercam să conștientizez și să înțeleg tot ce văzusem și auzisem. Trebuia cumva să adun cele nouă pietre ca să capăt putere și autoritate asupra lumii și, cel mai incredibil, asupra bărbaților. Am strâns în mână inelul vechi și am încercat să înțeleg ce se petrece.

Am încercat chiar să-l fac să funcționeze, însă puterea lui magică, dacă ar fi avut vreodată așa ceva, încă nu începuse să acționeze. Mi-a fost rușine să-mi amintesc încercările mele stupide și zadarnice de a-l scoate din minți pe Mark. Îmi lipsea ceva, cu toate că eram drăguță, Tânără și liberă.

Capitolul 2

Îmi lipsește ceva

2003

Îmi lipsește ceva, cu toate că sunt drăguță, Tânără și liberă, am ajuns la o concluzie deloc liniștită.

Perioada de o lună dintre module a trecut pe nevăzute, iar anticiparea întâlnirii cu Matvei răsună prin tot corpul meu. Și de-abia acum am hotărât să trec la rezolvarea unor lucruri hotărâtoare. Este adevărat că încă nu înțelegeam ce cuprindea noțiunea de „lucruri hotărâtoare”. Ce dorcam eu era oare să îl seduc pe Matvei sau să-i trezesc sentimente, să-l scot din minți sau să-l uimesc cu mintea?

După ce am hotărât că îmi voi da seama mai bine în timp, am început să mă pregătesc pentru începerea noului modul. De obicei blugii mei străluceau în toate culorile curcubeului din cauza strasurilor, buclele rebele stăteau în toate părțile, decolteul era extrem de adânc, iar buricul dezvelit. După ce am chibzuit bine, am hotărât să recurg la strategia aplicată de toate tinerele și să încep cu o schimbare a înșătișării.

Mi-am aranjat lucrurile, dându-le la o parte pe cele mai elegante și sobre, ceea ce nu era prea ușor de făcut. Însă am reușit să scot din adâncul dulapului un costum sobru negru, ce e drept, cu dungi roz. După ce mi-am strâns părul la spate, m-am privit în oglindă. Nu mai lipseau decât niște ochelari severi și aş fi fi semănat cu o învățătoare. Totuși, costumul italienesc era sexy, rotunjindu-mi fundul și scoțându-mi în evidență talia, însă tot era mai provocator decât hainele mele obișnuite.

Și iată, în sfârșit, seara de vineri când începea următorul modul, toți se îmbrățișau și se bucurau de revedere. Am primit o sumednicie de complimente pentru noul meu costum și pentru noua coafură. Matvei a venit pe neașteptate și m-a îmbrățișat de la spate.

– Te-ai schimbat! mi-a șoptit la ureche.

Însă, la drept vorbind, nu am înțeles din intonația lui dacă îi plăceau aceste schimbări. Acest gând mă tot preocupa și în timpul cursurilor, până când am înțeles că în timp ce povestea despre vânzări, profesorul nostru suedeze, Anderj, parcă îmi citea gândurile. „Întrebați cumpărătorul ce dorește și arătați-i că aveți acel produs în marfa voastră”, se auzea ca refren la lecția lui. M-am gândit că și cu bărbății este cam la fel: înainte de a-ți schimba infățișarea și de a adopta anumite acțiuni, trebuie să știi ce vrea acesta.

1903

– Și ce dorea? a fost prima întrebare pe care i-am pus-o mătușii, când de-abia am trecut pragul casei ci din Sankt Petersburg. Flirtul ușor al călătoriei pe mare nu îmi dădea pace.

– Cine? nu înțelegea mătușa. Poate ar fi mai bine să te schimbi de haincle de pe drum, să faci un duș, ne așezăm lângă cămin și îmi povestești totul pe rând. Da, este periculos să lași o fată frumoasă să călătorească singură, a oftat mătușa.

– În asta stă nenorocirea mea, am început să plâng, că nu este deloc periculos. Bărbații nu mă văd! Le alunecă privirea pe lângă mine și nici nu mă observă. Doar sunt frumoasă! De ce? Iar Mark, am început iar să plâng, m-a chinuit cinci zile!

– Te-a sedus? m-a întrebat mătușa îngrozită.

– Nu, tocmai în asta e toată problema! mi-am rotit capul, continuând să suspin. Nici măcar nu a încercat. Am încetat să mai dorm noaptea, imaginându-mi cum mă mângâie, iar el era tot timpul amabil și grijuliu. Ceva nu e normal cu mine! am izbucnit iar în lacrimi.

– Doamne, ai 28 de ani și ai mai fost căsătorită, dar ești aşa de naivă! m-a compătimit mătușa.

– Mătușă, ce îi făcea pe bărbați să vă urmărească cu privirea? Și de ce bărbații nu se uită la fel și la mine?

– Draga mea copilă, cred că abilitatea de a atrage bărbații este un dar deosebit, însă acesta se poate învăța. Am să încerc să îți explic câte ceva, dacă ești pregătită să crezi și să te schimbi.

– Desigur, sunt pregătită! lacrimile s-au zvântat singure și m-am făcut toată doar ochi și urechi.

– De mult am dorit să transmit cuiva cunoașterea mea.

– Mătușă, nu glumiți? numai asta puteam să pronunț. Auzisem cândva că există cunoștințe tainice despre cum să atragi și să păstrezi orice bărbat. Aș fi dorit să ajung să le cunosc măcar puțin.

– Pentru început nu ar fi rău să te schimbi și să luăm cina, a propus mătușa.

2003

„Nu ar fi rău să mă schimb și să iau cina”, m-am gândit eu, intrând în camera mea aproape fără puteri.

Nu mi-a fost ușor să mă obișnuiesc cu învățatul de la ora opt dimineața până la ora opt scara, iar după cină trebuia să pregătesc un caz pentru dimineață. Mă plătisise de infățișarea serioasă și, punându-mi percheea de ginși favorită, am coborât la cină. Lumea era vizibil emoționată. După cină toți trebuiau să se adune la club și să organizeze o prezentare pe tema „Cine, unde lucrează și ce talente are”. O, m-am gândit eu, în sfârșit am șansa să mă prezint în toată splendoarea mea. Și, deși eu și Matvei ajunsesem în grupe diferite, eram cuprinsă de entuziasm.

Grupa noastră a hotărât să arate un fragment din „Moulin Rouge”, demonstrând importanța producerii de gumă de mestecat și posibilitatea acestia de a lipi corpul. Eu am apărut pe scenă cu un mers foarte sexy și, interpretând câțiva pași de dans, m-am prefăcut că am căzut în brațele prezentatorului companiei producătoare, Alexandr, din cauza gumei de mestecat care se lipise de picior. Alexandr m-a luat în brațe de pe scenă, sub ropotul de aplauze și pe fondul râsetelor vesele.

Mai târziu, când stăteam la bar și beam apă, Matvei mi-a spus, apropiindu-se de mine:

- Ai fost superbă!
- Mulțumesc! am răspuns, zâmbind.
- Ce bei? m-a întrebat Matvei.

- Apă cu lămâie! i-am răspuns eu.
 - Dacă vrei pot să comand un cocktail! mi-a propus el.
 - Nu, mulțumesc! Încerc să nu beau alcool! am refuzat eu.
 - De ce? m-a întrebat Matvei cu nedumerire.
 - Asta poate fi periculos! am răspuns eu cu subînțeles.
 - Pentru mine sau pentru tine? a întrebat Matvei, intrând în jocul meu.
 - Pentru tine! i-am răspuns, țintuindu-l un timp cu privirea.
 - Asta mă intrigă! Îmi place să risc!
- Matvei începuse deja să devină serios.
- Putem verifica la mine în cameră cât de periculos este acest lucru.

În acest moment s-a apropiat Alexandr, căruia, se pare, începusem să-i placă după ce m-a luat în brațe și dorea să continue conversația, invitându-mă la un dans lent. Nu doream să îl supăr refuzându-l, dar în același timp începusem să mă tem de jocul început cu Matvei. Mai aveam de studiat un an întreg împreună și dacă aş fi petrecut cu el o noapte, nu se știe cum ar fi evoluat lucrurile pe viitor. Scuzându-mă față de el, am plecat să dansez cu Alexandr.

Poate că asta a fost greșeala mea, dar Matvei nu a mai încercat să mă seducă de atunci. Modulul se aprobia de sfârșit, vorbeam amabil cu Matvei, cochetam, flirtam și tot așa. Este plăcut să refuzi un bărbat, referindu-te la lucruri urgente, la zile critice și la venirea neplansificată a rудelor, însă dacă bărbatul nu încearcă să te seducă, începi să te îndoiești de tine însăți. Nc-am luat rămas bun pe toată perioada verii, iar eu am hotărât că

aceasta era o posibilitate prielnică de a învăța și de a afla undeva ce îmi lipsește.

1903

— Ce îmi lipsește? m-am întrebat, după ce, în sfârșit, mi-am despachetat lucrurile și am luat cina, apoi am urcat în budoarul mătușii să becm ceai.

Casa mătușii, construită în stil venețian distins, cu ferestre mari și cu un paravan plăcut la primul etaj, se afla pe bulevardul Konnogvardeiski și părea strămutată din însorita Italie pe țărmurile reci ale Nevei.

M-am instalat împreună cu mătușa în niște fotoli moi și, după ce ne-am turnat ceai aromat de fragi, am continuat discuția.

— Ce îți lipsește... a repetat mătușa gânditor. Înainte de a începe să facem ceva, trebuie să înțelegi de ce unele femei atrag bărbații, iar altele, indiferent de frumusețea, inteligența, educația, tinerețea lor, trec neobservate.

În acel moment, ridicându-se din fotoliul ei, mătușa a luat un glob de marmură.

— Imaginează-ți că acesta este Soarele, mi-a spus Sofia Nikolaevna, ținând în mâini globul. Ce menține planetele în jurul Soarelui?

— Mătușă, eu nu te întreb de legile fizicii! i-am răspuns eu cu indignare.

— Dar de ce consideri că legile fizicii nu sunt legile generale ale Universului? m-a lămurit mătușa netulburată.

— Ei bine, nu prea îmi amintesc... Amintindu-mi de orele din vremea gimnaziului, mi-am scotocit prin

memorie și, în cele din urmă reamintindu-mi, am răspuns ușurată: forța gravitațională.

— Isteață fată! Și ce produce forță gravitațională? a continuat mătușa întrebarea.

Nu mai aveam nici o idee, nu prea eram pregătită pentru aşa întrebări.

— Energia, fetița mea. Energia conduce lumea, atrage și menține. Soarele este un centru de energie și, datorită acestei energii, el atrage planetele. Femeia este, de asemenea, un centru de energie și, datorită acestei energii, ea atrage bărbații ca un magnet, atrage posibilități, bani, cunoștințe utile și, cel mai important, poate să mențină toate acestea.

— De ce? Oare bărbații nu au energie? tot nu înțelegem eu.

— Ba au! Însă doar dacă sunt călugări sau dacă studiază diferite practici energetice. Dar bărbatul obișnuit primește energie datorită femeii. Înțelegi, bărbatul nu poate lua energia din spațiu, deoarece el este direcționat doar spre a realiza, deci spre acțiune. Numai femeii i-a fost dăruită această capacitate, datorită posibilității de a înmagazina energie, pe care o primește de la apă, aer, foc și pământ, adică de la natură. Chiar această energie îl atrage pe bărbat. Iar bărbatul caută la femeie exact această energie, căci fără ea el nu poate să își realizeze visurile, planurile, să câștige bani și să capete putere.

— Ca dintotdeauna, bărbații sunt favorizați, m-am revoltat eu sincer.

— Ai dreptate, pe de o parte – a fost de acord cu mine mătușa. Dar, în același timp, aici apare noțiunea propriei responsabilități. Tot ceea ce se află în jurul femeii este creat numai de aceasta și de energia ei. Și nu poate fi nimeni învinuit, mai ales soțul sau alți bărbați, dacă

aceasta nu locuiește într-un conac elegant, ci stă cu chirie într-un apartament mic, dacă soțul ei nu este milionar, ci are un salariu neînsemnat. Iar asta nu înseamnă că femeia nu a avut noroc cu bărbatul, sau că bărbatul nu a avut noroc cu femeia.

Mătușa a făcut o pauză.

– Dar dacă soțul meu a ajuns într-o poziție favorabilă, asta înseamnă că a primit energie de la mine? am specificat eu.

– Da, însă dacă nu știi cum să îți regenerezi energia, o poti pierde. Timpul, copiii, munca le secătuiesc pe femei de energie, iar pe la 35-40 de ani, multe femei sunt lipsite de energie. Și atunci bărbatul încearcă să-și găsească altă sursă, purtând aventuri cu alte femei mai tinere.

– Dar asta nu e corect! m-am ridicat eu în apărarea tuturor femeilor părăsite.

– Nu este corect, dar e legea fizicii. Primind energie prin sex, bărbății în mod inconștient doresc acea femeie la care simt plenitudine. Dacă ești lipsită de putere, atunci nu este important dacă ești Tânără, bogată sau frumoasă. Ești pustie, și de aceea nici un bărbat nu te va dori. Ei pur și simplu nu văd și nu simt în tine femeia.

2003

„Ei pur și simplu nu văd și nu simt în mine femeia”, am ajuns eu la această concluzie necruțătoare. Stăteam la vila amiciei mele, Aniska, de la universitate, și meditam asupra acestei informații, pe care o citisem în jurnalul străbunicii. Eu și prietenele mele eram exemplul perfect al cântecelului studentesc despre fata roșcată.

Zglobic ca un mânz
Roșcata te atrage;
De-ndrăznești s-o atingi
Ca focul te arde.

Se cânta ca refren la melodie, de parcă se vorbea despre mine. Primul cuplet i-a revenit prietenei mele, Manieciica.

Manieciica, acum plăcută și apetisantă, psiholog pentru copii, a fost cândva o blondă tipică. Părul i s-a mai închis, însă dispoziția i-a rămas acceași.

Nu-ncape îndoială
Că blonda e de gheată –
Să o atragi de vrei
Cu vorbe de alint,
Cu orice alt cuvânt,
Imediat te va goni.

Cel de-al doilea cuplet parcă era compus pentru Kisa, cea de-a doua amică a mea. Brunetă cu ochi albaștri-deschis, care iubea riscul și era foarte temperamentală, Kisa lucra ca designer.

De vezi brunete
Toate sunt cochete.
Frumoase-s cât sunt tinere,
Pân' la patruzeci
Când dispar pe veci,
Dar nimănu-i nu-i mai trebuie.

Dar până la 40 de ani mai este încă mult, aşa că deocamdată Kisa nu s-a gândit prea mult cui îi va fi nece-

sără. Deocamdată ea se culca practic cu toți clienții și cunoștințele ei. Kisa era convinsă că sexul este cel mai bun, că poate să se întâmple în viață și că este foarte sănătos. Iar despre Aniska, o șatenă foarte pronunțată, în cântecel nu era spus nimic, sau poate se cânta ceva, dar noi nu știam. Însă noi știam că Aniska știa să atragă bărbații.

Înaltă și chipeșă, cu o înălțime de 174 cm, cu bust de mărimea patru și cu păr des lung, deocamdată ea atrăgea atenția. Spre deosebire de noi, Aniska avusesese perioade scurte de căsnicie și căsătorii libere. Însă nu i-a plăcut în mod deosebit să fie măritată, sau poate că nu i-a plăcut prea mult să fie pe post de soție. Ei îi plăcea mult mai mult cariera sa. Bărbații, neputând ține piept concurenței cu cariera, au plecat și au dispărut încetîșor.

Și iată, stăteam pe veranda casei Aniskăi și analizam tema aceasta deosebit de alarmantă, servind vin de casă.

— Doamne, asta sună ca o sentință, totul este așa de lipsit de speranță. Sau mai este măcar o șansă? a întrebat cu groază Aniska atunci când i-am povestit ce am citit în jurnal. Dar dacă te gândești mai bine, asta ar putea explica de ce tipele banale au mai mult succes decât supermodelele. Se pare că bărbații simt cărei femei i-a fost dată energia și căreia nu. Acum înțeleg de ce Gala, soția lui Salvador Dalí, a avut un succes nemaiîntâlnit printre bărbați, în ciuda aspectului ei masculin și, sincer vorbind, în pofida trăsăturilor nu prea reușite ale feței. Probabil noi suntem ca benzina pentru mașină — fără ea mașina nu se mișcă din loc. Tot așa, și bărbații fără femei nu fac nimic. Este interesant de aflat dacă energia asta se dă la naștere sau dacă o poți mări cumva.

2003

– Este interesant de aflat dacă energia asta se dă la naștere sau dacă o poți mări cumva, i-am spus eu mătușii.

– Desigur, se poate mări. Știința despre aceasta s-a transmis prin viu grai, de la mamă la fică. Femeile sute de ani au căutat și au transmis mai departe tehniciile secrete despre cum să-ți păstrezi și să-ți fortifici energia feminină. Iar cea care avea această știință și putea să folosească accastă energetică doctrinea o putere colosală. Bărbații erau gata să își dea viața pentru o singură noapte cu această femeie. Deoarece energia se transmite numai prin apropiere. Chiar și o singură noapte cu o astfel de femeie le poate schimba întreaga viață bărbaților. Nu degeaba se preocupă atât de mult să își păstreze fecioria, mai ales în familiile de nobili. Oamenii au înțeles de mult că dacă fata este fără de prihană, atunci toată energia ei este folosită la dezvoltarea familiei, și nu va fi dată vreunei alte activități. Probabil de aceea a existat în Europa dreptul la prima noapte, ceea ce îi permitea stăpânului să își elibereze vasalul, luând energia femeii. Deoarece cu cât femeia are mai mulți bărbați, cu atât mai puțină energie are, cu atât este mai consumată. Numeroasele relații cu bărbații sărăcesc femeia de puteri și de forță de atracție. Femeile care se vând nu dau nimic bărbatului, nu îl fac pe acesta mai puternic. În acest caz nu este decât un act mașinal, nimic mai mult, a continuat să îmi explice mătușa. Pentru a-ți putea reîmprospăta energia, trebuie să te eliberezi de legătura pe care ai avut-o înainte. Orice legătură poate fi păstrată pe o durată de șapte ani.

– Chiar dacă aceasta este o legătură cu un bărbat care a murit? am întrebat eu.

– Chiar dacă el nu mai este, chiar dacă se află la mii de kilometri depărtare. Chiar dacă nu ati avut decât o singură noapte împreună, el continuă să îti consume energia, iar asta te împiedică să atragi pe acel bărbat pe care îl cauți, mi-a explicat mătușa. Îți voi arăta tehnica de eliberare de diversele legături, pentru ca tu să poți întrerupe legătura cu soțul tău. Să mătușa a început să îmi arate și să îmi povestească.

– Apropiind degetul mare, care simbolizează sexualitatea feminină, de degetul arătător, ce simbolizează forța, vei primi inelul de putere feminină. Coboară inelul puterii feminine în zona pântecului. Chiar pântecul reprezintă centrul puterii feminine, în el strângem energia și păstrăm firele nevăzute, care ne leagă de toți bărbații cu care am avut relații intime. Punem inelul puterii feminine ca un ceas (cu cadranul privind în jos), întoarcem capul în stânga (trecutul nostru), iar în timp ce inspirăm ne imaginăm bărbatul cu care ne-am petrecut cândva noaptea, apoi ne întoarcem în prezent (întorcând capul spre înainte) și, cu mișcări în spirală înspre centru, începem să strângem firul energetic împotriva acelor de ceas. Facem trei cercuri și, întorcându-ne spre dreapta (în viitorul nostru), aruncăm această legătură în momentul expirării. Cel mai bine este să scapi de toate aceste legături în a XIX-a noapte cu lună plină, dar dacă crezi că nu poți aștepta atât de mult, fă asta atunci când consideri necesar.

2003

– Să mi-i amintesc pe toți cei cu care m-am culcat în ultimii şapte ani?

Kisa era vizibil nedumerită.

– Îmi ceri imposibilul și mai ales la ora două noaptea. Ce cărți ai citit? m-a întrebat sever la telefon.

După ce am reușit, în sfârșit, să-mi amintesc împreună cu Aniska toate aventurile noastre și am înlăturat toate legăturile, vinul de casă se terminase și începuse o noapte lungă.

– Ascultă, a spus Aniska, poate că sunt prea sugestionată, dar mi se pare că încetez să mai fiu un balon dezumflat și parcă încep să reînviu. Trebuie să o sunăm pe Kisa și să îi povestim toate astea.

Am format imediat numărul de telefon al Kisei și am împărtășit cu ea această descoperire. După ce a ascultat instrucțiunile noastre și după ce ne-a urat noapte bună, Kisa a închis repede telefonul. Am schimbat câteva priviri cu Aniska cu subînțeles și ne-am dus să ne culcăm, cu sentimentul datoriei împlinite.

Aproape că uitasem de actul nostru de caritate când, după o săptămână, am primit un telefon. Era Kisa. Eu imediat m-am hotărât să folosesc inelul străbunicii și, uitând să-l scot de pe deget, am început să vorbesc cu Kisa.

– Mi-au trebuit aproape trei zile ca să îmi amintesc numele tuturor bărbătilor cu care m-am culcat în ultimii şapte ani, mi-a spus Kisa. Și, îți imaginezi, cum încercam să elimin vreunul dintre ei, mă și trezeam că mă sună, de parcă ar fi simțit că ceva nu e în ordine. Dar lucrul cel mai uimitor a fost ieri, când am plecat cu

Aniska să mănânc la restaurantul „Aivengo” și am dat nas în nas cu Albert.

„Kabelino”, mi-am amintit eu aventura de trei ani a Kisei cu acel afemeiat notoriu și de suferințele ei.

– Da, iar el și-a ațintit privirea asupra mea cu atâtă interes și dorință, încât mai că îmi părea rău că îl înlăturasem.

– El tocmai de aceea te-a și ațintit aşa cu privirea, pentru că l-ai înlăturat. Dar, în principiu, puteai numai să-l întrerupi, am spus eu dintr-odată, spre surprinderea mea.

– Să-l întrerup? nu a înțeles Kisa.

Nici eu nu înțelegeam și am început să vorbesc ca hipnotizată:

– *Dacă dorești de la bărbat sprijin financiar, atunci nu îțidezlipești degetele în partea stângă, ci înlocuiești degetul mijlociu cu cel mic; dacă vrei să te măriți, îl schimbi cu inelarul; dacă vrei ca bărbatul să te dorească precum prima dată și să se uite la tine cu alți ochi, atunci schimbi cu cel mijlociu. Iar degetul arătător simbolizează puterea și îți dă posibilitatea să folosești relațiile cu bărbatul și poziția acestuia.*

– Merge, a început să chibzuiască Kisa, căci nu le mai dau energie, ci o păstrez pentru mine.

– Da, e ca și doamna cu mulți cătuși în lesă, am continuat. Ce lese minunate pline de energie.

Și am început să râd cu Kisa în hohote.

– Da, îți imaginezi, „Kabelino” ne-a plătit masa mie și Aniskăi, pentru el asta este o faptă eroică. Știi, încep să cred în tehnicele tale și să îmi schimb opinia despre bărbați. A trebuit să petrec trei zile pentru a scăpa de toate legăturile, iar în minc a început din nou să clocolească energia, mi s-au luminat ochii și mi-a revenit

speranța să-mi întâlnesc prințul, a încheiat Kisa cu un ton optimist.

M-am bucurat sincer pentru ea, deoarece în ultimul timp toate idilele ei se încheiaseră foarte brusc, iar increderea fermă în natura „animalică” a tuturor bărbaților amenința să-i distrugă întreaga ei viață. Ce bine că eu nu am avut aşa de multe idile și că a fost nevoie doar de o seară pentru a rupe toate legăturile. Tot gândindu-mă la Kisa și la mine, am început să umblu prin cameră. Când privirea mi-a căzut asupra imaginii mele în oglindă, m-am oprit ca trăsnită – mai purtăm încă inelul. L-am dat jos cu atenție și am început să-l examinez: ce pietre trebuie să fie pe el, pentru ca acesta să își recapete puterea de odinioară?

Capitolul 3

Libertate și energie

1903

Ce pietre trebuie să fie pe el, pentru ca acesta să își recapete puterea de odinioară? am uluit-o pe mătușă, dând buzna în sufragerie și aproape dând-o grămadă.

În urma discuției noastre din budoar despre energia feminină, după ce i-am spus noapte bună mătușii, m-am dus să mă culc. Însă în timpul nopții m-am ridicat bruse din pat ca întepată. Cum de am putut uita să îi povestesc mătușii despre inel și despre tot ce s-a întâmplat cu mine în templul Afroditei? Abia așteptam să vină dimineața ca să îi pun întrebările mele chinuitoare. Nici nu am auzit bine vocea Sofiei Nikolaevna, care dădea ordine în legătură cu micul dejun, că am și părăsit cearșaful și, ținând în mâna inelul, am plecat să o caut.

Mătușa, zâmbind misterios, mi-a luat din mâna inelul înnegrit și un pic boțit, dar oricum elegant. Liniile curbe subțiri, împletindu-se, formau un desen ciudat, nsemenea tulpinelor de trandafir încolăcite, dar în locul trandafirilor erau niște orificii goale pentru pietrele pre-

țioase și, în funcție de diametrul lor, erau patru orificii mai mari, iar în jurul lor alte patru mai mici. Dar cel mai uimitor lucru era că de la orificiile mari porneau niște arcuiri subțiri în formă de ramuri, care se uneau în centru și formau un orificiu mic pentru cea de-a nouă piatră. Inelul semăna mai degrabă cu o coroană neobișnuită. Mătușa se uita cu admirație la minunata creație.

— Am uitat cu desăvârșire să vă povestesc ce s-a întâmplat în Grecia.

Și deja mă pregăteam să încep să-i povestesc, când mătușa mi-a spus brusc:

— Ghicesc ce e asta!

M-am uitat uimită la Sofia Nikolaevna.

— Și ce e asta? era tot ce puteam spune.

— Aceasta este inelul puterii feminine. Legendele povestesc că Hefest l-a făurit pentru soția sa, Afrodita, ca simbol al iubirii și admirăției pentru farmecul ei feminin. Cele patru pietre mari simbolizează cele patru puteri fundamentale ale naturii, cele patru colțuri ale lumii, cele patru manifestări ale energiei feminine; cele patru pietre mai mici corespund celor patru manifestări ale energiei masculine – cele patru tipuri de bărbați; iar cea de-a nouă piatră de sus reprezintă simbolul principal al energiei feminine. Femeia care poate să adune toate aceste pietre, căpătând putere asupra bărbaților și asupra sa, va căpăta putere asupra întregii lumi.

— Și cine a reușit să facă asta până acum? era tot ce puteam pronunța.

— Afrodita a fost prima, a zâmbit cneaghina. Ei îi era ușor să sucească oricărui bărbat capul. De aceea, acest inel s-a păstrat mult timp în templul Afroditei, unde preotesele învățau practicile secrete ale energiei feminine. În templu, existau patru mari preotese, care

reprezentau cele patru manifestări de energie feminină. Adunându-se în Cercul de putere feminină și unind cele patru energii laolaltă, căpătau o putere imensă. Celelalte preotese care învățau de la acestea trebuiau, în semn de verificare, să scoată din minti un bărbat dintr-un anumit clan, și să primească de la acesta în dar o mică piatră prețioasă. Când vreo preoteasă reușea să strângă patru pietricele prețioase, cunoșcând patru bărbați din clanuri diferite, aceasta trecea la o nouă etapă și trebuia să primească în dar de la un singur bărbat patru pietre prețioase, iar cea de-a treia etapă era când ea primea în dar de la cel mai puternic bărbat cea de-a nouă piatră. Când toate cele patru pietre erau strânse, inelul căpăta o putere incredibilă. Dar cea mai mare energie o căpăta cea care reușea să strângă toate cele nouă pietre.

— Ce înseamnă „să cunoască bărbații”, am dorit eu să mă lămuresc. Să își petreacă noaptea cu ei?

Mătușa a zâmbit îngăduitor și cu un zâmbet trist a răspuns:

— Din păcate, petrecându-și noaptea cu o femeie, dimineața bărbatul poate chiar să uite cum o cheamă pe aceasta. Arta nu constă în a-ți petrece noaptea cu un bărbat, ci în a nu îți-o petrece, și totuși să îi înțelegi psihologia și să îi cunoști dorințele lui tainice, să-l faci să îți dăruiască totul doar pentru posibilitatea de a sta lângă tine.

2003

— Ti-ar plăcea ca bărbații să îți dăruiască totul doar pentru posibilitatea de a sta lângă tine? am uimit-o pe Marina cu această întrebare, când am sunat-o pe la începutul verii.

— Păi, cui nu i-ar plăcea? m-a întrebat Marina uimită.

— Atunci trebuie iar să studiezi! am anunțat-o eu. Teoria-i teorie, dar în practică, atunci când cunoștințele îți sunt transmise la nivel energetic și verbal, asta este deja altceva. Măiestria se poate învăța numai de la maestru. Draga mea Marina, tu ești ultima mea nădejde! Nu știi cumva, la Moscova sunt școli speciale pentru femei? am întrebat-o pe Marina.

Îmi sunasem metodic toate prietenele pentru a afla acest lucru. Aniska nu m-a putut ajuta cu nimic, rugându-mă să o iau și pe ea imediat cum așlu ceva. Kisa, în general, nu avea treabă cu învățatul, preferând școala vieții și nu cercetări teoretice. Am format numărul de telefon al Marinei, considerând că la Moscova trebuie să existe astfel de școli. Marina nu mi-a înșelat așteptările.

— Asta e! O cunoștință de-a mea mi-a povestit că atunci când soțul ei, pe la 50 de ani, a părăsit-o, ea a urmat niște cursuri la o școală. Iar soțul ei imediat a uitat de amantele lui tinere, iar acum nu poate trăi fără ea și o sună de câte douăzeci de ori pe zi.

— Perspectiva asta te stimulează! Poți să-i afli numărul de telefon?

— Desigur, mi-a promis Marina. Să mergem împreună și sunt sigură că vom învăța ceva folositor. Gândindu-se un pic, a adăugat: Înainte să ne folosim energiei noastre aprinsă cu scopuri pacifiste, n-ar fi rău să înțelegem de unde să o luăm.

1903

— Femeia poate începe să stocheze energie după ce și-a eliminat toate legăturile, a spus Sofia Nikolaevna,

stând cu mine în curtea casei sale și admirând luna. Astăzi este cea de-a XIX-a noapte cu lună plină, deci poți să îți îndepărtezi legătura care te unea cu soțul tău.

– Dar încă nu m-ați învățat cum să strâng energie și să contrazis-o eu după ce m-am eliberat de acea legătură.

– Ei bine, hai să încercăm, a zâmbit mătușa și i-a redevenit iarăși serioasă. Dar mai întâi trebuie să vezi dacă o ai. Poți vedea cu ochiul tău intern dacă mai ai energie și câtă.

Inchide ochii, inspiră, iar în timpul expirării concentrează-ți atenția asupra pântecului tău. Întunericul se destramă încet și vei vedea miezul naturii tale feminine. Privește ce copaci cresc acolo, ce flori înfloresc, simți mirosurile, ascultă sunetele, cântecul păsărilor și dacă ceva nu îți place, dacă ceva strică frumusețea și armonia acestui loc, dă la o parte acest lucru. Dă la o parte tot ce nu este trebuincios, loată murdăria, toate vechiturile, toate urmele. După ce faci ordine, simte-te ușoară și liberă, simte cum te ridici spre un nor alb, și de la acela înălțimea privești la lumea ta, o admiră. Poate vezi cele mai ascunse locuri, poate vezi ceva nou, poate dorești să schimbi ceva, să mai adaugi ceva. După ce te-ai bucurat de frumusețea naturii tale feminine, întoarce-te în realitate, deschizând ochii.

2003

– Deci, ce ai văzut? m-a întrebat Aruna după ce am deschis ochii.

Desigur, cuvintele ei erau diferite de cele ale Sofiei Nikolaevna, dar esența lor era aproape aceeași. Trebuia să văd miezul naturii mele feminine.

Aruna, un expert în practicile feminine, o bureată* solidă cu păr lung negru, care, deși stând pe scaun, era mai înaltă decât mine și stârnea respect și fiori. În îmbrăcăminte ei de culoare roșu-închis, cu semne ciudate pe piept, semăna mai degrabă cu un șaman decât cu o cneaghiină, dar profunzimea cunoștințelor ei și energia interioară imensă făceau ca fiecare cuvânt al ei să fie ascultat cu atenție. (Oricum, ajunsesem la Moscova împreună cu Marina și, împărțindu-ne între modulele de business, am hotărât să ne inițiem în tainele antice cu o interpretare modernă.)

— A fost foarte frumoasă poiana de romaniță! Într-adevăr, acolo erau câteva buturugi arse, dar le-am curățat.

— Isteațo, dar ai văzut apă?

— Apă... nu, pentru că nu ați spus nimic de apă, m-am mirat eu.

— Da, eu în mod special nu spun nimic despre apă. Apa simbolizează energia feminină. Dacă în femeie se găsește această energie, atunci ea vede apă, la unele femei sunt părăuri, la altele o mare. Nu degeaba spune bărbatul despre femeia plină de energie că: „Sunt înseitat după ea”. Dar dacă ea este seacă, atunci nu își va putea găsi izvorul. De aceea trebuie să cauți.

Închide ochii, inspiră, iar în momentul expirării întoarce-te în miezul naturii feminine. Privește de jur împrejur, ai venit aici pentru a-ți găsi izvorul, poate îl vei zări în iarba crescută, poate vei chema ploaia precum femeia din Antichitate, sau poate va trebui să sapi și să găsești un izvor sub pământ. Cel mai important este să îl găsești.

* Bureați – locuitori de origine mongolă de pe teritoriul Siberiei.

Am ascultat cuvintele Arunei, fără să aud, și am văzut o cascadă superbă, m-am îmbăiat în valurile ei curate, m-am bucurat de atingerea picăturilor de apă pe piele. Am avut impresia că picăturile îmi pătrundeau în fiecare celulă a corpului meu, că curentul mă prinde și mă poartă înspre mare. Și iată, mă aflam deja pe valurile mării și simțeam cum curentul, ce se transforma într-un vârtej, mă trăgea în jos.

1903

— Te lași în jos și vei vedea o scoică minunată. Înoți spre această scoică și o deschizi, a continuat mătușa.

După prima meditație, când mătușa a înțeles că eu nu vedeam apă, m-a rugat să îmi mai închid o dată ochii și să văd marea. Însă uncori vedeam câte ceva și numai apoi auzeam glasul mătușii. Înainte ca mătușa să îmi spună despre scoică, eu deja înnotasem spre ea și o deschisesem și numai după aceea am auzit că mătușa îmi spunea:

— În interiorul scoicăi se află o perlă superbă scliptoare a puterii tale de atracție feminină. Ia această perlă și aşaz-o în pântec și vei simți cum aceasta te va umple de strălucire, făcându-te atrăgătoare. Și, fiind plină de strălucire, te întorci la suprafață, la soare și, asemenea zeiței antice Afrodita, renaști din nou din spuma mării. Însă cea care renaște este o altă femeie, care poate fi calmă, asemenea mării potolite și jucăușe, asemenea valurilor ce se izbesc de țărm, care poate fi mereu puternică și aprigă în drumul său, asemenea valului tsunami și care poate fi calmă și liniștită. Care poate fi diferită, dar mereu aceeași. Și această femeie ieșe pe malul

mării, pregătită să dăruiască și să împlinească. Perla reprezintă simbolul energiei feminine, iar vârtejul, structura initială a energiei feminine.

Mi-am deschis ochii și m-am uitat la mătușă, aflându-mă încă sub influența imaginii fermecătoare și a sentimentului de regenerare.

— Draga mea, ce culoare avea perla ta? m-a întrebat mătușa.

— Neagră, i-am răspuns eu, de parcă vedeam aievea minunata perlă neagră cu reflexe albastre.

— Acum știi care este a noua piatră pe care trebuie să o primești în dar.

— Cea de-a noua piatră?

— Da, cea de-a noua piatră de pe inelul tău, adică simbolul energiei feminine este perla, iar vârtejul reprezintă structura inițială a energiei feminine. Îți mai amintești când îți spuneam că femeia poate lua energie din lume? Îți ridici mâinile spre cer, stând cu picioarele pe sol, tălpile paralele una de celalaltă. Simți cum curentul dens și întunecat al energiei Pământului îți pătrunde prin tălpi și cum se ridică prin picioare spre pântec, iar sus, curentul străveziu și luminos al Aerului îți pătrunde prin palme și ambele părâie de energie se îndreaptă spre pântec. Unindu-se la nivelul pântecului, energia începe să se desfacă din centru în sus într-o spirală și treptat îți copleșește tot corpul, destrămându-se până la vârfurile degetelor. Simți cum energia tău se unește cu energia tuturor femeilor din lume, cele care au trăit înaintea noastră și care vor trăi după noi. Simți că vârtejul tău de energie devine din ce în ce mai puternic. Și, căpătând nouă putere, îți reinșorci vârtejul în interior, îl împrăștii în zona pântecului și mulțumești spațiului. Dacă împrăștii vârtejul, atunci obligatoriu trebuie să îl strângi, căci

asta este legea spațiului, altfel va începe haosul, adică nu va mai exista creație și dragoste. După cum ai înțeles, pântecul este locul energiei tale feminine și trebuie să îl umpli cu energie. Repetă acest ritual câteva zile și apoi vom merge mai departe.

– Dar nu am voie să flutur bagheta magică pentru a fi plină de energie? m-am adresat mătușii cu o mică speranță.

– Uneori merită să îți acorzi câteva zile, pentru ca apoi toată viața să îți fie dedicată ţie, a răspuns Sofia Nikolaevna calm și observând printre altele: E bine că Mark nu va fi prin apropiere două luni și vei avea timp să te ocupi de tine însăți...

2003

M-am hotărât să plec în Tunisia cu Kisa și să ne îngrijim. După ce m-am întors din Moscova, i-am povestit imediat Aniskăi și Kisei despre lecțiile de la „Academia Vieții Private”. Aniska nu putea veni, deoarece avea un contract urgent, însă Kisa m-a sprijinit și mi-a spus că astfel de lucruri trebuie studiate la soare și căldură, și nu în zone nordice, în friguroasa lună de iunie din Petersburg. După o săptămână zburam deja spre Tunisia.

În primele trei zile am stat pur și simplu la soare și am înnotat în mare, revenindu-mi treptat după ritmul alert al muncii. Însă după aceea ne-am uitat în jur și am văzut că eram încunjurate de o mulțime de bărbați frumoși.

„Ne vom antrena!”, ne-am gândit noi și am hotărât să anulăm începutul noii vieți pentru cumpărături.

Într-un magazin mi-a atras atenția un colier din briliante negre și aur alb. Confectionat în stil oriental,

părea adus dintr-un harem. L-am rugat pe vânzător să îmi arate acest colier.

– Vă ajut să îl puneți la gât, am auzit glasul de bas al bărbatului, care vorbea o engleză impecabilă, și am simțit cum vânzătorul îmi ridică cu grijă părul și îmi închide colierul la spate.

M-am apropiat de oglindă, dar m-am uitat mai mult nu la colier, ci la vânzător. Era drăguț, avea un nas subțire, ochii căprui-închis, două gropițe, mâini puternice, un zâmbet strălucitor și niște buze cărnoase.

„Asta este o influență din partea străbunicii; au început să-mi placă bărbătii asiatici”, m-am gândit eu. Am simțit cu fiecare celulă a corpului forța masculină animalică ce emana de la el. Colierul era elegant, dar costa o avere. L-am lăsat cu părere de rău pe vânzător să îl scoată, încă o dată simțind atingerea mâinilor lui fierbinți.

– Mergem? m-a întrebat Kisa.

– Da, imediat, am răspuns eu silit, încă fermecată și hipnotizată de vânzător.

– Pot să vă invit la un ceai, a spus vânzătorul, care vizibil nu dorea să ne lase să plecăm și vorbind cu un aşa glas, ca și cum se propunea pe sine, și nu ceaiul.

– Da, i-am răspuns fără ezitare.

– Ai înnebunit, mi-a șoptit Aniska. Are o mie de femei ca tine!

– Dar ne-am hotărât să ne antrenăm doar! i-am reamintit calmă.

– Mă numesc Valid, s-a prezentat vânzătorul. Iar pe dumneavoastră?

– Kisa și Lara!

– Nu ați vrea să veniți astăzi cu mine la discotecă? Trec să vă iau de la hotel pe la ora zece seara, mergem să fumăm o narghilea, bem cafea, vă servesc cu dulciurile

noastre populare, apoi mergem la discotecă! ne-a descris programul pentru această seară Valid, fără să se îndoiască de acceptul nostru.

— M-au măritat fără să fiu eu de față! a început să râdă Kisa. Totuși, cred că o să fie mai vesel decât să stăm la hotel printre perechile de familiști.

— Bine! am răspuns eu.

— Atunci pe la ora zece o să vă aștept cu amicul meu în vestibul.

— Suntem nebune, a spus Kisa, imediat cum am ieșit din magazin. Și la ce ne trebuie nouă asta?

— Pentru a cunoaște culturi noi, am ridicat din umeri.

— Acum asta se numește schimb cultural! m-a înțepat Kisa.

Brusc am auzit că ne-a strigat cineva și l-am văzut pe Valid alergând în urma noastră.

Avea în mâină un trandafir.

— Acesta este pentru dumneavoastră, a spus el și mi-a întins trandafirul, iar după ce ne-a reamintit de întâlnire, a dispărut.

— O, asta devine deja serios! Se vede că e expert! a comentat Kisa.

— Kisa, nu fii răutăcioasă! am rugat-o împăciuitor. Oricum, trandafirul dintotdeauna a simbolizat pasiunea!

1903

— Trandafirul dintotdeauna a simbolizat pasiunea. Mătușa s-a întors de la florărie cu un buchet imens de trandafiri de culoare roșu-închis.

Stăteam și cîteam o carte. Mătușa îmi dăduse un teanc de romane franțuzești și mi-a cerut să le citesc,

acordând atenție nu subiectului, ci strategiei de formare a relațiilor. Prinsă în lectură, nu am băgat de seamă ce mi-a spus.

— Mătușă, despre ce vorbiți? am întrebat-o eu, rupându-mă de lectură.

— Despre locul puterii tale feminine, despre floricica ta interioară, despre pântecul tău. Lasă cartea și vino cu mine în grădină.

Îmi plăcea grădina de vară a mătușii: multă verdeță, pe perete un tablou mare ilustrând un mac cu patru petale deschise. Mereu am iscodit-o pe mătușă să aflu dacă tabloul avea vreo semnificație anume, însă ea mereu găsea o scăpare, spunând că toate se vor lămuri la timpul lor.

În grădină, mătușa a pus trandafirii într-o vasă umplută cu apă și a adus-o în centrul încăperii. De jur împrejur mătușa a așezat niște perne cu broderie orientală, iar oaza noastră sobră s-a transformat într-o cameră de harem. După ce ne-am așezat confortabil pe perne, mătușa a început să admire trandafirii, eu i-am urmat exemplul și mă simțeam ca o odaliscă*. Florile fermecau cu prospetimea și aroma lor.

— Frumoase flori, a rostit mătușa și s-a întors spre mine. Ce zici, să ne uităm la floricica ta interioară?

— Floricica mea interioară?

— Da, locul puterii tale feminine este vaginul și pântecul tău! Pereții vaginului sunt ca patru petale ale unci flori: de sus, de jos, din dreapta și din stânga.

M-am uitat instantaneu la pictura cu macul. Mătușa mi-a prins privirea și a dat din cap:

* Odaliscă – femeie de serviciu în haremul unui sultan.

– Da, acum știi însemnatatea tainică a acestui tablou. Aceasta este natura noastră minunată! Închide ochii și privește cu ochiul tău interior ce culoare au petalele tale – cea de sus, cea din dreapta, cea de jos și cea din stânga.

– Albastru, am spus eu uimită, deschizând ochii. De ce?

– Așa, deci ai citit prea mult. Trebuie să gândești mai puțin și să simți mai mult, mi-a răspuns mătușa. Culoarea alb simbolizează puritatea, roz predispoziția spre griji, roșu o fire pasională, iar albastrul și violetul o muncă intelectuală încordată.

– Mătușă, m-am revoltat eu, e greu să vă mulțumească cineva, chiar dumneavoastră mi-ați cerut să citesc.

– Da, ți-am cerut, a recunoscut mătușa cu ușurință, dar tu vrei să fi o femeie pedantă?

– Femeie pedantă? m-am mirat eu. Deci de aici a apărut această expresie!

– Nu am de gând să te contrazic, a răspuns Sofia Nikolaevna. Însă se pare că ai dreptate. Acum mai uită-te o dată la buchetul adus de mine și alege ce îți place mai mult, mi-a cerut mătușa.

Neîntelegând încă ce urmărea ea, am ales din buchet un boboc bine făcut.

– Trandafirul tău încă nu s-a deschis. Ești încă închisă la lume și la bărbați! Ia trandafirul și simte-i aroma, umplându-te cu ea și umplând și pântecul cu această aromă. Acum atinge-te cu trandafirul pe sân.

– Mătușă, mi-e jenă, am refuzat eu, rușinându-mă.

– Bine, atunci eu ies și te las singură cu floarea ta și încearcă să atingi cu trandafirul natura ta. Imaginează-ți că îți treci delicat floarea pe petala supe-

rioară, iar aceasta se colorează, apoi treci floarea ușor pe petala stângă și aceasta se colorează, că atingi floarea de petala dreaptă și aceasta se colorează, apoi atingi floarea pe petala inferioară și aceasta se colorează.

După ce mi-a dat aceste instrucțiuni, mătușa se făcu nevăzută. Am învărtit în mâini trandafirul și, fiind convinsă că în jur nu era nimeni, am închis ochii și mi-am atins corpul cu trandafirul.

2003

Am simțit atingerca trandafirului pe corp și, deschizându-mi ochii, am văzut capul întunecat al lui Valid, care se apleca asupra mea și trecea delicat trandafirul de jos până aproape de buzele mele. Eu stăteam întinsă pe niște cearșafuri presărate cu petale de trandafir și mă desfătam cu săruturile pasionale. Aceasta era cea de-a treia întâlnire a noastră.

Idilele de vară evoluează năvalnic! Kisa a dispărut încă din prima noapte cu amicul lui Valid ca să „facă plajă la lumina lunii” și s-a întors foarte mulțumită.

– Cum s-a desfășurat schimbul cultural? am întrebat-o eu când luam micul dejun.

– Mi-a sărutat fiecare degoțel de la picioare și mi-a șoptit o grămadă de cuvinte plăcute în engleză, germană și rusă! Bogate tradiții culturale! a tras ea concluzia. Dar la tine?

– Am hotărât să amân plăccerea și, după ce ne-am luat delicat la revedere, am plecat la culcare imediat după discotecă. Deși aş fi dorit să rămân! i-am răspuns.

– Și unde mergem azi? s-a interesat Kisa.

– Sper că nu la operă! am glumit eu.

– Bine, vedem noi, că au promis că vor trece la ora zece – poate ne vor cânta amândoi serenade! a început să se iluzioneze Kisa.

În cea de-a doua noapte, într-adevăr, am ascultat cântece arăbești în interpretarea unei vedete din zonă. Eu încă mai țineam garda sus și mă uitam cu invidie la Kisa care, deși somnoroasă, era strălucitoare dimineața. Sexul sănătos făcea minuni. Și de ce se consideră că bărbatul profită de femeie? În cazul de față sexul intra în compoziția odihnei de vară, ca element al unui stil de viață sănătos. Cel mai important lucru este să nu iei totul prea în serios, ceea ce Kisa și făcea: pur și simplu îl folosea pe Bessem (aşa îl chema pe prietenul lui Valid) ca pe o mașină de sex. Și amândurora le era bine aşa. Eu o invidiam deoarece nu puteam face asta, nu puteam să fac sex fără să mă implic sufletește. Valid mi-a dăruit mici cadouri – o brătară de argint, diferite coliere haioase, broșușe-țestoase din ceramică și întrebări de genul „când?”.

În cea de-a treia noapte, adunându-ne la discotecă, am hotărât să aprofundez tradițiile arăbești despre dragoste. Discoteca orientală îți încîerbânta sângele, iar dansul îmi amintea mai mult de actul sexual decât de mișcarea propriu-zisă. În timp ce priveam perechile care dansau, m-am gândit că discoteca este un test original cu privire la compatibilitate. Dintr-odată devine clar cine cui îi este potrivit și cine nu. Prințând ritmul general, toți se mișcau sincronic și parcă se contopeau într-un singur ritm. Cei care nu puteau sub nici o formă să se contopească unul cu celălalt se despărțeau, probabil simțind că nici în sex nu se potrivesc.

Noi ne potriveam de minune (cel puțin dansând). Obosind, m-am aşezat să iau o gură de aer și să beau

apă, Valid s-a aşezat lângă mine și în spirit de glumă mi-a pus obișnuita întrebare: „Când?” Iar eu, glumind, i-am răspuns: „Astăzi”. Valid a oprit imediat vânzătorul de flori care trecea pe lângă noi și i-a șoptit ceva la ureche. După câteva minute vânzătorul a apărut cu o pungă imensă.

– Ce e astă? am întrebat eu interesață.

Valid a zâmbit și mi-a șoptit:

– Să mergem să dansăm!

Ne-am ridicat și am intrat în dansul general. Și acolo am simțit că sunt acoperită de petale de trandafiri! Senzația e greu de descris!

– Am mai lăsat câteva pentru noaptea cu tine! Să mergem, vreau să te văd dezvelită, întinsă pe trandafiri!

M-am îmbujorat și m-am gândit: ce bine că puțini înteleg englezete pe aici. Și l-am urmat ascultătoare. Valid m-a aşezat în pat și, sărutându-mă, a presărat petale de trandafiri. Aflându-mă în mâinile lui fierbinți, am înceitat să mă mai dojenesc și m-am predat alinturilor. Toți bărbații care fuseseră în trecut păreau nesărați și primitivi. Temperamentul arăbesc impresiona și uimea, și atunci am înțeles expresia: „El a descoperit în ea femeia – a deschis în ea floarea”.

1903

– Ti-ai descoperit florica ta interioară? m-a întrebat mătușa, după ce s-a întors o jumătate de oră nai târziu.

Încă mai stăteam întinsă pe pernec, prinseă în senzațile interioare.

– Sinceră să fiu, am încercat, i-am răspuns.

– Judecând după ochii tăi strălucitori, ai reușit! E păcat când femeia aşteaptă un bărbat să o trezească și să o descopere. Ea și singură poate să își descopere o mulțime de pasiuni. Și tu poți să-ți deschizi floarea când dorești, sau o poți închide în fața neplăcerilor, a continuat mătușa.

– Cum să o deschid?

– *Imaginează-ți cum petalele tale sunt îndreptate spre obiectivul dorinței tale sau al evenimentului dorit; și odată cu exprimarea, acestea se alungesc, se întind de-a lungul corpului tău. În timp ce îți tii respirația apucă imaginea evenimentului dorit, iar în momentul inspirării, acestea se retrag în pântec.* De ce ai vrea să te bucuri azi?

– Să începem cu ceva simplu, prăjituri, am hotărât eu și, imaginându-mi cele mai proaspete eclere cu ciocolată, am deschis petalele și am retras floarea înapoi. Cred că seamănă cu o floare carnivoră, care prinde astfel insecte! mi-am amintit eu.

– Adevărata femeie este mereu un pic „carnivoră”! a recunoscut mătușa, fără să se sperie câtuși de puțin de o astfel de comparație. *Singura dificultate constă în a-ți ulege corect victimă și în a o aștepta, în a nu îți pierde energia și timpul cu mărunțișuri!* Să ne întoarcem la floarea noastră. Tot astfel poți să îți închizi spațiul la neplăceri sau la evenimente nedorite! Îți imaginezi imaginea evenimentului nedorit, tot ca mai înainte îți întinzi petalele, însă nu apuci cu ele ceea ce nu îți trebuie, ci închizi petalele în fața acestei imagini și îți retragi bobocul.

– Da, este într-adevăr locul puterii feminine, am fost eu de acord.

– Acum, când ești conștientă de tine însăși, poți începe să strângi energie, pentru ca floricica ta să fie

mereu proaspătă, a spus mătuşa și a continuat: *Inspiri, concentrându-te asupra punctului din centrul frunții (centrul intuiției) și în același timp cobori și ridici mușchii intimi. În timp ce îți tii respirația dai drumul energiei prin coloana vertebrală în pântec pentru a-l umple, iar în timpul expirării permitti energiei să se ridice ca un val spre centrul intuiției, apoi mai inspiră încă o dată. Faci 20 astfel de cicluri. Cu cât sunt mai puternici mușchii tăi, cu atât mai bine poți să strângi energie și să nu o lași să-ți scape. Te voi învăța niște exerciții speciale pentru mușchi, pe care să le faci dimineața și seara.*

Capitolul 4

Sfera sexuală

2003

Va trebui să faceți aceste exerciții dimineața și seara. Femeile fac asta de mii de ani, pentru a-și întări energia lor sexuală. În Antichitate, mamele începeau să-și învețe fiicele când acestea împlineau 8 ani. Mușchii puternici ajutau la naștere și, cel mai important, dădeau o placere de nedescris bărbatului și femeii. Dar, în același timp, femeia putea să nu permită bărbatului să se apropie, dacă nu dorea. Simțind puterea unor astfel de femei, bărbaților a început să le fie frică de ele și să considere sexualitatea o blasfemie, ca de altfel tot ce era legat de mușchii genitali. Tradiția s-a păstrat și a fost transmisă numai în templele de femei, împăraștiate prin toată lumea. Dar femeile obișnuite nu puteau să păstreze această cunoaștere, de aceea treptat puterea femeii s-a transformat în legendă, povestea Jenia, profesorul de practici sexuale de la „Academie Vieții Private”.

După ce ne-am întors din Tunisia, mulțumite și odihnite, eu și Kisa am venit repede la Moscova în primul weekend, ca să ne terminăm studiile. și deja a doua

zi am simțit că reprezentările noastre despre sine, despre bărbați și despre lume tocmai acum începeau să se apropie de realitate. Dar cel mai mult ne încânta aparatul pentru antrenare a mușchilor genitali. Răsucind în mâna aparatul și mirându-mă de simplitatea și grăția invenției creatorului lui (acesta era inginerul V. Muranivski, care cândva, în tincrăte, își petrecuse o noapte cu o femeie cu mușchi special antrenați și fusese atât de uluit de ea, încât toată viața a căutat una asemănătoare și, negăsind, a construit acest aparat spre bucuria tuturor), am început antrenamentul. Era o fericire să exersăm numai cinci minute dimineața și seara. După două săptămâni am simțit că reacția bărbaților din jur față de mine începea să se schimbe. Privirile lor deosebite îmi măguleau orgoliul, iar eu mă simțeam dorită și irezistibilă.

1903

În sfârșit m-am simțit dorită. Desigur, pentru asta a fost nevoie de o lună de practici zilnice de antrenare a mușchilor. În fiecare dimineață mă aşezam pe vine, îmi îndreptam spatele și înclinând ușor capul în față, închideam ochii. În timpul inspirării îmi coboram mușchii și îi mențineam aşa, numărând în gând, și numai după aceea expiram și mă relaxam în întregime. La început puteam ține numai o secundă, apoi două, apoi trei și astfel treptat am ajuns la zece. Mătușa m-a avertizat că e important să nu fac exces de zel și să nu practic mai mult de 10 minute: de 10 ori în ritm lent, 10 ori repede, de 10 ori în ritm lent, 10 ori repede, de 10 ori în ritm lent, 10 ori repede. Mi se părea că 100 de con-

tracții o singură dată sunt un rezultat de neatins, însă Sofia Nikolaevna m-a liniștit, promițându-mi că peste două-trei săptămâni chiar și 300 de contracții pe zi mi se vor părea ușoare.

În același timp am învățat diverse ritualuri, masaj erotic, așa că timpul a trecut neobservat. Întâlnirea de pe vapor s-a transformat într-un vis îndepărtat, iar eu doream foarte mult să devină în sfârșit realitate. Deocamdată mă bucuram de privirile arzătoare ale bărbaților.

— Draga mea, e timpul să ieși din casă și să te plimbi pe prospectul Nevski, mi-a spus mătușa într-o zi. Și, te rog, uită-te la bărbați, să nu pleci privirea. Bărbații le văd doar pe cele care îi observă și care sunt înconjurate de un câmp de atracție. Cel mai important este să primești o plăcere reală de pe urma efectului produs!

2003

Am căpătat o plăcere adevărată de pe urma efectului produs! Mașinile se opreau, nu trebuia decât să ies pe stradă. În plus, erau mașini ca BMW, Porsche, Mercedes! Dacă înainte pentru a lua o mașină în Moscova era nevoie de un car de vreme și era foarte problematic, acum însă, ca și cum aş fi fluturat o baghetă magică, toate mașinile veneau acolo unde apăream eu. Bărbații erau bucuroși să mă ducă cu mașina oriunde doream și se supărau dacă încercam să-i plătesc.

Se înțelege că înainte să ies pe stradă a trebuit să îmi deschid floarea și să mă acopăr cu sfera sexuală (*în timpul inspirării să cobor mușchii, iar la expirare să închid petalele în zona pântecului, la un nivel cu aproximativ*

patru degete mai jos de buric, făcând acest lucru până când se simte o căldură plăcută în zona de jos a abdomenului). Iar rezultatul obținut a meritat acest lucru.

Când am primit invitația pentru serata de vară la școala de business, mă simteam deja pregătită. Ce bine că se inventase aparatul de antrenare a mușchilor și eu nu a trebuit să acord prea mult timp dezvoltării mușchilor și sexualității, așa cum săcuse străbunica mea. De aceea, antrenamentul de două săptămâni îmi fusese de ajuns ca să apar la această petrecere înarmată până dințि. Apropo, imediat am observat că toți cei douăzeci de băieți din grupa noastră au început să mă privească altfel.

— Dansezi cu toți, dar mai puțin cu mine, mi-a șoptit Matvei indignat, după ce m-a tras, în sfârșit, din brațele unuia dintre colegi.

Petrecerea la bazin era în toi. Toată grupa se distra cu „Social Life”, iar eu cu efectul provocat și, râzând, zburam de la un partener la altul. Propunerile pentru a petrece într-un mod plăcut ce mai rămăsese din noapte vencau din toate părțile.

Din păcate, acela care îmi plăcea cel mai mult încă nu cedase tehniciilor străvechi. Refuzând cu mândrie celelalte propuneri, m-am gândit o jumătate de noapte și am hotărât că trebuie să fac ceva pentru ca interesul trezit să se transforme în pasiune.

Capitolul 5

De la interes la pasiune

1903

Pentru a transforma interesul în pasiune trebuie să acumulezi suficiente forțe. Fetița mea, dacă ai reușit deja să trezești interes la un bărbat, înseamnă că ai deja forța necesară, m-a lăudat mătușa în timpul miciei noastre plimbări de la un magazin la altul.

Mă străduiam să nu las ochii în jos, așa cum mă învățase mătușa, însă eram atât de emoționată, încât nu observam reacțiile bărbaților care treceau pe lângă mine. Totuși, reacția lor nu se putea ascunde de privirea atentă a mătușii mele. Și, judecând după replica ei, era foarte mulțumită de efectul produs.

– Cu cât ai mai multă energie feminină, cu atât poti atrage un bărbat mai bogat și puternic, a continuat ea, când ne-am întors acasă, împovărate de cumpărături și de impresii. Să fii dorită de un curtean e ușor, dar să fii dorită de împărat poate numai femeia care este înzestrată cu o energie sexuală colosală. Unora această energie le este dată din naștere, iar altele au nevoie de ani de practică pentru a ajunge la acest nivel.

Primul nivel al puterii feminine este puterea fizică, sau capacitatea de a atrage. Ne este dat din naștere și în cea mai mare parte depinde de puterea noastră de atracție fizică. Însă ea nicidecum nu definește totul. Numai puterea energiei noastre sexuale definește pe cine atragem – pe cerșetor sau pe ministru.

Și bărbații au câteva niveluri ale forței masculine, în total acestea fiind șapte. Pe primul nivel el atrage banii numai pentru hrana, la al doilea aceștia îi ajung pentru casă și întreținerea familiei, însă acest bărbat este de obicei un simplu muncitor. La al treilea nivel, el are deja energia necesară pentru dezvoltarea proprietăților și, chiar dacă venitul e mic, este totuși unul stabil și încep și alți oameni să lucreze pentru el. Cel de-al patrulea nivel al energiei masculine este cel al plasmei soarelui. El devine cunoscut, iar banii vin la el în valuri. Însă faima poate trece, dacă bărbatul nu se ridică la al cincilea nivel al puterii. După ce ajunge la acesta, el poate deveni un mare dregător, ministru sau să conducă o afacere de milioane. Acesta este nivelul companiilor internaționale, a miilor de lucrători. Al șaselea nivel îl reprezintă puterea mentală a bărbatului. Acesta este nivelul regilor, împăraților sau al celor ale căror nume sunt cunoscute veacuri multe, al filosofilor, scriitorilor, pictorilor. Bărbatul care a ajuns la al șaselea nivel este acela ale cărui gânduri și idei vor influența mult timp omenirea, acela care a lăsat o urmă distinctivă în istorie.

Bărbatul care a ajuns la al șaptelea nivel este acela pentru care sufletul a devenit mai important decât problemele lumești.

Dar în spatele fiecăruia stă femeia. Numai ea poate ridica bărbatul la orice înălțime sau îl poate lipsi de aceasta. Așa cum soarele atrage planetele, tot așa

femeia plină de energie atrage bărbații. Și cu cât este mai multă energie în ea, cu atât poate atrage o planetă mai mare, poate atrage un bărbat cu un statut social mai înalt. Fiecăruia nivel îi corespunde un anumit număr. Întorcându-te în numărul de cercuri necesar, îți întărești potențialul tău energetic, îți refaci celulele corpului. Îți creezi deja vârtejul pentru acumularea energiei. Iar acum trebuie să răsucești acest vârtej, să îl faci mai puternic.

Vârtejul pentru atragerea bărbaților

În timpul inspirării îți unești mâinile peste piept ca și cum te-ai rugă. În timpul expirării îți ridici mâinile prin lături și intri în fluxul energetic, unindu-ți palmele deasupra capului. Când inspiri, iar le dai drumul până la nivelul pieptului, când îți tii respirația le întorci în jos și le lași să coboare până la nivelul centrului pasiunii (patru degete sub buric), focalizezi energia, desfăcându-ți palmele și unind degetele, ca să formeze un triunghi în jurul acestui centru, iar în momentul expirării, deschizi vârtejul, ridicându-ți mâinile în sus și strângând puțin coatele.

Și te întorci în sensul acelor de ceas. Numărul cercurilor depinde de cel pe care poți și vrei să îl atragi: de 3 ori pentru primul nivel de energie masculină, de 7 ori pentru atragerea bărbaților de la al doilea nivel, de 17 ori pentru al treilea, de 34 de ori pentru al patrulea, de 72 de ori pentru a atrage ministrul, de 108 ori pentru a te întâlni cu împăratul. Celulelor le trebuie 28 de zile pentru a se refacă de la un nivel la altul. Încearcă să începi cu șapte rotiri, și dacă va merge ușor, poți să mărești până la 17. Și nu uita ca după practică să mulțumești și să închizi în minte spațiul.

2003

„53, 56, număram eu, învârtindu-mă și luptându-mă cu amețeala, dorind să las totul baltă și să cad pe podea. Ce bine le este balerinelor. Ele din copilărie trebuie să efectueze fouette. Probabil din acest motiv Kschessinskaia^{*} a uluit trei mari cneji”, m-am gândit cu când, ajungând în cele din urmă la 72 de rotații, am căzut pe pat.

Venise luna iulie, iar eu am considerat că era timpul să îmi perfecționez tehnica – magnații petrolieri meritau atenția mea. Calculând că aceștia corespundeau nivelului cinci în condițiile actuale de viață, m-am gândit că dacă aş putea ajunge măcar la acest nivel, atunci toți managerii (al doilea nivel), proprietarii de mici întreprinderi, directorii (al treilea nivel) și vedetele de toate categoriile (al patrulea nivel) vor veni de la sine. Desigur nu puteam să-mi imaginez unde poți întâlni un magnat petrolier, însă încrederea în tehniciile străvechi mă făcea să nădăjduiesc la un miracol. și miracolul s-a împlinit, nu la Petersburg, ci în Soci, unde corporația noastră a hotărât să facă o practică de vânzări de trei zile.

În cea de-a doua zi în acest oraș minunat, am ieșit să iau micul dejun și, după ce am cumpărat un croissant, am căutat un loc unde să mă aşez. Toate mesele erau ocupate și pentru că eram în întârziere, deoarece dormisem mai mult, nu mai găseam nici o persoană cunoscută. Dintr-o dată trei bărbați m-au invitat respectuos să le ţin companie. Am discutat, expunând ce ne adusese pe toți la Soci.

* Este vorba de balerina poloneză Matilda Kschessinskaia (1872-1972), care a devenit *prima ballerina abssoluta* din Rusia.

— Și noi am venit tot pentru afaceri, a răspuns unul dintre ei. Am trecut să verificăm cum decurge construirea noilor pompe de benzинă. Dar cred că afacerea poate să mai aștepte. Când întâlnesci o doamnă aşa de încântătoare, mai bine te bucuri de mare și de un iaht. Când se termină seminarul vostru?

Mijindu-și ochii, s-a uitat el la mine întrebător.

— La ora șapte, am îngânat eu, tresăltând de bucurie la gândul că magnații petrolieri se transformaseră în realitate.

— Deci, spuneți-ne numărul dumneavoastră de telefon, iar noi vă vom suna, a continuat el autoritar. Ceilalți doi, probabil colaboratorii lui, au zâmbit numai aprobator.

Toată ziua am stat ca pe ace în așteptarea telefonului și... el nu a sunat. Pe de altă parte, am putut și eu respira ușurată, căci printre oameni necunoscuți pe un iaht se pot întâmpla multe. Și cu toate astea, eu nu aş fi mers. Dar faptul că el nu a sunat a picat bine. Se pare că învățasem să atrag, dar nu știam să păstrez.

1903

— Mi se pare că am învățat deja să atrag, poate că e timpul să mă întâlnesc cu Mark? am implorat-o eu pe mătușă. A trecut deja destul de mult timp, tot încerc cu câte ceva, însă până acum nu m-am întâlnit cu el.

— Îl vei putea atrage, dar vei putea oare să îl păstrezi? a întrebat mătușă cu îndoială. Cel de-al doilea nivel al puterii feminine cuprinde și capacitatea de a păstra. Să păstrezi spațiul, bărbații și banii. Și iarăși tot acele numere sunt acelea care pot determina capacitatea

noastră de a păstra ceea ce apare în viața noastră. Acest nivel determină deja ce spațiu ocupăm: unul trăiește în bordei, altul în palat. Să fii soția cizmarului este simplu, dar pentru a deveni soția împăratului ai nevoie de mult mai multă putere. Însă acesta este numai cel de-al patrulea nivel, pur și simplu o altă intensitate a energiei. Puterea aceleia care trăiește la palat corespunde numărului 108. Astfel încât depinde numai de tine a cui soție vei deveni.

Însă eu deja am spus că femeia îl face pe bărbat ceea ce este. Dacă te îndrăgostești de cizmar și te măriți cu acesta, poate deveni împărat, în ciuda originii sale mărunte. Istoria cunoaște astfel de cazuri. Dar dacă el va rămâne un biet cizmar, numai tu te poți învinui pentru asta. Asta va însemna că tu nu te-ai dezvoltat și nu ai acumulat energie, ci ai pierdut-o cu anii și nu ai știut cum să o utilizezi.

Dar hai să ne întoarcem la cel de-al doilea nivel de energie feminină – nivelul puterii sexuale.

Faci același vârtej ca și pentru atracție, numai că deschizi vârtejul în jos și te învârți în sens invers acelor de ceas. E de preferat să faci același număr de întoarceri în sus și în jos. Se poate observa dacă unele pot mai bine să atragă, sau altele să păstreze, când se îndeplinește această tactică. Dacă este prea greu, nu uita să închizi spațiul. Si mereu mulțumește spațiului după ce termini exercițiul.

– Iartă-mă, dar nu îți pot povesti despre celelalte niveluri atât timp cât nu le poți trece pe acestea două.

Mătușa a rămas îngândurată, ca și cum privea în viitor, și a continuat:

– Cine știe cine o să-ti povestească mai departe... Dar, în orice caz, energia pentru următoarele etape tre-

buie să o reții din energia ta feminină. De aceea este așa de important să îi cunoști izvorul – mai departe va trebui să o îndrepți acolo unde crezi tu de cuviință – spre bărbat, faimă, putere sau spre atragerea banilor.

2003

– Capacitatea de a face singură rost de bani reprezintă cel de-al treilea nivel al puterii feminine, fiind egal cu puterea socială, mi-a spus Aruna. (Nici nu mă întorsesem bine din Soci, că m-am dus imediat la Moscova pentru a găsi răspunsuri la întrebări.)

– Acest nivel se numește vifor, de aceea dacă femeia reușește să își creeze și să își dezvolte propria afacere, se spune că a reușit să „pună bazele afacerii” – să își dezvolte afacerea.

Când inspiri îți unești mâinile peste piept, ca și cum te-ai rugă. În timp ce expiri, ridici mâinile și intri în fluxul energetic, unind palmele deasupra capului. În timpul inspirării iar le lași în jos până în zona pieptului, iar în timp ce îți tii respirația, îți întoaci palmele în jos și le cobori până la nivelul plexului solar. Când îți tii respirația îți focalizezi energia, iar când expiri iarăși îți ridici mâinile deasupra capului prin laterale, unindu-le și întinzând degetele în sus. Ridicându-te pe vârfurile picioarelor, faci numărul corespunzător de răsuciri – 3, 7, 17, 34, 73, 108, 117.

La cel de-al patrulea nivel femeia poate să câștige în jur de câteva mii de dolari – acesta este nivelul la care femeia poate avea un mic magazin, salon, cafenea etc. Cu o sută de ani în urmă numai femeile singure ajun-

geau la acest nivel, însă timpurile s-au schimbat și acum multe femei pot avea o afacere de succes.

Însă aici există o mică problemă, și anume, la cel de-al treilea nivel adesea începe să domine energia masculină și dacă femeia își concentrează toate forțele pentru a câștiga bani, începe să-i dispară energia feminină de gradul doi (sexuală) și patru (emoțională). Bărbatul încetează să o mai percepă ca femeie, el va vedea și va simți în ea un partener de afaceri, și nu femeia. și acest lucru nu depinde de vîrstă, bunătate, înfățișare.

Aici problema principală a multor femei de afaceri constă în faptul că pentru ele este deschis cel de-al treilea nivel al puterii, dar este stopată manifestarea energiei feminine. Dacă nu știm cum să ne întregim și cum să mărim energia, nu ne va ajunge decât pentru afaceri, iar pentru dragoste nu va mai rămâne deloc.

Ei bine, hai să vedem ce fel de energie ai tu în acest moment – feminină sau masculină.

– Închide ochii și imaginează-ți că stai în fața unui tablou pe care este zugrăvit portretul tău. Ai în mâna o paletă de culori, dar pe ea nu sunt decât două culori, roșu și alb. Iei pensula și începi să îți colorezi chipul, mânile, corpul, picioarele. După ce ai terminat de colorat, deschizi ochii. Ce ți-a ieșit? Dacă ar fi să considerăm în procente, ce culoare este cea dominantă? mi s-a adresat Aruna.

– Este 60% alb și 40% roșu, i-am răspuns eu.

– În tine predomină energie masculină. În cel mai bun caz, energia masculină nu trebuie să depășească 25 de procente, iar cea feminină 75. Dacă se încalcă acest procent, energia ta masculină începe să elimine energia bărbatului tău. De aceea, bărbații încep să își piardă energia alături de astfel de femei, transformându-se

într-o „cârpă”. Din acest motiv bărbații puternici și de succes se apără instinctiv de femeile asemenea lor.

– Acum au început să se lămurească multe lucruri, dar de ce domină energia masculină la mine?

– Ai luat prea multe responsabilități asupra ta, îți câștigi singură banii, dar nu pentru că asta îți face plăcere, ci pentru că trebuie să îți asiguri hrana de toate zilele.

– Ei și ce-i cu asta? Multe femei își câștigă singure banii. Ce e rău în a avea succes și a fi bogată?

– Nu e nimic rău în asta. Dar mai trebuie după aceea să te miri de ce atât de mulți bărbați au făcut operație de schimbare de sex, au rămas impotenți și distrofici? Libertatea și forța noastră îi distrug. Dar cel mai cumpălit este că responsabilitatea prea mare o distrug și pe femeie. Faptul că domină puterea masculină la femeie duce la dezvoltarea bolilor acesteia. Organismul nu iartă neglijarea naturii lui.

– Dar cum poți în același timp să ai succes, să îți câștigi singură banii și prin aceasta să nu te transformi în bărbat?

– Banii vor veni datorită spiritului creator. Femeia este întruchiparea energiei creative a Universului. De aceea acele câteva femei care și-au descoperit talentul, care lucrează cu plăcere indiferent în ce sferă au succes și sunt bogate, dar prin asta ele nu își pierd energia lor feminină. De aceea câștigarea banilor prin muncă nu reprezintă pentru acestea scopul principal în viață. A câștiga banii pentru hrana este sarcina de bază a bărbatului.

– Dar pe bărbat nu îl presează responsabilitatea?

– Tocmai în asta stă și secretul, deoarece pe bărbat responsabilitatea îl face și mai puternic, iar femeia răs-

punde cu boli la aceasta. Natura e înțeleaptă și trebuie să îi respectăm legile. Ce e femeiesc e al femeii, iar ce e bărbătesc e al bărbatului.

1903

— Ce e femeiesc e al femeii, iar ce e bărbătesc e al bărbatului. Acum o să despărțim energia masculină de cea feminină, am auzit eu ca prin vis. Era dimineață devreme, în jur de ora cinci, când mătușa venea să mă trezească.

— De ce aşa devreme? am protestat eu. Nici un bărbat nu ar rezista la aşa chinuri! și m-am băgat sub plapumă.

— Bărbatul nu rezistă, a recunoscut mătușa — dar faci asta nu pentru bărbat, ci pentru tine. Hai, ridică-te, te mai culci după prânz!

M-am dat jos din pat târâș-grăbiș, m-am spălat nici eu nu știu cum și am apărut în sufragerie. Mătușa mă aștepta deja acolo, bând cafea.

— Să mergem în grădina de vară, altfel o să trezim toți servitorii.

Am ieșit în grădina de vară. În ghivece înfloriseră niște lămâi, umplând tot acrul cu mireasma lor.

— Tehnica străveche se numește „Cocoșii”. Te va ajuta să separi energia masculină de cea feminină. Te va ajuta să te accepți și să te iubești. Închide ochii și repetă după mine.

Picioarele stau paralel, expirăm, ne ridicăm mâinile deasupra capului și le unim într-un triunghi. În timp ce inspirăm coborâm triunghiul până la nivelul pieptului, separând în gând energiile: cea albă în partea dreaptă, iar cea roșie în partea stângă. În timpul expiră-

rii întoarcem triunghiul în jos și îl coborâm pe pământ. Repetăm aşa de trei ori. Apoi ne aşezăm, punem coatele pe genunchi și aşteptăm să se unească mâinile. Astfel, mâna care vine mai repede să se unească cu cealaltă arată ce energie ne predomină. Când mâinile se unesc le ridicăm până sub bărbie și punem degetele mari sub bărbie, iar degetele arătătoare sub nas. Celelalte degete le strângem în formă de pâlnie în zona gurii, prin care expirăm de opt ori și strigăm de trei ori „Cucurigu”, salutând răsăritul de soare. După ce am strigat „Cucurigu”, ridicăm degetele mari pe față până la nivelul creștetului capului și ridicăm mâinile ca și cum răsare soarele.

Acum poți să deschizi ochii.

Am deschis ochii și m-am uitat la mătușă.

– A fost hios să cânt *cucurigu!* am spus eu. Dar mâna dreaptă chiar și-a încheiat acțiunea.

– Nu poți face nimic cu o față posomorâtă, dar râsul într-adevăr alungă spaima. Această tactică alungă și teama de succes, de popularitate, de recunoaștere. Dacă te-ai descurcat cu energia ta masculină și feminină și ai reușit să-ți depășești aceste temeri, poți trece la cel de-al patrulea nivel al puterii feminine, la cel emoțional.

2003

– Al patrulea nivel de putere este cel emoțional. Este acel nivel de grație, la care femeia devine idolul tuturor și toți se îndrăgostesc de ea. După ce a atins acest nivel, femeia devine cunoscută, deoarece acesta este nivelul faimei. Când femeia ajunge la acest nivel, banii vin de la sine, a continuat Aruna. (Am hotărât să

rămân la Moscova încă o săptămână ca să pot veni la ea la cursuri.)

— Vârtejele deschise de la nivelul inimii te ajută să atingi puterea emoțională. Ca de obicei, ne ridicăm cu picioarele paralele unul față de celălalt. În timp ce expirăm ridicăm mâinile și le unim deasupra capului. Când inspirăm coboram triunghiul înspre inimă, iar când expirăm deschidem vârtejul orizontal. Când ne ținem respirația ne imaginăm cum ne aplaudă admiratorii entuziaști, cum ne cer autografe, cum ne scăldăm în razele faimei, iar în timp ce inspirăm închidem vârtejul și punem mâinile pe piept.

În timp ce repetam mișcările mi-a venit o idee.

— Poate că străbunica mea este una din încarnarea dumneavoastră? m-am interesat eu visătoare.

— Nu, doar că aceste cunoștințe sunt acleași de mij de ani, mi-a răspuns Aruna calm, fără să se mire cătuși de puțin de întrebarea mea. Si fiecare își adună mozaicul ei, fărâmele ei de informație, pentru a-și crea propria reprezentare asupra lumii. Ai tot ce trebuie ca să devii femeie de nivelul cinci. Al cincilea nivel al puterii reprezintă puterea spațialo-temporală, a continuat Aruna, acesta este nivelul la care îți poți cumpăra un avion personal, este nivelul miliardelor, al unei mari puteri. Femeia de nivelul al cincilea poate deveni prim-ministră, guvernator sau patroană a unei mari corporații.

Al șaselea nivel este cel al puterii mentale. Femeia simte ce și cum gândesc oamenii. Poate scrie numai o carte, dar să primească toată faima, banii, bărbatul, ca, de exemplu, Joanne Rowling, autoarca cărții „Harry Potter”; sau poate să creeze modă, asemenea lui Coco Chanel, sau ca Ecaterina II, să făurească o nouă țară, lărgind granițele atât geografice, cât și culturale.

Al șaptelea nivel reprezintă energia spirituală, legătura dintre puterea divină și om. Aceștia sunt marii invățători ai omenirii, Elena Blavatskaia, Elena Rerih, Maica Tereza.

Tu singură hotărăști la ce nivel vrei să ajungi. Totul depinde de energia ta feminină și de capacitatea de a o îndrepta în direcția necesară. Cu cât ai mai multă energie, cu atât poți realiza mai multe și cu atât mai mulți bărbați vor fi în viața ta.

– Dar eu nu doresc mulți bărbați, eu vreau unul singur, dar sigur, am contrazis-o eu pe Aruna, uimită de această perspectivă atrăgătoare.

Capitolul 6

Ce tip de relații vă plac? (strategie în a te căsători)

1903

Vreau un singur bărbat, am spus eu într-o seară, adresându-mă mătușii. Încep să îmi pierd treptat speranța că ne vom întâlni cândva.

— Draga mea, înainte să te întâlnești cu el trebuie să înțelegi cum îți vei construi relația de la început până la sfîrșit. Trebuie să te cunoști pe tine însăși și să știi ce îți dorești. Ai două cai – să devii amanta sau soția lui.

— Mătușă, cred că toate femeile vor să se căsătorească cu bărbatul iubit, am răspuns eu.

— Nu neapărat, însă ai dreptate, este mereu mai ușor să alegi a doua cale. Comportă-te ca și cum ai vrea să te căsători cu el. Odată ce ai devenit amanta lui este aproape imposibil să-i mai fii soție. De aceea este bine ca dinainte să construiești o relație care să aibă ca scenariu căsătoria. Apoi, în orice moment poti transforma orice bărbat într-un posibil amant sau admirator.

Deoarece amanta nu reprezintă decât una dintre cele patru stări ale femeii.

În soția sa, bărbatul dorește să vadă totul – și o amantă pătimășă, și o mușă care să-l inspire sau o regină inaccesibilă, și o fetiță entuziasată, și o gospodină sărguincioasă. Bărbatul aşteaptă, uneori chiar în mod inconștient, satisfacerea tuturor nevoilor sale – mentale, emoționale, fizice și sexuale.

Pe plan fizic, el aşteaptă ca femeia să se îngrijească de el, să îl hrânească cu mâncăruri gustoase, să se ocupe de curățenie prin casă, să îl sprijine și să îl liniștească în momente grele. Această stare a femeii se numește „gospodina”.

În același timp, pe plan emoțional el își dorește să vadă în femeia iubită o copilă nejutorată, care să aibă nevoie de protecția și de ocrotirea lui, o copilă care să îl adore și să îi asculte cu atenție ficcare cuvânt. O copilă care crede fără îndoială în capacitatele lui, se bucură de succesele lui, îi prețuiește eforturile și cadourile, chiar și cele mai simple.

Pe plan mental, bărbatul aşteaptă de la femeie ca aceasta să fie inteligentă și educată, să aibă capacitatea de a purta o conversație inteligentă, să fie la curent cu treburile și problemele lui, să îl poată îndruma și inspira, să fie interesantă și independentă, creativă și unpredictibilă. Îi place să vadă în ea regina sau muza.

Dar toate acestea pot păli în fața a ceea ce aşteaptă bărbatul noaptea. Nu degeaba se spune că: „Femeia face ce vrea din bărbat pe timpul nopții”. Amanta pătimășă și pricepută, care își stăpânește perfect mușchii intimi, care practică arta sexuală, care cunoaște punctele secrete de pe corpul bărbatului și care nu se teme de nici o mângâiere interzisă, capătă o putere nemărginită.

nită. Bărbatul nu se poate sătura de o astfel de femeie, aceasta îl atrage iar și iar, și bărbatul, însetat de ea, dorește să își petreacă fiecare noapte cu ea.

Bărbatul visează să găsească toate într-o singură femeie – și amanta, și gospodina, și regina, și copila. Acestea sunt cele patru manifestări ale energiei feminine, cele patru stări de bază ale femeii.

Din toate timpurile, bărbații au fost atrași instinctiv de cea care întruchipează toate aceste manifestări, deoarece numai ea poate să îl înalte pe bărbat, să îl ajute să capete putere și să fie întreg. Numai când femeia se unește cu bărbatul pe toate aceste patru planuri, el se umple de energie și este pregătit să săvârșească fapte eroice.

Numai o astfel de femeie îl poate ajuta pe bărbat să cucerească lumea, pe care el mai apoi va fi gata să o pună la picioarele ei. Numai o astfel de femeie poate să îl ajute pe bărbatul ei să atingă acele înălțimi care sunt predestinate de soartă acestuia. Dacă femeia prezintă toate aceste stări, ea încheie cercul de energie feminină și, ca semn al acestui lucru, de obicei primește în dar un inel.

Exact în perioada când i se face curte, femeia trebuie să treacă prin cele patru stări despre care am vorbit: copila, amanta, regina, gospodina. Este că și cum bărbatul verifică cât de bine cunoaște femeia aceste etape, dacă poate în cele din urmă să îi satisfacă toate nevoile. Pe aceasta se și clădește strategia în a te mărita.

– Strategia în a te mărita?

Chiar m-am ridicat din fotoliu.

– Mătușă, îmi veți povesti despre aceasta?

– Desigur! mi-a spus Sofia Nikolaevna. Există o anumită succesiune de evenimente în formarea relațiilor. Înțelegând direcția în care vei acționa, îți atingi scopul

și scapi de multe greutăți, dar în același timp tu singură îți alegi drumul. Cum consideri, în care stare poate femeia să îl atragă pe bărbat?

— În starea amantei? am presupus eu.

— Da! s-a mirat mătușa. Se pare că și-am povestit tot ce era nevoie! Poate ar trebui să continui mai departe singurică?

— Nu, am rugat-o eu, mai bine dumneavoastră!

— Bine, i s-a făcut milă mătușii. Cea care atrage este amanta, însă dacă îți-ai petrecut o noapte cu un bărbat, atunci întocmai aşa vei rămâne pentru el. Pentru a te măritura, trebuie imediat să treci în starea reginei și să trezești în bărbat instinctul de vânător. Iar după ce acesta te-a cucerit devii o copilă ascultătoare, care îi permite bărbatului să adopte orice hotărâre și să își asume responsabilități. Și numai după ce îți se propune să te mărîți cu el îi poți arăta ce gospodină excepțională ești. Dacă încalci această succesiune, relațiile fie se strică brusc, fie vor continua fără a duce nicăieri. Dacă faci toate acestea corect, vei încheia cercul de putere feminină.

— Pentru totdeauna? am șovăit eu.

— Sigur că nu. Dacă din cauza anumitor evenimente, a unor convingeri proprii sau a educației femeia se concentrează asupra unei singure laturi, de exemplu, gospodăria, și uită de celelalte, atunci cercul de putere feminină se rupe, iar bărbatul va începe să caute o altă femeie care să îi satisfacă celelalte nevoi, o femeie la care se manifestă mult mai puternic amanta, copila sau regina.

— Dar mama mercu repeta că femeia bună este o gospodină bună! i-am amintit eu mătușii.

— Apoi mamele se mai miră de ce soțul lor au câte o amantă? a ridicat mătușa din umeri. În viața de fami-

lie prea multe femei își canalizează eforturile pentru a deveni gospodina ideală. Tradiția rusească ne-a învățat să facem astfel. Dar aici se ascunde un pericol foarte mare. Femeia pătrunde cu totul în sfera griilor, în educarea copiilor și împreună cu aceasta și a bărbatului, în pregătirea meselor din timpul zilei, și uită cum să fie o amantă înfocată sau o copilă entuziastă.

Uită că, deși bărbatul o prețuiește pe gospodină și este mulțumit de confort, de fapt nu o dorește pe aceasta. Totul e bine de făcut cu măsura. Pentru ca bărbatul să rămână mereu alături de tine și să aprindă pasiunea ca în primii ani, este necesar să te modifici tot timpul, treând prin toate stările.

– Mătușă, credeți că bărbatul poate rămâne fidel unei singure femei? Doar asta ar intra în contradicție cu natura lor!

2003

– Chiar credeți că bărbatul poate rămâne fidel unei singure femei? i-am adresat această întrebare Antoninei.

Ea avea un curs despre „Femeia și forțele naturii”, la care mă înscrisesem și eu entuziastă.

Hotărâsem să urmez toate cursurile de pregătire unde se amintea de energia feminină. Deocamdată îmi plăcuseră toate. Eu și alte trei prietene ale mele, pe care le-a convins cu mare greutate să își petreacă weekend-urile pentru a se cunoaște, stăteam pe podea în jurul Antoninei și îi ascultam cu atenție fiecare cuvânt. Antonina s-a uitat cu atenție la mine și mi-a răspuns liniștit:

– Este foarte posibil, dacă femeia este suficient de înțeleaptă pentru a juca diferite roluri. În funcție de

tradiție, rolurile poartă diverse denumiri, dar ele sunt în esență aceleași. Există patru manifestări de bază ale energiei feminine, patru stări ale femeii – amanta, desfrânata, copila și gospodina.

– Asta seamănă foarte bine cu ce descria străbunica mea, însă, în loc de desfrânată, străbunica a notat regină, am observat eu.

– Da, desfrânata reprezintă o tendință a timpului modern. Aceasta este o femeie de succes, mulțumită de propria persoană, care își poate atinge scopurile. Au apărut o sumedenie de cărți pe tema „Cum să devii desfrânată”. Însă nu trebuie să uitați că desfrânata nu este decât una dintre stări. Desfrânata atrage bărbatul, dar acesta se va căsători numai cu copila.

– Iar copila se transformă în gospodină, iar de la gospodină bărbatul pleacă în căutarea amantei, am zugrăvit eu imaginea tristă.

– Da, se întâmplă și asta dacă femcia încetează a mai fi desfrânată, amantă, gospodină și copilă în același timp. Dar dacă în ea se regăsesc toate acestea, ce rost mai are pentru bărbat să mai caute altă femeie? Din păcate, femeile uită de aceasta cu timpul.

– De ce uită? De exemplu, eu niciodată nu am auzit despre toate acestea, și prietenele mele la fel.

Aniska, Kisa și Maniecika au dat din cap aprobator.

– Chiar dacă nu ați auzit de ele, asta nu înseamnă că aceste stări vă sunt necunoscute. Femeia are aceste cunoștințe instinctive încă de la naștere. Numai gradul de manifestare a acestor stări este diferit. La o femeie este mai puternic pronunțată amanta, la alta mai mult desfrânata, la una gospodina, iar la alta mai mult copila.

Dacă domină starea copiliei, atunci toți oamenii din jur se miră de ce o fată aşa drăguță, bună și ascultătoare

a rămas până acum singură, uitând însă că nu copila atrage la început bărbatul, ci amanta pătimașă. Sau, dinpotrivă, unora le place să fie independente și libere, să ia singure hotărâri, adică să se afle în starea desfrânamei. În esență, aceasta este starea optimă pentru a-l lipsi pe bărbat de rațiune, însă după ce și-a atins scopul, bărbatul așteaptă ca tigroaică să se transforme într-o pisicuță alintătoare și dacă nu se întâmplă asta, nemaiputând să reziste tensiunii, bărbatul dispare.

– De ce depinde această stare?

– De forța care te predomină. Fiecare forță te-a înzestrat cu un anumit tip de energie încă din clipa în care te-ai născut.

Forța Pământului, puternică și naturală, o înzestrează pe femeie cu calm, spirit practic, seriozitate și trănicie. Forța Focului, fierbinte și temperamentală, o face pe femeie imprevizibilă, pătimașă și atrăgătoare. Puterea Apei dăruiește femeii sensibilitate și naturalețe, strengărie și finețe. Puterea Aerului le face pe femei independente și încăpătâname, iubitoare de libertate și cu o gândire logică.

Însă femeia nu trebuie să fie pentru tot restul vieții doar aceea care a fost desemnată de la naștere. Ea poate să consolideze acele energii care se manifestă mai puțin la ea. Unindu-se cu aceste forțe, femeia poate dobândi o nouă stare, întregime și putere.

Există o legendă care spune că primele mentore ale preoțeselor din templul Afroditei au fost patru zeițe care întruchipau aceste puteri și care au transmis femeii forța și cunoștințele lor, puterea și înțelepciunea.

Antonina ne-a arătat o copie a unui manuscris antic, în care erau ilustrate cele patru zeițe și ne-a povestit despre ele:

— Frumoasa zeită cu galben, de la apus, întruchi-pează puterea Pământului. Femeia la care predomină această energie este o bună gospodină.

Eleganta zeită cu roșu, sosită de la răsărit, întruchi-pează puterea Focului. Femeia la care predomină Focul este amanta temperamentală.

Superba zeită cu verde, apărută din sud, întruchi-pează puterea Apei. Femeia la care predomină Apa este copila zburdalnică.

Încântătoarea zeită cu bleu, care locuiește în nord, întruchi-pează puterea Acerului. Femeia la care predomină Aerul este desfrânata intelligentă.

Ne-am uitat fermecate la superbele zeițe, apoi aproape în același timp am suspinat toate.

— Și cum putem afla care putere se manifestă mai intens în noi?

Antonina a zâmbit, evident așteptând această întrebare.

— Pentru a afla ce forță vă predomină, trebuie să porunci într-o călătorie imaginară și, întâlnindu-vă cu fiecare zeită în parte, veți simți energia și vibrația ei, veți simți cu care dintre acestea sunteți în armonie. Sunteți gata? Atunci închideți ochii, inspirați și, în timp ce expireți, imaginați-vă într-o pădure veche. Ieșiți în poiană și vedeți...

1903

Am ieșit în poiană și m-am uitat de jur împrejur. Undeva cânta un flaut, iar eu m-am întors spre mătușă să o întreb cine cântă. Însă mătușa și-a dus degetul la buze, dând din cap.

În dimineața de 6 iulie mătușa mă anunțase că urma să plecăm într-o scurtă călătorie și să înnoptăm de Ivan Kupala* pe insula din lacul Ladojski. Exact în această zi sunt activate toate forțele și poți lua de la ele energie.

Se întunecase deja când ne-am întors la lacul Ladojski. Ne aștepta o barcă pe mal. Totul era tainic și interesant. Barca plutea neauzită pe suprafața netedă, întunecată a apei. Mătușa nu spunea nici un cuvânt. Liniștea te ajută să strângi energie, și mătușa nu pronunțase nici un cuvânt de dimineață, iar mie îmi interzise să vorbesc.

În sfârșit am ajuns pe mica insulă. Am ieșit din barcă, iar aceasta a dispărut. Mi se părea că insula era pustie. Brusc, asemenea unor stafii, au apărut patru femei. Erau îmbrăcate în niște rochii lungi de culori diferite – albastru-deschis, auriu, roșu-închis și verde-măr. Croiala veșmântului îmi amintea de rochiile din Epoca Medievală, numai un pic mai îndrăznețe: cu mâneci scurte, care se largesc în jos, croite sus cu un decolteu în formă de triunghi ascuțit până la nivelul buricului, cu pieptul dezvelit și cu partea inferioară a rochiei largă. Îmbrăcăminte stătea pe ele numai datorită curelei. Fiecare avea câte o curea împletită dintr-un material auriu și cu culoarea corespunzătoare rochiei. Fețele femeilor erau acoperite cu glugi.

M-au înconjurat. M-am uitat la mătușă, dar aceasta numai dădea din cap ca și cum spunându-mi că nu trebuie să mă tem.

Fata îmbrăcată în bleu stătea la nord, cea în auriu la vest, fata în roșu la est, iar cea în verde la nord. Și-au unit

* Ziua de Ivan Kupala se serhează în Rusia, Belarus și Ucraina pe 7 iulie, fiind un ritual al fertilității, legat de apă, de origine păgână, acceptat de biserică ortodoxă.

mâinile cu palma dreaptă în sus, iar cea stângă în jos. Nu spunea nimic nimic, numai muzica se auzea mai puternic, însă eu simteam că stăteam în centrul unui vârtej, de parcă mă înconjura un val cald. Desfăcându-și mâinile, fetele s-au apropiat de mine și au început să mădezbrace ca pe o regină. Rămânând dezbrăcată, nu îmi era frig.

Fata subțirică, aproape o copilă, în rochie verde, m-a luat de mână și dintr-o singură mișcare, scoțându-și rochia, m-a luat în apă. Apa îmi amintea de laptel cald. Cu mișcări ușoare de sus în jos mi-a spălat toată obo-scala, toate grijile ultimelor luni. Simteam cum picăturile de apă pătrund în mine și dau la o parte tot ce nu este necesar, tot ce este inutil. Fata vorbea cu un glas melodic și, adresându-se apei, m-a pus să repet după ea: „O, oglindă diafană a apei, o, mamă divină a tot ce este viu! Stăpâna apelor celești și subterane! Fii ocrotitoarea mea! Dăruiește-mi curățire și eliberare, compasiune și milă, credință, nădejde, dragoste. Dă-mi forță și puterea să realizez imposibilul și să săvârșesc ce nu se poate săvârși”.

Am repetat și am simțit cum puterea Apei mă împlineste cu o nouă putere. Fata m-a luat din nou de mână și m-a scos pe mal. După ce mi-a pus pe umeri o rochie albă de aceeași croială ca și a ei, încă dezbrăcată, cu picăturile de apă scurgându-i-se pe piele, mi-a întins o scoică cu o perlă neagră.

— Aceasta este un dar de la puterea Apei. Te înzestreză cu putere emoțională. Ia-l și stăpânește inimile bărbaților, tot aşa cum stăpânești această perlă.

Și fata în verde a dispărut.

Stăteam în picioare, admirând perla și dintr-o dată a apărut fata în rochie roșie, cu un corp splendid. M-a luat de mână și m-a condus după ea. Am ieșit în poiană, unde ardea un foc. De jur împrejur au început să cânte tobole,

iar fata, dându-și jos veșmântul, și-a început dansul său frenetic în jurul focului. Întreg dansul era cuprins de o poftă sălbatică și de pasiune. Buzele ei erau între deschise în aşteptarea sărutului, pieptul i se ridică și i se cobora. Semăna cu o femeie sălbatică, imprevizibilă în acțiunile și dorințele sale, pregătită să descopere tot ce este nou și necunoscut. Semăna cu o femeie care trăiește ascultându-și instinctele și glasul naturii. Îi simțeam pulsăția și ritmul, și singură am intrat în acest dans. Niște mâini invizibile mi-au scos rochia, iar fata, întinzându-mi mâinile, m-a tras în cerc. Am dansat în jurul focului și toată rușinea puritană a ars în focul de tabără și a dispărut în ritmul dansului. Unda exaltării m-a pătruns. Și nu imediat am auzit cuvintele pe care le spunea fata, adresându-se focului:

„O, măreață flacără veșnică, creație a căldurii și luminii, scânteie a vieții, vie și puternică! Luminează-mi calea adevărului. Fii însotitorul meu loial în căutările și începuturile mele. Dăruiește-mi înflăcărare și pasiune, dorință și desfătare. Dă-mi forță și puterea să cuceresc ce nu poate fi cucerit și să realizez imposibilul”.

Când muzica s-a sfârșit, fata cu cureaua roșie s-a ridicat în fața mea și mi-a întins o lumânare roșie:

– Acesta este darul puterii Focului. Te înzestreză cu putere sexuală. Ia-l și stăpânește dorințele bărbaților, așa cum stăpânești această lumânare. Când lumânarea arde, aprinde o alta de la ea și puterea sa va crește.

Și fata în roșu s-a făcut nevăzută.

Încă tremurând de agitație, nu simțeam răceala nopții, însă m-am bucurat când s-a arătat fata în veșmânt galben și mi-a întins rochia mea albă.

Luându-mă de mâna pe neauzite, m-a condus în adâncul pădurii. Ne-am apropiat de o peșteră. Două

torțe aprinse luminau intrarea în peșteră. Era puțin înfiorător. Fata cu veșmânt galben a zâmbit aprobator, iar eu am urmat-o. În peșteră era uscat datorită torțelor care stăteau pe diametrul peșterii. În centru se ridică asemenea unui piedestal o piatră mare, care unea cristalul imens al cuarțului roz al peșterii. Fata s-a apropiat de cuarț și și-a sprijinit pe el palmele. I-am urmat exemplul. Din cristal a început să iasă o putere mare, care m-a cuprins.

„Sfântă Mamă Terra, ocrotitoare a spațiului subteran, a mineralelor și pietrelor prețioase, stăpână a muntilor și a văilor! Fii punctul meu de sprijin! Dăruiește-mi telul și aspirația, rezistența și renașterea. Dă-mi forța și puterea de a cucerii ce nu poate fi cucerit și de a realiza imposibilul”.

După ce am repetat după fată, m-am simțit de parcă am crescut în pământ. Ascultând de senzațiile mele, stăteam aproape de cristal. Fata s-a apropiat de mine și mi-a întins un lăncișor de argint cu un cristal mic roz.

– Acesta este darul puterii Pământului. Te înzestrăzi cu putere fizică. Ia-l și stăpânește corpul bărbaților, aşa cum stăpânești acest cristal.

– Ce înseamnă „să stăpânești corpul bărbaților”? nu am înțeles eu.

– Tot ce va mânca bărbatul din mâinile tale va considera cea mai gustoasă mâncare, la orice va privi va vedea prin ochii tăi, orice va respira va fi impregnat de mirosul tău, orice va atinge îi va aminti de finețea atingerilor tale, orice va asculta va auzi numai sunetul voicii tale.

– Ademenitor, dar ireal, am zâmbit eu.

Fata a zâmbit și, luându-mi cristalul din mâini, mi l-a pus la gât.

– Totul este real când ai suficientă putere, mi-a șopit ea și a dispărut ca și când s-ar fi dizolvat.

După ce am ieșit din peșteră, m-am mirat, căci noaptea aproape trecuse, întunericul se preschimbase în scripirile de perlă ale răsăritului de soare. Fata în veșmânt bleu s-a grăbit să mă întâmpine. Am început să urcăm un deal și ne-am oprit după ce am ajuns în vârf. În jos, valurile lacului se izbeau în tăcere de mal și sufla un vânt liniștit. Fata, ridicându-se pe vârful picioarelor, a înălțat mâinile spre cer și s-a adresat vântului ce se întețea: „Stăpân al vânturilor, stăpânitor al nesfărșitului cer, rege al înălțimilor! Fii ocrotitorul meu! Dăruiește-mi suplețe și capacitate de pătrundere, rațiune și luminare. Dă-mi forță și puterea de a cucerî ce nu poate fi cucerit și de a realiza imposibilul”.

Nu a trebuit decât să termin de spus aceste cuvinte că am și simțit cum ceva ușor a căzut la picioarele mele. Mi-am coborât privirea și am văzut o pană. Fata în bleu a ridicat pană și mi-a întins-o ca pe o comoară neprețuită.

– Aceasta este darul puterii Vântului. Te înzestrează cu putere mentală. Ia-l și stăpânește mintea bărbătilor, tot așa cum stăpânești această pană.

Am ieșit pe poiană și le-am văzut pe cele patru preotesc. S-au ridicat în jurul meu și, unindu-și mâinile în liniște, m-au acoperit cu liniște, echilibrând toate energiile zbuciumate din mine. M-am simțit din nou cu insămi.

Dintr-o dată a apărut mătușa și mi-a întins îmbrăcămîntea.

– Sper că și s-a părut interesant să descoperi căte ceva nou la tine. Cu care dintre fete te-ai simțit mai bine? m-a întrebat mătușa.

– Cu fetele în roșu și verde! am răspuns eu sigur.

– Înseamnă că la tine sunt mai accentuate amanta și copila! Iar gospodina și regina nu sunt încă active. Va trebui să lucrezi asupra acestui aspect pentru a fi desăvârșită! a zâmbit mătușa.

– Dar cine au fost acestea?

– Preotesele forțelor naturii. Femeia devine întruchi-parea perfecțiunii numai după ce capătă puterile celor patru forțe. Numai femeii i-a fost dată capacitatea de a lua energia din lume, dizolvându-se în aceste elemente și umplându-se cu ele, în schimb bărbatul este lipsit de această capacitate. De aceea, în toate timpurile bărbații au aspirat să întâlnească femeia care deține energie feminină în toate formele ei – sexuală, emoțională, mentală și fizică. Ei doreau ca femeia să îi umple cu energie sexuală, să le asculte tânguirile și să îi inspire la fapte mărețe, să le dâruiască relaxare și atenție în momentele de liniște, să le înfrumusețeze viața cu dansuri, muzică, poczie, să îi admire pe aceștia și faptele lor.

Numai după unirca cu aceste forțe femeia trece în starea necesară, primind acele energii care îi lipseau. Însă femeile pot lua energie și una de la alta. Ele și prietenele lor care merg pe acest principiu, strângându-se împreună, formează Cercul de putere feminină. De aceea, de regulă ele se întâlnesc câte patru: prima este atrăgătoare, a doua inteligentă și înțelaptă, a treia sensibilă, iar a patra gospodina cu spirit practic. Femeile sunt înzestrate cu capacitatea de a se întări una pe cea-laltă, dacă în ele predomină anumite energii.

2003

— Femile sunt înzestrate cu capacitatea de a se întări una pe celaltă, ne explica Antonina, după ce am deschis ochii și am început să ne împărtăşim descoperirile, care forță se manifestă mai accentuat la noi.

— Ce? ne-am uitat noi nedumerite la Antonina.

— Asta explică de ce femeile adesea se împrietenesc câte patru, de ce sunt patru în filmul serial „Totul despre sex” și în „Vârsta balzaciană”. Fiecare își aduce propria energie și fiecare se reîncarcă cu energie de la cealaltă. Încercați să aflați cine aparține cărui tip.

M-am uitat la Aniska și am spus:

— Aniska, tu ești regina, ești deșteaptă, liberă și independentă. Cred că la tine este mai puternic pronunțată forța Aerului. Și reușești perfect să duci cu vorba orice bărbat.

Aniska și-a luat o înfățișare demnă și a recunoscut:

— Da, îmi place să analizez, mai ales să dau sfaturi înțelepte, chiar și când nu sunt rugată să o fac.

— Kisa, tu ești amanta, am continuat eu. Ești pasională, temperamentală și spontană.

Kisa s-a gândit o clipă.

— Cam aşa este. Dacă aş mai învăța să îmi ascund și atracția sexuală accentuată, mai întâi bărbații și-ar pierde capul, apoi picioarele, a glumit Kisa cu tristețe.

— Iar eu sunt cu siguranță gospodina! a constatat Maniecika, fără nici o urmă de îndoială. Am predispoziția de a-mi face griji din orice, de a pregăti tuturor mâncăruri gustoase și de a avea grija de toți. Oare de ce toți bărbații fug de plăcintele și supele mele? Nu înțeleg. Nici măcar diploma mea în psihologie nu mă ajută.

— Lara, tu ești copila, naivă și naturală, strengară și entuziată, m-a lămurit înțelecapta Aniska.

— Da, am răspuns eu. Numai în anumite momente bărbații își descrețesc fruntea din plăcă alături de mine. În general, nu există perfecțiune în lume, am tras concluzia neliniștită oare.

Ne-am întristat toate.

— Deci, ridicați-vă în cerc, ne-a comandat Antonina, privindu-ne. Veți schimba între voi calitățile. Da, nici una dintre noi nu este perfectă, însă străbunica ta credea că în fiecare femeie sunt toate aceste forțe, trebuie numai să le trezești și să le faci să se manifeste. Vă puteți întări una pe cealaltă. Să transmiteți una alteia acele calități de care are nevoie. Ridicați-vă!

Ne-am ridicat în cerc.

— Maniecika, stai în mijlocul cercului în fața Aniskăi, pune-ți mâinile în cel de-al treilea centru (zona cu două degete deasupra buricului) și, în timp ce expiri, ca și cum ai scoate de acolo o sferă de energie, întinde-i-o Aniskăi.

— Repetă: „Îți împart capacitatea mea de a fi practică, o bună gospodină și grijulic”.

Aniska și-a întors privirea spre Antonina și a întrebat:

— Antonina, eu ce trebuie să fac?

Antonina a oștat și a început să explică:

— În timp ce inspiri trebuie să iezi toate aceste calități sub forma unui flux sau a unei sfere și să o îndrepti spre tine, aşezând mâinile în cel de-al treilea centru.

— Și când trebuie să exprim?

— Of, ce greu e cu voi! s-a plâns Antonina. Când ți palmele întinse și simți că acele calități ale Maniecikăi au trecut în tine, expiri. Hai să mai repetăm o dată, că de-abia am înțeles teoria, dar nu ai simțit nimic.

Aniska a repetat toate mișcările și a tăcut brusc, uimită de senzațiile ce au cuprins-o. Apoi Maniecika s-a întors spre Kisa, a repetat același lucru și apoi s-a întors spre mine – eu am simțit că într-adevăr fluxul energetic de la Maniecika îmi transmitea totă atitudinea ei practică și spiritul gospodăresc. „Oare acum o să încep să-mi fac curat în apartament și voi spăla vesela imediat și nu două zî?”, am început eu să visez.

– Acum este rândul Kisei să ne împărtășească libertatea și pasiunea, iar eu, cât timp voi face sex, voi reuși să readuc la normal echilibrul în casă, s-a plâns Maniecika. Așa că nu te zgârci, Kisa, ci împarte-ne și nouă ce ai tu mai mult, iar nouă ne lipsește.

Antonina a încuvînțat făcând gest cu capul și i-a cerut Kisei să se ridice în mijlocul cercului și să facă același lucru, dar de această dată din centrul pasiunii, adică din zona mai jos cu două degete de buric.

– Imaginează-ți cum, în timp ce inspiri, scoți din acea zonă fluxul energiei tale sexuale, iar în timpul expirării îl dai uneia dintre noi, a sfătuit-o Antonina.

– Maniecika, să începem cu tine, a început să râdă Kisa, ca să încetezi și tu odată să te mai gândești la gospodărie și să te lași în voia plăcerilor. Prinde. Și Kisa i-a intins Maniecikăi palmele.

– Împart cu tine pasiunea mea, libertatea și... Kisa s-a gândit o clipă și, zâmbind misterios, a pronunțat: inventivitatea.

Maniecika și-a apropiat sfera de energie primită de la Kisa și a început să se crispeze. Doream să întrebăm ce se întâmplă, dar Maniecika ne-a făcut semn să tăcem, urătând că va explica totul după aceea.

Același lucru s-a repetat la toate – Kisa s-a întors spre Aniska, apoi spre mine. Când Kisa a vorbit despre

inventivitate, m-au trecut fiorii și în minte mi-au apărut tot felul de fantezii sexuale stranii. Atunci am înțeles de ce Maniecika se schimonosise așa. Se pare că și ea văzuse ceva foarte indecent.

— Acum e rândul Larei să împartă cu noi naturalețea și însuflețirea! a cerut Maniecika.

— Vă rog să nu uitați de naivitate, s-a amestecat Aniska. Căci cinismul serios uneori supără așa de tare.

Am împărțit cu largă inimă calitățile mele din centrul inimii (mijlocul pieptului) – naturalețea mea, inspirația și, desigur, naivitatea, după cum mi s-a cerut. și în sfârșit era rândul Aniskăi.

— Ei bine, fetelor, ce vă mai lipsește pentru a fi ferice? Eu vă propun o gândire sănătoasă, franchețe, independentă și iubirea de libertate, scepticism și... Aniska a făcut o mică pauză și a continuat: și dacă vă dau prea multă minte ce o să faceți cu ea? Vreți să vă dau și asta?

— Nu ne împotrívăm, a răspuns Kisa în numele tuturor. Uneori îmi doresc așa de tare să mă simt „deșteaptă”.

— Aniska, a rostit Maniecika, împarte-ne și nouă măcar libertatea și înțelepciunea, căci vom face noi rost și de restul.

Antonita s-a adresat Aniskăi, spunându-i:

— Dă drumul fluxului din mijlocul frunții, acolo unde se află al treilea ochi.

Aniska se ridică în mijlocul cercului și încercă din răspunderi să repete totul exact, însă se vedea cât de greu îi era să facă acest lucru imaginar, ce nu putea fi atins cu mâinile. Cu toate acestea, după ce Aniska a încheiat transferul energetic, ne simțeam toate adevărate amazoane.

După aceea ne-am ridicat în cerc de patru și am rămas pur și simplu în picioare, ținându-ne de mâini.

– Cred că a ieșit super, a conchis Antonina. Ce părere aveți?

Maniecika a răspuns pentru toate:

– Eu simt temperamentul Kisei în mine, sinceritatea Larei și înțelepciunica Aniskăi. Dar ce trebuie să fac cu toate aceste bogății? a întrebat-o cu simț practic Maniecika pe Antonina.

– Să le împărțiți cu bărbatul! Numai umplând bărbatul cu aceste energii vom primi și noi ceva în schimb. Dar este important să faceți asta corect.

1903

– În fiecare din aceste stări schimbăm diferite tipuri de energie cu bărbatul, mi-a explicat mătușa în drum spre casă. – În starea de amantă îi dăm bărbatului energie, pe care acesta trebuie să ne-o dea înapoi sub formă de cadouri, bani, statut social. Nu trebuie niciodată să te culci cu un bărbat fără să nu primești nimic în schimb. Asta îl va lăsa pe bărbat fără forță, iar pe tine fără energie. Totul trebuie dat în procente de câte zece: toți banii investiți în femeia iubită se reîntorc la bărbat înzecit, ceea ce îi va permite acestuia să-și dezvolte afacerea și să prospere.

Dacă ai relații intime cu un bărbat, acesta trebuie să îți compenseze energia, dăruindu-ți cadouri, bijuterii, bani și, cel mai important, asigurându-ți o poziție în societate, adică poziția de soție, ceea ce îți permite să treci în starea de copilă. Bărbatul devine soț și ne întoarce energia, când ne aflăm în starea de copilă.

Uneori se întâmplă ca tu să dai bărbatului nu doar energia feminină, ci chiar să îți consumi multă energie

cu el – să îl hrănești, să-ți faci griji pentru el, să hotărăști tu în locul lui, fără să ceri nimic în schimb. Însă un astfel de sacrificiu se întoarce împotriva ta, deoarece unicul bărbat căruia te poți dedica și căruia îi poți da totul este fiul tău.

Dacă te vei purta astfel cu soțul sau cu amantul tău, el te va percepe ca pe o mamă, ceea ce este deosebit de periculos pentru relațiile voastre. Te va respecta, dar va înceta să te mai dorească, fiindcă „cu mama nu poți avea relații intime” și există o interdicție asupra relațiilor incestuoase. În acest caz, bărbatul va fugi de relațiile intime cu tine.

Poate că ai întâlnit astfel de femei, care le-au cumpărat soților casă, i-au hrănit, dar bărbătii nu mai doreau să se culce cu ele. Și nu mai este nimic uimitor când soțul va fi atras de acea femeie alături de care poate hotărî singur. Bărbătilor le place să ocrotească micile copile, să le cumpere cadouri, să le poarte pe palme, să le răsfete. Iată de ce este așa de importantă starea copiliei.

Cu toate acestea, și fata naivă începe să-i sature cu timpul, începe să îi irite. Nu trebuie să uităm de starea reginei, când ești independentă și liberă. Pentru ca bărbatul să simtă că ești pe picior de plecare. Femeia trebuie să îl inspire pe bărbat, dar în același timp trebuie să fie interesantă și pentru sine însăși.

În concluzie, în starea amantei dai energie, în starea copilei o primești, în starea gospodinei iar dai energie, iar ca regină o primești din nou.

Însă nu uita că, dând bărbatului energie, în același timp răști. Dacă bărbatul respectiv este căsătorit, atunci energia ta ajută ca familia lui să prospere. Datorită ție, el câștigă mai mulți bani, își dezvoltă afacerea, își făurește un cămin fericit. Iar tu ce primești în schimb? Nimic.

Starea mult prea lungă de amantă poate fi distrugătoare pentru femeie, indiferent dacă aceasta este căsătorită sau liberă. Dacă ești măritată, energia ta va fi folosită la prosperitatea unui alt bărbat, și nu a soțului tău. Adică tu singură decizi unde vrei să trăiești – în palat cu soțul tău, sau în bordei alături de palatul amantului tău.

2003

– Deci, unde ați vrea să trăiți – în propria casă alături de soțul vostru, sau într-un apartament aproape de casa amantului vostru? Prin asta înțelegându-se că odată apărute în viața amantului vostru, el va avea destul succes pentru a-și construi casa. Iar acum femeia lui legitimă se bucură de căminul respectiv, iar voi vă chinuți să găsiți o metodă pentru a vă plăti apartamentul. Antonina ne privea, așteptând un răspuns.

Am căzut pe gânduri, amintindu-ne multele noastre aventuri. Priveam pentru prima dată cu alți ochi ceea ce se petrecuse cu noi cândva. Kisa a fost prima care a rupt tacerea:

– Printre altele, bărbații din ziua de azi asigură în întregime traiul amantelor lor – le cumpără și apartament, și mașină, plătesc și școlarizarea copiilor. Așa că avem un schimb egal.

– Da, a fost de acord Antonina. Din punctul de vedere al bărbatului, totul este corect, el primește energie și plătește pentru aceasta. Însă femeia nu primește în schimb decât o iluzie de stabilitate și timp pierdut. Cât timp este Tânără, femeia se răsfăță în lux și trăiește cu speranța că într-o bună zi bărbatul își va părăsi nevasta. Între timp, bărbatul se simte bine, nedorind să

piardă ceea ce a obținut alături de prima lui nevastă pentru niște impresii noi și energie, dobândite alături de amanta lui. Apoi, la un moment dat, bărbatul ori pleacă în căutarea unor noi surse de energie, ori pur și simplu dispără. Soțici îi rămâne moștenirea, iar amantei numai amintirile și nimicul. Iar fără energie nu mai poți atrage o nouă dragoste. Totul se supune legilor, iar cea care le încalcă este aspru pedepsită.

— Dar dacă nevasta are un amant? a întrebat Manieciaka cu băgare de seamă.

— Aunci energia ei va fi îndreptată asupra amantului, iar bărbatul va începe să sufere consecințele — pierderi financiare, à unor posibilități etc. Ea îl va învinui pe soț, neînțelegând de ce amantul este cel care prosperă, iar soțul se află în pierdere. În lume sunt foarte puține femei a căror energie este suficientă pentru mai mulți bărbați în același timp.

Dacă știți cum să luați energia de la puterile naturii, nu va fi periculos pentru voi să aveți amanți, însă, oricum, trebuie să vă păcăliți soarta! Este mai bine să fiți unică pentru un singur bărbat decât să cauți unicul bărbat!

Urându-ne succes, Antonina se făcu nevăzută.

— Ce ar trebui să facem ca bărbatul să înțeleagă că eu sunt unică pentru el? a întrebat Aniska în zadar.

Capitolul 7

Pe treptele relațiilor

1903

Ei bine, draga mea! mi s-a adresat mătușa după o săptămână de la întoarcerea noastră de la lac. Eram la cafeneaua „Beranger” pe prospectul Nevski și serveam cafea. Este timpul să începi să înveți serios etapele care îl fac pe bărbat să înțeleagă că tu ești unică pentru el.

Mai ții minte care stare îl atrage pe bărbat, care îl face să uite de tot și să își piardă capul după tine?

– Amanta!

– Corect. Energia sexuală atrage cel mai mult bărbatul. El îi vede privirea pătimășă, zâmbetul provocator, nude prin șoapta ei fierbinte, simte prin îmbrățișarea înflăcărată. Femeia îl tentcază mercu pe bărbat cu promisiunea pasiunii, ceva dulce și interzis. Pentru ca bărbatul să te observe, trebuie să-i atragi toate simțurile, să îl cucerești în întregime – cu zâmbetul, cu privirea, îmbrățișarea, mirosul, gustul. Să îl aprinzi. Dar pentru a-l aprinde pe bărbat trebuie ca tu însăți să arzi ca o flacără.

Mușchii tăi te vor ajuta să activezi energia, să îți aprinzi focul tău interior.

Acum pornește-ți mușchii, apăsând asupra lor. Asemenea unui mecanism aprinzi focul tot mai tare: de 10-15 ori va fi suficient. Simți cum în interiorul tău începe să ardă un foc?

— Da! am răspuns eu uimită, cuprinsă toată de noile senzații. Am repetat după mătușă și am simțit cum în partea de jos a pântecului se făcea cald. Ca și cum acolo într-adevăr începea să ardă focul.

— În privirea ta a apărut deja focul. Bărbații acordă atenție exact expresiei ochilor și largimii pupilei, care creează o privire misterioasă și inflăcărată. Dar dacă mai adaugi acestei priviri și niște fantezii erotice sau dacă vei repeta în gând fraza: „Voi sunteți fermecători, eu sunt fermecătoare, dragostea este fermecătoare”, atunci bărbatul va fi învins dintr-o lovitură. Privirea fermecătoare trebuie să dureze șapte secunde și trebuie să exprime un fel de tentație a unei aventuri, poriculioase și frumoase. După șapte secunde îți poțidezlipi ochii de ai lui, ca și cum nu-ți dorești acest lucru.

Dacă te mai uiti o dată la el și vezi că bărbatul te privește, zâmbește-i cu un zâmbet provocator.

— Cu un zâmbet provocator? Mătușă, eu nu pot face asta! am întrerupt eu explicația.

— O, asta e simplu! La un astfel de zâmbet gura este între deschisă, iar colțurile sunt puțin ridicate, iar în privire se citește promisiunea pasiunii. Apoi, fă-i ușor semn cu capul, ascemenea unei cunoștințe mai vechi, ca și cum ai permite continuarea jocului sau retragerea.

Dacă el a perceput gestul ca pe o retragere, nu-ți fă griji, căci aceasta nu este pierdere ta, ci se pot ivi fel și fel de situații. Poate că s-a căsătorit de-abia ieri cu

fata visurilor lui, sau dimpotrivă, s-a despărțit de ea, sau poate că și-a pierdut slujba. Orice se poate întâmpla.

Dacă însă provocarea a fost acceptată, va încerca să se arate pe lângă tine, să se apropie de tine sau să treacă pe lângă tine.

– Dar este important să ne uităm la bărbați și să nu lăsăm în jos privirea.

Mătușa s-a uitat cu atenție la mai mulți trecători, dar probabil nezăind nici unul care să merite atenția ei, a continuat:

– Lara, încearcă să te uiți la mine cu privirea de care am vorbit și zâmbește-mi.

Încercând să nu uit de mușchi, de frază și de zâmbet, m-am uitat la mătușă.

– Ei bine, ce a ieșit?

2003

– Și cum iese dacă adopt o astfel de privire? se tăvălea de râs Aniska în fața oglinzi, încercând să repete expresia feței.

Aniska venise la mine în vizită și, după ce m-a pus să studiez cartea „Cum să-l faci pe cel pe care îl iubești să se îndrăgostească de tine”, a început și ea practica.

– Printre altele, în carte este scris că mărind pupila începi să îl seduci pe bărbat, i-am atras atenția Aniskăi, așezându-mă pe pat și frunzărind carteau.

– Desigur, sună foarte simplu, dar cum pot eu să îmi măresc pupila dacă nu am o sticluță de atropină cu mine? Și chiar dacă aş avea, până îmi torn eu câteva picături, bărbatul poate să dispară, mi-a replicat practica și critica Aniska.

— În jurnalul ei, străbunica scria că pentru a avea pupila mărîtă trebuie să îți încordezi mușchii intimi de 20-25 de ori. Așa că, antrenează-te! Încordează-ți mușchii și imaginează-ți scene erotice.

Aniska a încercat sincer să îmi urmeze sfaturile, dar brusc a sunat cineva la ușă.

— Aniska, du-te să deschizi! am rugat-o eu.

Prietenă mea a deschis ușa și l-a văzut pe vechiul meu curtezan din facultate. Am amuțit de uimire, iar el de aspectul Aniskăi. Stând la intrare, nu își putea lăsa ochii de la ea.

— Mișa? De unde știi adresa mea? am întrerupt eu tăcerea ce se prelungea.

— Am sunat-o pe mama ta! Ce bine că mamei tale nu i-au schimbat numărul de telefon! mi-a răspuns Mișa, neluându-și ochii de la Aniska.

— Mișa, aceasta este prietena mea, Aniska! le-am făcut eu cunoștință. Vrei să intri?

— Păi nu, sunt doar bucuros că te-am găsit! Te sun eu și-ți explic totul, dar acum trebuie să plec!

Iar Mișa dispără tot așa de neașteptat precum apă-ruse. M-am întors către Aniska.

— Aniska, simți ce a făcut privirea ta? Totuși, ai uitat să zâmbești, să faci semn cu capul, să te apropii de el, să îi spui ceva și să îl atingi ușor, am enumerat eu cele cinci etape din carte pentru a face cunoștință.

— Păi, nu trebuia el să treacă primul? a întrebat Aniska.

— Dacă observi că el nu face primul pas, apropie-te tu de el la o mână distanță. Dar cel mai important este să spui ceva și nu contează „ce fleacuri spui, este important ca bărbatul să îți audă glasul”, am citat eu din carte.

– Nu mă pot adresa unui bărbat necunoscut pur și simplu aşa, fără un subiect clar – a replicat Aniska.

– E bine că există trei teme inofensive: despre tinc, despre el, sau despre ce se întâmplă în jur. Iată, de exemplu, poți să murmuri ca pentru tine: „Am pierdut clama de păr”, sau „Iar plouă”, sau – asta îmi place cel mai mult – „Of, dar ce fac eu aici?”

– Of, dar ce fac eu aici? a repetat Aniska și a spus: Eu îmi port discuțiile în gând. Mi se pare că asta e cam prostesc!

– Poate, eram gata să cad de acord, când mi-am amintit brusc cum am reușit nu demult să scap de o invitație la cafea. Stăteam la o coadă mică în spatele unui bărbat, iar fata dinaintea noastră și-a luat cafea și ultima prăjitură de marțipan. M-am necăjit aşa de mult, încât am spus acest lucru cu glas tare. Bărbatul care era înaintea mea la coadă s-a întors imediat spre mine și m-a compătimit. Fiindcă nu am continuat discuția, totul s-a încheiat acolo, fără nici măcar să fi început, din păcate.

1903

– Păi, ce aş fi putut spune? nu înțelegeam eu când mătușa a început să îmi explice cum poți începe discuția cu un bărbat.

O femeie educată mereu așteaptă ca bărbatul să inceapă primul discuția și numai atunci continuă și ea conversația. Îmi era foarte greu să îmi imaginez ce îi poate atrage atenția unui bărbat, cu atât mai dificil era să încep să vorbesc cu el.

Mătușa a încercat să îmi spulbere toate îndoielile.

– Dacă te decranjează atât de mult un simplu început de conversație, poți să te adresezi mereu bărbatului pentru ajutor. Bărbații adoră să dea sfaturi și să vină în ajutor, chiar și atunci când nu sunt rugați să o facă, iar dacă li se cere acest lucru, cu atât mai bine. Poți să pretinzi că te-ai rătăcit, poți să ceri un sfat când ai ceva de cumpărat din magazin și, în ultimă instanță, să îi admiră cravata, gustul impecabil, mirosul parfumului, iar prin asta îl vei intrigă și mai mult.

– Să îl intrigă?

– Poți spune cu un aer naiv: „Bărbații care aleg cravate de această culoare au o anumită calitate”.

– Care? am întrebat eu, cedând cu greu provocării. Mătușa a început să râdă.

– Iată, exact același lucru întreabă și bărbatul, „care” – te gândești mai târziu ce să îi răspunzi, dar bărbatului îi spui că este secret și că îi vei povesti despre asta mai târziu, înțelegându-se că iarăși vă veți întâlni. Lasă-l să se mai chinuie un pic și să se gândească la tine. Nu trebuie să vorbești prea mult la prima întâlnire, nu mai mult de 10-15 minute. Și nu trebuie să povestești nimic despre persoana ta, ci poți să îi dai cea mai obișnuită informație, și cu cât de misterioasă va părea aceasta, cu atât mai bine – cel mai important este ca bărbatul să fie interesat de tine. Deci, nu este important ce îi spui, ci cum îi spui.

– Și cum ar trebui să-i vorbesc?

– Încercă să spui ceva, cu atenția asupra pântecului, ca și cum glasul tău răsună din adâncul naturii tale, simte vibrațiile joase și vei fi uimită să vezi cât de sensibil și fermecător este acesta.

– Ce cafea gustoasă, am spus eu prima, căci numai asta îmi trecea prin minte să spun.

2003

— Ce cafea gustoasă, am spus, coborând glasul mai jos de abdomen și parcă observându-i vibrația și tonalitatea joasă.

Și Tânărul care stătea la masa alăturată în cafenea mi-a auzit glasul.

După ce mi-a ascultat povestea despre întâlnirea care nu a avut loc, Aniska a declarat că „Ceașca ideală” este locul perfect unde ne puteam antrena și mi-a spus că este necesar să mă întorc din nou acolo pentru a învăța să fac cunoștință. Urmând sfatul Aniskăi, am comandat o cafea și, văzând la masa vecină un posibil admirator, am chibzuit o frază naivă, care ar fi putut porni o conversație. După trei minute, desprinzându-mă de cafea, am încordat de 20 de ori mușchii și, considerând că era suficient atât pentru ca pupilele să mi se dilate, m-am uitat spre necunoscut, captându-i privirea pe care i-am menținut-o timp de șapte secunde magice, inducându-i pasiune și o dorință disperată.

Spunându-mi în minte: „Sunt încântătoare, ești încântător, sexul este încântător”, mi-am retras privirea de la el cu un ușor zâmbet, lăsând să se vadă că studiam meniul. Uitându-mă fără sens la text, mi-am dat seama că uitasem cu desăvârșire ce trebuie să fac mai departe și, neavând nici o idee, pur și simplu am contemplat cafeaua. Se pare că asta era de ajuns. Tânărul, luând o înfațăre plină de importanță, a început să mă privească cu interes. Zâmbind, am început să citesc mai atent meniul. Dar acest joc s-a terminat, iar Tânărul deja se apropiase de masa mea.

— Permiteti-mi să vă ţin companie, mi s-a adresat el aproape în stilul secolului XIX.

- Luați loc, i-am permis eu binevoitoare.
- Și ce cafea vă plăcea așa de mult?
- Mexicană cu mirodenii, cuișoare, nucșoară și ciocolată, am răspuns eu și am trecut imediat la acțiune: Dar dumneata ce bei?
- Un espresso banal, s-a rușinat interlocutorul meu.
- De ce banal? Dimpotrivă. Nu demult s-a făcut o cercetare și s-a descoperit că bărbații care consumă cafea espresso au o anumită calitate, am încercat eu să improvizez.
- Care? a urmat unica replică posibilă.
- Vă povestesc eu mai încolo, mă scuzați, dar trebuie să plec.
- Și m-am pregătit de plecare.
- Tânărul intrigat nu era așa de repede gata de plecare.
- Eh, avem deci motiv să ne mai vedem o dată, a zâmbit necunoscutul. Aș putea să vă notez numărul de telefon?
- Da, i-am permis eu și i-am dat numărul de mobil.
- Mă numesc Constantin! Dar dumneata?
- Lara, m-am prezentat eu și am ieșit repede din cafenea, mulțumită de mica victorie dobândită.

1903

După ce am repetat fraza despre cafea pentru a cincisprezecea oară, eram în sfârșit mulțumită de rezultat și priveam la mătușă în așteptarea reacției sale.

– Ultima etapă este atingerea! a continuat accasta. Atingerea ajută să emană acea scânteie care promite pasiunea.

Mătușa s-a așezat confortabil în fotoliu și a continuat:

O atingere întâmplătoare
Ce cu focul arzând părea;
Așa îi erau atingerile senzuale,
Fierbinte ca focul îi era mâna.

Așa se spune despre femeia ale cărei atingeri îl fac pe bărbat să simtă un foc în partea de jos a abdomenului. Noi am mai discutat că starea amantei este cea care pare asemenea focului. Și exact acest foc se simte în momentul atingerii. Poți să îți înfierbinți mâinile, trimițând în palme energie de la pântece!

– Cum adică să trimit energie? nu înțelegeam eu.

– Imaginează-ți că ai în mijlocul pântecului un foc ce arde, încearcă să simți căldura din interior. Acum imaginează-ți cum currentul fierbinte se înalță până la mijlocul pieptului și, împărțindu-se în două direcții, se ridică direct înspre mâinile tale. Vei simți cum în centrul palmei apar cercuri mici de foc. Poți trimite aceste cercuri în centrul pasiunii la bărbați, care se află la patru degete mai jos de abdomen, deasupra osului pubian. În timp ce ascuți ce îți vorbește acesta, poți începe să îl provoci. Mereu se ivesc momente când îl poți atinge pe bărbat involuntar – trecând pe lângă el, aranjându-i cravata, atrăgându-i atenția la ceva anume. Însă atingerea va fi și mai puternică dacă îți treci mâna cu un ușor suspin. O astfel de atingere face miracole, poate ultrage orice bărbat. Poți folosi această tehnică în orice situație, deoarece deși pare foarte naiv, are totuși un efect garantat.

E timpul să plecăm, a spus mătușa și, ridicându-se de la masă, s-a îndreptat spre ieșire, unde și-a trecut ca din întâmplare mâna pe spatele unui domn care stătea

la o masă. Până să-și revină bărbatul respectiv din ulu-ire, mătușa dispăruse deja pe ușă.

– E timpul să îți desăvârșești măiestria, mi-a spus mătușa când am ajuns-o din urmă.

2003

– E timpul să îmi desăvârșesc măiestria, am hotărât eu, însuflețită de succesul din cafeneaua „Ceașca ideală”, și m-am dus la cursurile de la „Academia Vieții Private”, hotărâtă să învăț cât mai multe despre atingere. Acest curs era ținut de un bărbat, ceea ce la început m-a cam stințherit, dar mai apoi, din contră, m-a inspirat. Pe profesor îl chema Timur și era incredibil de drăguț. Miroșul cam dulce al uleiului aromat, flacără măruntă a lumânărilor, organza transparentă de pe tavan și covorul alb moale creau o atmosferă misterioasă și foarte intimă. M-am aşezat stânjenită pe covor și m-am pregătit să ascult. Luând o eșarfă albă de mătase, Timur și-a ridicat ochii spre noi.

– În harem exista un joc intitulat „Înger, prietenă sau iubită”, ne-a explicat el. Încercați să îmi atingeți mâna așându-vă într-una dintre aceste trei stări, iar eu voi încerca să ghicesc care stare ați folosit.

Mi-am trecut mâna ușor cu un suspin peste a lui și am simțit cum mă cuprinde o undă de energie. Se vedea că și Timur o simțise, pentru că s-a înroșit puternic la față. Luând eșarfa, m-a privit cu atenție și a spus:

– Vă pot învăța numai câteva tehnici, dar asta nu este foarte important; ceea mai important ca prin atingere să transmiteți energie. Ați fost deja învățată acest lucru? m-a întrebat el.

– Da și nu, i-am răspuns eu, nedorind să îi divulg secretele străbunicii. Dar nici tehnicele nu vor fi de prisos, am încercat eu să trec la lucruri mult mai practice.

– Când faceți cunoștință cu un bărbat, primele atingeri trebuie să fie foarte modeste și atente, îl atingeți cu vârfurile degetelor, ca și cum ați încerca să îi cunoașteți trăsăturile, dar în același timp provocându-l.

Îi puteți lua pulsul și îi puteți spune că ritmul inițial este mai rapid ca de obicei, probabil din cauză că sunteți aproape de el. Îl puteți atinge inima glumind, cu întrebarea: „Ce bate aici?” Este bine să încercați să cunoașteți conturul mâinilor lui și, ajungând cu degetele pe palmele lui, să îi spuneți cu un aer misterios că are o linie a succesului sau a vieții minunată. Mergând alături de el, vă puteți împiedica sau îl puteți atinge, dând impresia că v-a intrat ceva în pantof și să îl rugați să vă lăsa de mână cât timp scoateți pietricica.

– Ce ziceți, încercăm să repetăm? ne-a propus Timur.

– Bine, am șoptit eu gânditoare, apropiindu-mă de el pe neobservate și întinzându-i mâna ca și cum încercam să îi ating pieptul, dar m-am retras și am rămas nemîșcată.

Timur a continuat automat mișcarea mea și peste o clipă mi-a strâns mâna în palmele lui calde. Dar imediat și-a revenit și a început să râdă:

– Mi-ați demonstrat foarte corect tehnica „Fă ceea ce doresc eu să faci”.

– Ce am demonstrat? m-am mirat eu.

– Începeți să vă mișcați, dar chiar în ultima clipă vă opriți pe neașteptate, și atunci bărbatul continuă intuitiv mișcarea voastră și el singur vă atinge. Să atingă femeia care îi place este dorința naturală a oricărui bărbat. Pentru el a vedea înseamnă a atinge. Si de modul

în care reacționează femeia depind foarte multe. Dacă ea va fi calmă, bărbatul va înțelege că aceasta nu i se împotrivește, dar dacă se retrage și se închide în sine, bărbatul va simți imediat acest lucru.

Timur și-a continuat mult mai calm explicațiile, descriindu-ne diverse tipuri de masaj.

„Ha!” – m-am gândit cu, ieșind de la curs și felicitându-mă pentru o nouă mică victorie. Totuși, am învățat că orice rol necesită repetiții, chiar și acela al femeii fatale.

Capitolul 8

Orice rol necesită repetiții

1903

Orice rol necesită repetiții, chiar și rolul femeii fatale, a observat mătușa, plimbându-se cu mine la Marsovo Pole și zâmbind tuturor bărbaților care treceau. Sper că ți îi minte toate etapele când faci cunoștință – treci în starea amantei, privirea, zâmbetul, semnul cu capul, apropierea, atingerea și disparația rapidă. Nu îți mai trebuie decât să adaugi o infățișarea corectă și ești gata de întâlnirea cu Mark.

Tremuram deja de nerăbdare. În sfârșit, Sofia Nikolaevna îmi spunea că sunt pregătită de întâlnirea cu Mark. Mi se părea că trecuse o veșnicie, deși nu fusese încă două luni.

– Poate că m-a uitat complet până acum, am presupus eu.

– Asta nu ar fi chiar aşa de rău! a răspuns mătușa calmă. Te va vedea ca pentru prima dată!

Mi se părea că nu mă schimbăsem câtuși de puțin, dar mătușa considera că mă înșelam. Da, fizic nu m-am modificat, însă putea fi observată o nouă strălucire în

ochi și eu simțeam că mă mișcam mult mai lin, ca o femeie, și nu ca o adolescentă. Aveam incredibila senzație că strălucesc din interior. Și astfel, eram aproape pregătită pentru marea apariție în lume.

— Ei bine, draga mea, în curând vei avea propria premieră în rolul femeii fatale. Iar peste o săptămână am rugat-o pe amica mea, cneaghina Golitîna, să îl invite pe Mark la bal. El a spus că va veni. Și numai să îndrăznească să nu vină, a mormăit pentru sine mătușa, astfel de invitații nu se refuză. A, da, pentru bal îți-am comandat o rochie roșie superbă.

— Roșie? am exclamat eu. Dar va fi foarte provocatoare!

— Prostii, a zis mătușa dur. Roșul este culoarea focului, culoarea pasiunii. Dintotdeauna a atras și va continua să atragă privirea bărbaților. Eu consider că roșul provoacă anumite reacții în organismul lor și din acest motiv are acest efect. Dacă vrei să atragi atenția, atunci roșul este culoarea pe care trebuie să o alegi.

2003

„Roșul este culoarea care trebuie să o alegi pentru a atrage atenția”, am constatat când am venit să degust noul vin „Essence”. Mă invitase Constantin, noua mea cunoștință de la cafenea. Degustarea avea loc într-un restaurant cu o vedere senzațională asupra Bisericii Mântuitorului Însângerat.

Am degustat vinul și am ascultat câteva legende despre prepararea acestuia. De fapt, povestirile dau un gust adevărat vinului, și nu tehnologia. În timp ce meditem asupra gustului, Constantin părea că meditează asupra culorii.

– Nu cunoașteți trăsătura fermecătoare a rochiei roșii? m-a întrebat el dintr-o dată. Având în vedere că stătusem la o masă de o jumătate de oră și savurasem vinul încântător, era destul de problematic să înțeleg la ce se refereea Constantin. Probabil că zărise rochia roșie în timp ce toți oamenii se pregăteau să plece. Cred că ne-am întâlnit la o petrecere, dar este jenant că nu îmi mai amintesc cum o cheamă.

– Nu, am făcut eu semn cu capul, uimită de o așa obraznicie – să ieși cu mine în oraș și să mă întrebi de altă femeie.

Desigur, afacerile sunt mai presus ca orice, de aceea nu am lăsat să se vadă că mă ofensase una ca asta, însă l-am eliminat în gând pe Constantin din lista mea de posibili pretendenți, însă nici eu nu mă gândeam la puterea roșului. Este ciudat că nici măcar nu am acordat atenție dacă era vorba de o rochie roșie în această discuție, în timp ce bărbatul imediat a observat-o dintre toate. După ce mi-am luat rămas bun de la el cu un aer foarte rece, am hotărât să analizez situația, sunând-o pe Maniecika.

– Trebuie să cumpărăm imediat îmbrăcăminte de culoare roșie! am anunțat-o pe Maniecika, uitând chiar că o salut.

– Roșie?! a țipat amica mea. Dar astfel de lucruri poartă numai „femeile cu moravuri usoare”, a continuat ea cu indignare.

– Posibil, tocmai de aceea și poartă, pentru că înțeleg perfect puterea acestei culori. Și, de fapt, ce e cu atitudinea asta puritană a ta? Roșul este o culoare foarte în modă în acest sezon. Chiar ieri am citit un articol despre faptul că roșul favorizează acțiunea feniletilaminei, hormonul feminin. Bărbații întotdeauna acordă

atenție culorii roșii, această culoare îi atrage ca un magnet, mi-am încheiat eu patetic prezentarea în apărarea culorii roșii.

1903

— Ce mai atrage atenția bărbaților? am întrebat-o pe mătușă, în timp ce studiam hainele persoanelor care treceau pe lângă noi.

— Cerceii lungi, tocurile înalte, talia subțire și pieptul mare, gâtul lung, picioarele lungi.

— De ce totul trebuie să fie lung?

— Bărbatul caută o lungană cu corpul de adolescentă și înțelepciunea de femeie. Toate aceste mici detalii le studiem mai târziu, când îți voi povesti despre arheti-puri. Acum e important să înțelegi care sunt aşteptările generale.

— Și cum pot face cu toate astea?

— Sunt iluzii, draga mea! Poți crea iluzii. Corsetul face talia mai subțire, iar bustul mare. Corsetul este frumos, feminin. Și în corset este ușor să îți păstrezi energia. Cerceii lungi fac ca și gâtul să pară lung, iar tocurile te fac mai înaltă.

Ne-am așezat pe o bancă, iar mătușa mi-a luat noul pantof și l-a așezat în palmă.

— Chiar tocurile sunt cele care diferențiază boieroaica de femeia simplă. Tocurile lungesc picioarele și dăruiesc femeii niște proporții armonioase. Femeia obișnuită își poate permite să umble fără tocuri, dar aristocrata nu, nici chiar acasă, mai ales în prezența bărbatului.

— Dar nu mă simt sigură pe tocuri înalte, m-am văzut eu.

— Trebuie să porți tocuri! Pe bărbat îl poți ține sub toc!

— Nu începe acolo! am protestat eu cu o spaimă prefăcută.

— Imaginează-ți în partea dreaptă un bărbat.

Mi l-am imaginat pe Mark.

— Acum imaginează-ți-l cât se poate de mic, cât degetul tău mare, ridică-l în timp ce inspiri, iar când expiri așază-l sub toc.

Încă ținând în mână pantoful pe palma stângă, l-am luat cu mâna dreaptă în gând pe Mark în miniatură și, în timp ce expiram, l-am pus într-o căsuță de jucărie.

— E mai multă liniște și ii este mai bine acolo, m-a liniștit mătușa când a văzut că mă uitam cu îndoială la pantof.

2003

„Îi este mai bine”, am simțit eu în timp ce urmăream comportamentul clientului meu. De obicei nu era mulțumit de termenele de livrare a produselor, de prețuri, de intensitatea colorilor. Am decis să „port” pantofii vechi cu toc, și l-am ales pe acest client pentru a verifica efectul produs de tocuri.

Devenise într-adevăr ușor să merg pe tocuri, iar clientul se transformase într-un băiețel ascultător. După prânz, avea loc o întunire mult mai complicată cu o clientă cumplită. Vama a reținut predarea mărfui, iar noi depășiserăm toate termenele posibile de livrare, dar nu putuserăm să facem nimic. Trebuia acum să plătesc eu pentru toți.

Plecând la întâlnire și tremurând de spaimă, am căutat să mă înarmezi cu argumente în apărarea mea. Nu prea erau argumente, însă găsisem o pereche nouă de pantofi în drum spre locul de întâlnire. Trecându-mi privirea peste vitrinele pe lângă care treceam și meditând asupra soartei Patriei și a vămii, am dat peste o pereche elegantă de pantofi roșii cu toc. „Acum pot să mor fericită”, am spus eu bucurioasă și am intrat în magazin.

Întorceam pe toate părțile pantoful Cenușăresei, și brusc mi-a trecut prin minte o idee: „Ce o să fie dacă încerc să pun sub toc pe noua noastră clientă?”. Încercând să justific cumpărarea pantofilor destul de scumpi cu necesitățile afacerii, am intrat într-o toaletă și am aşezat-o imaginar sub toc pe Natalia Vasilievna, care nu suspecta nimic. M-am simțit mai ușurată sufletește și am plecat în întâmpinarea furtunii ce avea să se dezlănțuiască. Dar furtuna nu a mai avut loc.

– Lara, ce mult mă bucur să vă revăd!

Natalia Vasilievna era toată numai amabilitate.

– Vama rusească ne-a reținut posterelc! am început eu cu un ton plin de căință.

– Nu-i nimic, am amânat începutul campaniei de reclame pentru luna viitoare, așa că aveți suficient timp să le luați înapoi.

– Ce fericire! am exclamat eu sincer, ca și cum aș fi auzit înălăturarea sentinței mele cu moartea.

– Așa că vom aștepta! Sper totuși să merite această așteptare și să avem calitate!

– O să vă placă foarte mult! am încercat să o conving pe Natalia Vasilievna și m-am întors în grabă la birou.

Ori tehnica magică a funcționat, ori m-au favorizat astrele, dar am hotărât că era indicat să cumpăr la pantofi și un costum roșu.

Se pare că acea zi a fost ziua culorii roșii, căci am găsit costumul imediat, în primul magazin. Șnurul din părți de la taior și de pe șlițul fustei îl făcea să pară sexy și, privindu-mă în oglindă, simteam că eram gata pentru orice aventuri.

1903

– Ești gata pentru noi aventuri? m-a întrebat mătușa, în timp ce mă uitam în oglindă, probând noua rochie. Dantela roșie, satinul curgător și umerii dezveliți îmi plăceau foarte mult.

– Aceasta este un cadou din partea mea, și mătușa mi-a întins o cutiuță cu cercei.

Am deschis-o și am suspinat: pe o ramură de platinită două rubine parcă pluteau în aer.

– Aceștia sunt cerceii mei favoriți, pe care mi i-a dăruit soțul în anul nebun al dragostei noastre, mi-a explicat Sofia Nikolaevna. Numai bijuteriile dăruite de bărbat te pot face mai puternică, iar cele pe care le cumperi tu nu sunt decât niște podoabe frumoase. Cu atât mai mult, bijuteriile de familie poartă energie neamului. Te vor ajuta să te simți irezistibilă. Sper ca în curând să primești în dar de la bărbatul iubit un rubin imens, cu care să îți împodobești inelul. În timp ce îți prezint ritualul străvechi cu lumânarea, el te va ajuta să te pregătești pentru starea necesară. Chiar cu această stare îl vei înfierbânta pe bărbat.

Mătușa m-a luat de mână și m-a condus în budoar. În toată încăperea erau aprinse lumânări roșii.

– Însuși focul ne împlinește cu energie feminină, a continuat mătușa. Când în femeie arde flacăra, ea lumenază totul în jur, iar lumina ei atrage bărbatul.

Ia în mâna lumânarea și imaginează-ți că flacăra ei se unește cu centrul pasiunii tale (locul cu patru degete mai jos de buric), și, amintindu-ți adresarea către puterea Focului, repetă după mine:

„O, măreață flacără veșnică, scânteia vieții, preaputernică. Fii însوitorul meu etern în aspirațiile și începaturile mele! Dă-mi iluminare și pătrundere, atracție fizică și înflăcărare. Dă-mi forță și puterea de a realiza imposibilul și de a întocmi ce nu poate fi făcut”.

După ce am repetat cuvintele ritualului am simțit că într-adevăr m-a cuprins un ușor tremur în anticiparea pasiunii. Era ca și cum mii de flăcări mi se împrăștiaseră în tot corpul – ochii îmi sclipeau, un ușor zâmbet îndrăznește îmi flutura pe buze și, cu un glas puțin răgușit de pasiune, am spus:

– Mă simt pregătită să merg în întâmpinarea sortii.

2003

– Sunt pregătită să merg în întâmpinarea sortii, am spus privindu-mă în oglindă și ținând în mâna lumânarea roșie. Noul costum roșu îmi venea de minune. După ritualul cu lumânarea simteam o emoție ușoară și, în același timp, incredere în mine.

În ultima lună am făcut cunoștință cu diferiți bărbați pretutindeni – la cafea, pe stradă, în magazin. Și dacă mi-a fost greu să fac cunoștință la început, căci ori uitam să fac semn cu capul, ori uitam de atingere, ori adesea nu știam ce să zic, acum deja reușisem să îmi fac douăzeci de cunoștințe. Cât de multe relații posibile, folositoare și câți oameni interesanți!

Și iată, în sfârșit, a venit și luna septembrie și un nou an universitar la școala de business. Am promis lui-l aștept pe Matvei la aeroport. După ce am urcat în mașină, tot drumul mi-am încordat mușchii intimi. Când am intrat în clădirea aerodromului, am fost imediat observată în costumul roșu, cu obrajii pudrați și buzele cu un ruj roșu-aprins (în orice caz, rujul de buze este o invenție genială).

Când Matvei a coborât din avion și m-a văzut, singura frază pe care a putut-o pronunța a fost:

– Chiar tu ești?

1903

– Chiar dumneata ești? a pronunțat Mark cu uimire, privindu-mă ca pe o nălucă.

Îmi amintesc ca prin ceată ce s-a întâmplat la bal. Când am intrat în sala luminată alături de mătușă, nu l-am văzut imediat pe Mark în mulțimea de oameni, dar și când l-am văzut am intrat în panică.

Mătușa, simțind starea mea de panică, mi-a spus încurajator:

– Privește-l și lasă să se vadă în ochii tăi toată așteptarea și dorul ultimelor luni. Iar când el, percepându-ți privirea, te va privi, tu îndepărtează-ți privirea ca din întâmplare, apoi privește-l din nou, ca și cum ai afirma: „Da, chiar mă uit la dumneata”.

M-am uitat la Mark, gândindu-mă cum ne cufundăm unândoi într-un sărut pasional. Prințându-mi privirea, s-a emptionat. Părea că încă nu mă recunoscuse. L-am zâmbit fermecător și i-am făcut semn cu capul.

– Acum ce să mai fac? am întrebat-o pe mătușă.

– O, iată și amicii mei! Îți fac acum cunoștință cu ei și, cât timp vei vorbi cu ei, continuă să îl privești pe Mark.

Am urmat sfatul mătușii și, vorbind cu însușiletere cu prietenii ei, zâmbeam din când în când spre Mark.

– Mă duc să mă pudrez un pic, a spus mătușa când am rămas singure. Nu te întrista! Și a dispărut la toaletă.

Urmăream cu plăcere perechile care dansau, când deodată am simțit o prezență străină și, crezând că este Sofia Nikolaevna, m-am întors, dar am înghețat, văzându-l pe Mark.

– Chiar ești dumneata? erau primele cuvinte pe care le auzisem de la el. Observ o schimbare, dar nu pot înțelege care! Aș vrea să vă cunosc mai bine. Unde v-aș putea găsi?

Aproape eram gata să spun adresa, dar amintindu-mi vorbele mătușii, am zâmbit numai ca răspuns.

– Fie ca acesta să fie micul meu secret, i-am răspuns, temându-mă că nu mai avcam să-l văd pe Mark niciodată, deoarece el ar putea să considere răspunsul meu un refuz respectuos.

Dar, după cum spunea și mătușa, dificultățile de acest gen nu fac altceva decât să-l întărâte pe bărbat, iar Mark s-a pregătit din nou de atac.

– Când voi primi permisiunea să vă vizitez?

Am tăcut, gândindu-mă la un răspuns. Îmi doream o ascemenea întâlnire mai mult ca orice pe lume, și iată că stăteam zăpăcită, când am auzit deodată glasul mătușii:

– Dumneavaastră trebuie să fiți Mark Golber. Nepoata mea mi-a povestit despre întâlnirea voastră. Sper că drumul dumneavaastră în Franța a fost încununat de succes.

– Da, vă mulțumesc. Iar dumneavaastră sunteți mătușa Varvarci Vasilievna?

– Da, a zâmbit mătușa, Sofia Nikolaevna Illirijskaia. Voi fi onorată dacă veți veni la o ceașcă de cafea.

– Când? s-a grăbit Mark să întrebe, vizibil bucuros de invitație.

– Peste două zile, la ora cinci! Sunteți liber?

– Voi veni negreșit! a răspuns Mark cu hotărâre.

– Atunci rămâne doar să sper să vă servesc cu o cafea minunată! Veți găsi ușor casa mea pe bulevardul Kounogvardeiski. Varia, e timpul să plecăm!

Și mătușa, luându-și rămas bun de la Mark, s-a întrebat spre ieșire. După ce i-am aruncat un zâmbet lui Mark, am urmat-o.

2003

– Mă inviți la cafea? m-a întrebat Matvei nevinovat. Am putea bea cafea la tine acasă, a continuat el ca și cum și-ar fi spus gândul cu voce tare. Sunt gata să pregătesc eu cafeaua.

– Da, e o idee bună, am fost eu de acord, întepenind de uimire.

De ce nu apucasem să citesc în jurnalul străbunicii ce trebuie să fac mai departe și m-am grăbit să ajung la aeroport?!

Am plecat, vorbind despre examene, despre noul semestr, însă mă chinuia întrebarea: să mă culc sau nu cu el? Sunt deja o femeie matură, în pragul secolului XXI, iar să mă joc de-a „să mă culc sau nu” părea stupid, mai ales că cu însămi ardeam de dorință.

Eram aproape de apartamentul meu și încă nu știam cum să mă port. Așa că am hotărât să las totul în voia sortii.

După ce am urcat la mine în apartament, Matvei s-a apucat imediat de cafea, iar eu, după ce am pus muzică, am început să caut când zahăr, când scorțișoară, când nucșoară, când ciocolată – cu alte cuvinte încercam să îl ajut în prepararea cafelei. Era ceva intim în această acțiune comună. Am băut cafea cu gust fin de ciocolată și cu alte condimente, privindu-ne în ochi, iar eu simțeam cum atracția devinea din ce în ce mai puternică. Fără să observ cum se întâmplase una ca asta, deodată m-am trezit în îmbrățișările lui Matvei și mă cufundam în săruturile cu gust de cafea.

Nu contează ce vârstă ai, însă primul sărut este asemenea începutului călătoriei în imensul necunoscut. Îl așteptasem aşa de mult, încât acum mi se părea cel mai minunat moment din viața mea. În minte îmi spuneam: „Da, nu, da, nu!” Ce greu era să nu spun „da”!

1903

– Ce greu era să nu spui „da”, m-am plâns eu mătușii când am ieșit pe stradă.

Eram pregătită să ies cu Mark chiar în acea clipă dacă mi-ar fi cerut-o. Așteptasem aşa de mult această întâlnire, mă pregătisem aşa de mult pentru ea și tot nu înțelegeam de ce trebuia să mă torturez cu așteptarea.

– Așteptarea nu a ucis încă pe nimeni, a spus mătușa cu un acer filosofic. Însă graba inutilă poate să strice totul de la început. Ne-am așezat în trăsură și după ce aceasta a pornit încet, mătușa a continuat:

– După cum îți mai amintești, bărbatul nu caută sex, ci energia pe care o primește prin intermediul sexului. I-o poți da pe toată dintr-odată. El va lua energia de la tine și va dispărea, fără să dea nimic în schimb. Însă tu încă nu știi dacă el merită un astfel de dar. Bărbatul trebuie să facă ceva înainte de a îi te dărui.

Tine minte că, dăruindu-te dintr-odată, vei merge pe drumul amantei și, dacă într-un moment te hotărăști să te căsătorești cu el, va fi foarte greu să îl transformi pe amant în soț, va fi practic imposibil. Starea amantei și promisiunea pasiunii te pot ajuta numai să îl atragi pe bărbat, însă după prima întâlnire trebuie să treci imediat în starea reginei, inaccesibilă și ademenitoare, capabilă de a-și controla propriile dorințe. Retragerea și posibilitatea de cunoaștere a bărbatului sunt cele două puncte importante pe care trebuie să le îndeplinești în această etapă. Tu stăpânești lumea și pe tine însăți, oști independentă, liberă și încurajată de o mulțime de admiratori.

Așa cum suita o face pe regină, tot așa admiratorii o fac pe femeie vedetă! Admirația unor bărbați întotdeauna atrage atenția altora.

– Dar eu nu am o suită de admiratori! am contracis-o pe mătușă cu tristețe.

– Creează iluzia că aceștia există, a ridicat mătușa din umeri. Cine a spus că admiratorii trebuie să fie reali? și cei imaginari merg foarte bine!

– Și cum pot crea această iluzie?

– Ne ocupăm mai târziu de admiratori, acum trebuie să ajungem la o înțelegere generală – mi-a întrerupt mătușa întrebările. Ei bine, ești regină! Atenția ta costă foarte mult! Așa cum curtenii așteaptă audierea ca pe o mare îndurare din partea ta, tot așa și bărbatul trebuie

să aștepte întâlnirile cu tine. Trebuie să-l chinuiești cu aşteptarea! Bărbatul trebuie să cheltuiască timp, bani, cunoștințe, emoții pentru ca tu să îi acorzi atenție și cu atât mai mult o noapte. Va prețui mai mult ceea ce i-a fost dăruit cu atâtă trudă.

Vreo șase-zece întâlniri te ferești de intimitate, fără a-l îndepărta pe bărbat. Amândoi ardeți de pasiune și dorință, dar tot timpul vă întrerupe ceva: afaceri urgente, venirea pe neașteptate a unor oaspeți... De aceea, încearcă să te întâlnești cu el pe un teritoriu neutru – la restaurant, la teatru, în vizită la niște cunoștințe comune.

Știi că atunci când ard lumânările, cântă muzică și parfumul pasiunii încețoșeză mintea, apropierea dintre bărbat și femeie devine tot mai puternică, inima bate mai tare – atunci e greu să păstrezi controlul! De aceea este mai bine să nu îl provoci nici pe el, nici pe tine, ca mai apoi să nu regreti!

– Voi încerca! am răspuns eu dezamăgită. Le este mai bine femeilor mai reci, care nu sunt așa de temperamentale ca mine, căci ele oricum nu își doresc nimic!

– Dar nici ele nu sunt dorite! mi-a răspuns tăios mătușa. Bărbatul are nevoie de timp pentru a merita darul tău, iar tu ai nevoie de timp pentru a culege informația necesară despre el. Așa că mulțumește-i lui Dumnezeu și tie însăși că nu s-a întâmplat ceva iremediabil și că nu te-ai grăbit cu Mark, să îți spulberi toate speranțele.

2003

I-am mulțumit în gând Domnului și vecinei mele Ania. Când aproape că hotărâsem să spun „da”, cineva

u bătut la ușă. Auzind soneria, ne-am dezlipit unul de celălalt și am înghețat, neștiind ce să facem. La ușă sună cu atâta încăpățânare, încât ideea de a nu deschide a dispărut pe dată. Soneria a continuat să sună, iar eu, înțând, am plecat să deschid ușa.

— Am venit după miroslul de cafea, a trăncănit vecina mea. Ai inventat o rețetă nouă? Se simte miroslul încă de la intrare. Am văzut mașina ta și m-am hotărât să trec pe la tine, a spus Ania într-un suflet.

— Și, mă rog, unde este cafeaua? dându-mă nepoliticos la o parte, s-a îndreptat spre bucătărie și l-a zărit pe Matvei. Vai, s-a mirat Ania, ai oaspeți?

— Da, acesta este Matvei, învățăm împreună la școala de business. Am venit să bem cafea înainte de a pleca la modul.

Mă străduiam să vorbesc cât se poate de calm, fără să las să se observe emoțiile mele puternice.

— Matvei a pregătit cafeaua după o rețetă personală!

Și după ce am turnat cafeaua care mai rămăsese, am plecat să mă schimb. Ania îi povestea ceva lui Matvei foarte însuflețită când m-am întors după un sfert de oră cu geamantanul, iar lui Matvei îi sticleau ochii ciudat.

— Nu știam că ești o Tânără aşa de populară, mi-a spus Matvei.

— Ce vrea să înseamnă populară? m-am zăpăcit eu, uitându-mă la Ania după ce am pus o întrebare aşa de stupidă.

— I-am povestit despre admiratorul tău secret, care îți trimite în fiecare lună câte un buchet de lalele roșii și care te sună, dar îi este frică să vă întâlniți, a început Ania să se justifice.

— Și tu nu bănuiești cine ar putea fi? a început să mă descoasă Matvei.

– Nu! am dat eu din cap. Dar este chiar interesant! Să primești flori și să te sună un necunoscut! Este așa de romantic!

– Sunt gata să îți scriu pe e-mail, merge?

– Bine, dar tot suspansul dispare, căci știu că mesajele vor fi de la tine.

– Păi voi scrie pe alt nume!

– Pasiune de spion! Trebuie să plecăm, altfel vom întârzi la modul. Mă duc să o conduc pe Ania!

După ce am ajuns la ușă și m-am convins că Matvei nu ne aude, i-am șoptit vecinei:

– De ce i-ai povestit lui Matvei despre admiratorul secret? Va începe să credă că nu sunt normală, că vorbesc la telefon cu vreun maniac!

– Nu va gândi asta, a spus Ania sigură. Bărbații nu sunt păsări solitaire! Acolo unde se zărește unul, apar imediat și alții! Ce crezi, că nu am observat ce ciudată și pierdută erai când am venit? Special am adus vorba despre asta. Te va aprecia mai mult. Ce își doresc mai mulți bărbați mereu pare mai dulce!

1903

– Ce își doresc mai mulți bărbați mereu pare mai dulce! a relevat mătușa profund, când am intrat în casă. Vrei să te odihnești sau să discutăm problema admiratorilor? mi s-a adresat ea.

– Desigur, doresc să discutăm despre admiratori, mai ales că deocamdată nu am! am răspuns, fără să mă îndoiesc vreo clipă.

– Da, înainte de culcare e cel mai bine să discutăm, ca și cum am spune povesti, a zâmbit mătușa cu violenie.

– Dar poveștile nu se spun copiilor? am început eu să râd.

– O, bărbații sunt niște copii mai mari și îndrăgesc poveștile chiar mai mult decât în copilărie!

– Și despre ce vom spune povești?

– Despre admiratori, draga mea, despre cavaleri în armuri aurii, care se luptă pentru privirea ta și pentru umbetul tău!

– Mătușă, eu vorbesc serios! m-am supărat eu.

– Și eu vorbesc serios, mi-a răspuns mătușa, apropiindu-se de raftul căminului.

În acest timp ni s-a turnat ceai și ne-au fost aduse cele mai gustoase fursecuri. Ne-am așezat și am continuat tema care mă preocupa aşa de mult.

– Draga mea, privește această cutie!

Mătușa a scos din raftul de la cămin o cutie elegantă din sticlă venețiană.

– Când eram Tânără și călătoream prin Italia, am petrecut o săptămână de vis la Veneția. Locuiam la un mic hotel cu ferestrele spre Marele Canal. Și în fiecare seară mă duceam pe podul Rialto, visând să-mi întâlnesc sufletul pereche. Și iată că în ultima zi s-a apropiat de mine un italian și mi-a întins această cutie. Mi-a spus ceva, dar eu nu am înțeles. Am deschis cutia și am găsit în ea niște scrisori în italiană. Cum m-am întors acasă, am cerut să mi se traducă aceste scrisori și am aflat că erau scrise de patronul hotelului. Se îndrăgostește de mine încă din prima zi și începuse să scrie despre sentimentele pe care le nutrează. Și numai în ultima zi s-a hotărât să roage pe cineva să îmi dea această cutie.

Am ascultat-o pe mătușă fermecată.

– Mătușă, ce romantic, am oftat eu. Ce poveste frumoasă!

– O! a izbucnit mătușa în râs. Tuturor bărbaților le place această poveste, după ea încep să te privească cu alți ochi. Nu-i aşa că este o poveste foarte frumoasă?

– Poveste? nu înțelegeam cu.

– Și normal, eu însămi am cumpărat această cutie și am scris scrisorile, apoi am cerut să fie traduse în italiană! Am fost foarte mulțumită de mine.

– Și astfel dăm naștere iluziei că ar exista admiratori, chiar dacă aceștia nu sunt, am rezumat eu.

– Corect, draga mea! a aprobat mătușa din cap și a continuat: Poți să povestești ca din întâmplare despre o mică pățanie ca aceasta sau, când ești invitată la cină, poți să te scuzi, spunând că exact în această seară trebuie să te întâlnesci cu o cunoștință care de un an te roagă să vă întâlniți.

– Și dacă nu mă roagă nimeni?

– Am zis eu oare că trebuie să spui adevărul? Stai acea seară singură acasă și citește o carte! Singurătatea poate fi uneori utilă, pentru că orele pe care le petreci cu un bărbat să fie mai de preț! Pentru data viitoare trimite-ți singură flori de la admiratorul secret, povestește despre niște scrisori pe care le-ai primit! Încheie această fantezie și vei mai inventa și alte variante! a terminat de vorbit mătușa.

– Dar el nu o să credă că le inventez eu? am început eu să şovăiesc.

– Nu, dacă vei sublinia caracterul lui excepțional. Și nu uita să vorbești despre alți bărbați cu respect.

– Sunt aşa drăguți! Nici măcar nu știu ce să fac. Nu trebuie decât ca bărbatul să mă observe că se și îndrăgostește de mine! am încercat să fac eu pe bufonul, intrând în jocul mătușii.

– Perfect! m-a lăudat mătușa. Bărbații iubesc întrecerile, deci creează-le condițiile necesare! Bărbatul trebuie să simtă că se luptă pentru premiul pe care mulți doresc să îl câștige. De aceea, odată ce îl câștigă, va prețui acest premiu!

– Și dacă se teme de întreceri?

– Cu atât mai bine! Înseamnă că nu este pentru tine! Dacă nu este pregătit să lupte pentru tine la începutul relației, atunci trebuie să te întrebi dacă el chiar te place.

Capitolul 9

Începem ancheta

2003

Oare chiar îi place de mine? m-am întrebat în timp ce conduceam mașina. Până la începutul cursului mai rămăsesc o jumătate de oră și de-abia mai aveam timp să ajung la Ropino.

Am meditat asupra cuvintelor Aniei și m-am gândit că era un sămbure de adevăr în ele.

Matvei ședea alături de mine și se gândeau și el la cova, eu speram că nu la aventurile mele secrete. Cu cât eram mai curată în această privință, cu atât mai bine.

– După ore propun să mergem pe coastă și să servim niște frigării! mi-a spus Matvei. Ce zici?

– O idee grozavă! Dacă o să mai fiu în stare! am fost eu de acord, neștiind cum să mă comport.

1903

– Cum să mă port când ne vom întâlni? a fost primul lucru pe care l-am întrebat în dimineața următoare.

Am servit niște clătite umplute delicioase. Bucătă-reasa noastră special nu ne-a spus cu ce erau umplute, de aceea de fiecare dată când luam o clătită, muream de curiozitate să afli ce conține – carne, brânză dulce, mere sau icre. Nu prea îmi plăcea clătilele cu brânză dulce, de aceea de câte ori nimeream vreuna, mă strâmbam.

– Ce clătite îi plac lui Mark? m-a întrebat deodată mătușa, observându-mi strâmbătura.

Am dat din umeri.

– Nu știu! Ar fi trebuit să știu?

– Desigur! Doar nu vrei să fii clătită cu conținutul nedorit! Înainte să faci ceva, este bine să afli dinainte ce îi place bărbatului, ce nu poate suferi, să-i cunoști preferințele în cât mai multe domenii! Ai la dispoziție 3-6 întâlniri pentru a strânge toate informațiile necesare despre el: ce caută la o femeie, ce prețuiește la bărbați, care este mâncarea lui preferată și animalul lui favorit, ce muzică îi place, ce cărți îi place să citească. Sarcina ta este să-i descoperi toate fanteziile secrete și cele mai îndrăznețe visuri. Pentru a afla cât mai multe, întrebă-l despre viitor, apoi despre trecut și numai după aceea despre prezent.

– Trebuie numai să întreb, fără a spune nimic despre mine? m-am mirat eu.

– Bărbatul este construit în așa fel încât la primele trei întâlniri îți va povesti totul despre el. Să se prezinte, să se arate. De aceea ascultă-l cu atenție, ține minte cele mai mici detalii, poți chiar să le notezi. Când vă veți cunoaște mai bine, încearcă să afli delicat despre primul lui sărut, despre prima dragoste, despre grijile lui legate de aceasta.

– Despre prima dragoste? am întrebat eu.

— Cu cât îți va povesti mai multe, cu atât mai multe sentimente își va lăsa în tine. Și tu vei înțelege mai bine că femeie caută și ce va prețui el mai mult la ea. Dacă consideri că poți deveni acea femeie, sau că tu corespунzi cerințelor lui, atunci poți să îi povestești puțin și despre tine, dar numai ceea ce pare conform gusturilor și opiniilor voastre.

— Dar dacă nu îmi vor plăcea așteptările lui?

— Atunci va fi ușor să te despartă de el, deoarece încă nu ai fost intimă cu el și nu te atrage. Cu atât mai mult, poți pleca de la un bărbat când înțelegi că nu vă potrivăți, chiar dacă ați fost împreună. Nu te iluziona degeaba! Este mai bine să afli cât poți de multe până în acea clipă de intimitate decât să îți pierzi timpul culcându-te cu el.

Și niciodată să nu povestești despre eșecurile în aventurile tale anterioare, despre amanți și pasiuni! Cu atât vei tăcea mai mult, cu atât va avea el mai multe posibile să își imagineze singur și să vadă în tine femeia visurilor lui.

2003

„Ce greu este să devii femeia visurilor unui bărbat”, mă gândeam eu, aflându-mă într-un restaurant la golful finic, după cursuri, și ascultându-l pe Matvei.

În timpul cursului apucasem să răsfoiesc puțin jurnalul și acum, urmând sfatul străbunicii, hotărâsem să potolesc focul și să culeg informațiile necesare. Acest lucru s-a dovedit o activitate deosebit de captivantă. Adesea mă bazam pe propriile reprezentări a ceea ce le place bărbătilor. Dar se dovedea că acestui bărbat îi plac lucrurile complet neașteptate.

— Știi, când eram mic în weekend făceam colțunași cu carne împreună cu ai mei, îi puneam la frigider și apoi mâncam toată săptămâna, îmi povestea Matvei cu nostalgie.

„Așa deci, mi-a trecut mie prin minte, Maniecika mă poate învăța cum să prepar aluatul și carnea tocată, mai trebuie apoi să învăț cum se aranjează. Pot face asta dacă vreau!”

— Știi să faci colțunași cu carne? m-a întrebat Matvei.

— Da! am mințit eu cu hotărâre, înțelegând că în următoarele cinci zile nu trebuie să apară vreo posibilitate de a-mi demonstra măiestria.

— Grozav, s-a luminat Matvei. Și când o să aibă loc degustarea?

— În iarnă! Toamna nu sunt chiar așa de gustoși! am răspuns eu, lăsându-mi mai mult timp pentru practică. Cum te vezi peste cinci ani? am întrerupt eu conversația pe o direcție mai puțin periculoasă.

— Bogat și celebru, a început să râdă Matvei.

— Vorbesc serios!

— Și eu la fel. Îmi voi construi o casă mare cu un frigider imens pentru colțunașii cu carne! Și voi organiza petreceri de colțunași, pentru ca toți prietenii mei să vină și să preparăm împreună colțunașii și apoi să îi servim împreună.

— Da, colțunașii au devenit tema zilei! Niciodată nu m-am gândit că această mâncare poate deveni afrodisiac! am zâmbit eu.

— Și încă cum! Reclama mea favorită ilustrează o femeie cu spatele, ușor încovoiată de muncă, și sloganul — „Colțunașii mei favoriți cu carne”. Siberienii știau ce să prețuiască! Și fundulețele suple îmi plac foarte mult,

mi-a spus Matvei cu toată seriozitatea. Mai ales corpul actriței Catherine Zeta-Jones în filmul „Zorro”.

Nu știam dacă trebuia să mă supăr sau să râd. În orice caz, aflasem imaginea femeii ideale a lui Matvei. Și realizând că este greu să transformi o vulpoaică roșcată într-o brunetă arzătoare, am hotărât să învăț mai bine să prepar colțunași și poate să mai fac exerciții pentru a mi menține silueta. Și cel mai important, să ascult cât pot de mult!

1903

– Să ascultă cât poți de mult, m-a sfătuit mătușa înainte de venirea lui Mark.

Cu două zile înainte de venirea lui Mark, mătușa avea o atitudine foarte serioasă.

În dimineața zilei următoare după bal, mătușa m-a trezit și, după ce m-a servit cu un lichior ușor, mi-a reamintit că la primele întâlniri va trebui să mă aflu în stană reginei.

– Toate fetițele își imaginează că sunt prințese când sunt mici, dar numai câteva ajung regine! Regina este o statuie deosebită, pe care trebuie să o încerci.

– Dar îmi este aşa de greu să fiu regină! m-am plâns eu.

– Pe tine te împiedică să fi regină numai senzația de vină! a spus mătușa simplu. Numai această senzație poate să distrugă omul mai mult ca orice altceva, să îl transforme în rob, să îl lase în mizerie. Mai ții minte imaginea robului căzut cu fața la pământ? Dacă ai sentiment de vină că nu vei reuși să faci ceva, că nu ești frumoasă sau intelligentă, imediat te transformi într-un

rob! Pentru a te ridica din zona vibrațiilor joase ale bolilor, a sărăciei și disprețului spre zona vibrațiilor înalte ale fericirii și prosperității, în primul rând trebuie să înlături senzația de neputință!

– De la mizerie la bogăție, am șoptit eu.

– *Ai dreptate. Așază-te în poziția robului, cu mâna dreaptă înainte, simte toată profunzimea disprețului și adoptă hotărârea să îl înlături.*

M-am așezat pe podea, întinzând mâna dreaptă și, simțind toată groaza acestei poziții, am luat hotărârea să înlătur neîncrederea în mine.

„Sunt deșteaptă, frumoasă, de succes și o studentă eminentă”, m-am lăudat.

– *Acum ridică-te pe genunchiul stâng și rupe cu piciorul drept toate piedicile care te leagă de această stare. Fă trei mișcări ca și cum ai înlătura cu piciorul de trei ori de la dreapta spre stânga. Acum îndreaptă și înlătură toate piedicile cu genunchiul stâng! Ești pregătită să întâmpini orice lovitură ale sorții, fără să te învinuiești pentru asta și fără a te supăra pe propria persoană!*

Acum îmbracă costumul pentru marea întâlnire. La ieșire încalță pantofii care te vor proteja de zona mizeriei (37 cm de la pământ) și de zona durerii (la înălțimea de 72 cm), apoi pune-ți cureaua lată, care îți va acoperi zonele tale joase și te va feri de zona eșecului (la 137 cm) (trebuie să elimini aceste zone și în loc de centimentru să le măsori în inchii sau în picioare – acestea sunt niște unități de măsură mai puțin utilizate), și în sfârșit trebuie să te așezi pe cal.

Calul reprezintă dorința noastră! (Această energie te poate purta asemenea unui cal, dacă reușești să o stăpânești.) Cea care nu reușește să o îmblânzească, va cădea în prăpastie, iar cea care va putea să o stăpânească, poate

uceri o lume întreagă. Norocul o va însoți pretutindeni pe această persoană!

Înălțimea coamei calului este de 156 cm, care reprezintă și înălțimea zonei unde se află norocul. De aceea se spune despre omul care are succes că: „Ii merge bine”.

– Și cum pot să merg pe acest cal?

– *Stai cu mâna dreaptă în față și cu cea stângă în spate, iar în momentul inspirării prinde-le în pumn printre picioare și sări de opt ori cât mai sus.*

2003

După ce am sărit de opt ori m-am gândit că dacă nu ar fi văzut cineva, ar fi râs pe cinste, văzând cum la un trei noaptea o Tânără serioasă stă și aleargă prin cameră pe un cal imaginar. Dar dorința de a face asta a dispărut rapid după ce am clocotit de mânie în urma unei cu Matvei.

E bine că la orele de finanțe avusesem timp să termin de citit jurnalul străbunicii, care m-a ajutat să evit o greșală fatală. Dacă ar fi să numărăm cursurile, care erau de cinci ori pe săptămână, atunci putem considera că aceasta era cea de-a treia întâlnire cu Matvei, și era prea curând să avem relații intime.

După cină l-am sărutat pe Matvei pe obraz și m-am străduit să plec cât mai repede, simțind că nu m-aș fi putut împotrivi la orice s-ar fi întâmplat – numai câteva minute mai trebuiau și eu mi-aș fi petrecut noaptea cu el în cameră.

„Abaterea are consecințe nedorite!” – am pronuntat, amintindu-mi deodată proverbul japonez. Îmi mai rămăseseră patru zile de reținere. Și de ce în aceste zile

să nu te simți regină, să te afli în centrul atenției și să te răsfeți?

1903

– Este important să te simți regină, să fi în centrul atenției și să te răsfeți! Si să nu trebuiască să răspunzi imediat la serviciile care ţi se oferă! Nu trebuie decât să simți că este o plăcere pentru bărbat numai doar să lângă tine. Si el va fi gata să îți îndeplinească orice dorință!

Acum este timpul perfect de a te desfăta cu această a spus mătușa, conducându-mă la baia de jasmin după săriturile mele cu „calul”.

– După baie te aşteaptă un masaj și după aceea tu pregătești de încoronare. Coroana îți va da încredere în tine și îți va întări măreția! Acum, hai, fugi la baie și încearcă să savurezi fiecare clipă!

După masaj nu credeam că voi mai fi în stare să mai fac și alte practici, însă mătușa era hotărâtă.

– Ai întâlnire peste trei ore și trebuie să strălucești, însă văd că semeni mai degrabă cu o curcă plouată!

– Mătușă! m-am iritat eu. Doar dumneavoastră mi-ați pus să fac baie și masaj!

– Da, ţi-am pus, iar acum trezește-te pentru a porni o călătorie în lumea ta. *Cea de-a doua natură a femeii se află în zona gurii tale, mai exact în cerul gurii, zona cu care vei dispune de puterile tale și vei capta energie! Atinge cerul gurii cu vârful limbii și simte că întunericul se risipește treptat și tu te afli în sala tronului. Privește ornamentele de pe peretei, de pe podea. Apropie-te de tronul tău, privește din ce material este făcut acesta, atinge-l,*

Au cum am făcut ordine în zona primei tale naturi seminîne, tot aşa trebuie să faci şi în sala tronului. Înlătură toate lucrurile nefolositoare, tot praful adunat în timp, tot ce nu mai este necesar şi tot ce e stricat. După ce ai făcut asta, apropie-te de ferestre şi deschide-le, umplând spaţiul cu lumină, aer curat şi răcoare. Priveşte din ultima ţeară şi admiră-ţi grădina ta împărătească şi fânтâile foşnitoare. Simţindu-te uşoară şi calmă, zboară pe ţeară. Zboară în jurul castelului, uită-te la turnurile şi la ornamentele lui. Şi călătoreşte spre acea lume pe care trebuie să o conduci.

Priveşte spre cele mai ascunse locuri: la ogoare, paduri, izvoare, uită-te la toţi supuşii tăi. Acceptând şi îmbind lumea ta, întoarce-te la castel. La palat totul este pregătit pentru încoronarea ta. Toţi te aşteaptă – în parcură, dreaptă stau bărbaţii, iar în parte stângă femeile. Se aud o muzică solemnă şi tu intri în sala tronului. Simţi cum şi se pune pe umeri o mantie şi eşti condusă la tron. Au i rugăciunea, în timp ce te aşezi pe tron şi simţi cum se capătă se pune coroana. Îi simţi greutatea şi simţi cum se pune în mâini sceptrul. Din acest moment fiecare ţăran al tău va fi lege. Conştientizezi puterea şi forţa pe care le ai. De acum încolo tu ai dreptul să hotărăşti pe cine să pedepseşti şi pe cine să ierţi! De acum înapoi tu eşti regina!

2003

– De acum înapoi eu sunt regina! mi-am zis, încercând să repet imaginile în minte. Totuşi nu înțeleg de ce nu mă simteam încă regină! Se pare că problema mea era mai serioasă decât a străbunicii.

Toată lumea ieșise la bar după cursuri și dezbatere o problemă, însă eu am rămas la mine în cameră, încercând să dobândesc starea de regină. În disperare am pornit televizorul și am înghețat. Se transmitea piesa vechea a Allei Pugaciova „Regii pot orice” și intuitiv am dorit să repet gestul ei – să-mi pun mâna cu degetele desfăcute în formă de coroană în jurul capului. Coroana a ieșit puțin într-o parte și fără să mă mai gândesc am adus cealaltă mânană la frunte, cu degetele răsfirate. După ce am inspirat, am schimbat poziția mâinilor și acum mâna stângă era în față. Dar ce a fost interesant este că eu chiar am simțit coroana pe cap și, mândră de acest succes, m-am dus la bar. Nu a trebuit decât să cohore, că Matvei a și venit la mine într-un suflet.

– Știi, am o senzație ciudată că ai pe cap o coroană! Poate că am băut prea mult coniac, că deja am început să nu mai văd bine...

„Oare chiar a mers?!” – m-am gândit eu și am spus

– Da, trebuie să bei mai puțin!

Și l-am întrebat nevinovat:

– Chiar îți place coniacul?

– Îmi plac multe lucruri! Tie ce îți place?

Aș fi dorit să povestesc într-o clipă ce îmi place, că bine gătesc și ce gusturi minunate am, să mă mândresc cu deșteptăciunea mea, într-un cuvânt, să îmi prezint toate calitățile și neajunsurile mele. Dar m-am oprit. Tot ce puteam face în acel moment era să laud gustul coniacului pe care nu puteam să-l sufăr și să tac din gură.

1903

Părea foarte greu să tac! Doream să-i povestesc lui Mark tot ce se petrecuse cu mine în aceste două luni.

Mark a venit la noi în vizită la ora cinci fix. Eram foarte neliniștită pentru această întâlnire. Mătușa m-a lățuit să port o rochie foarte modestă, dar în același timp elegantă, de culoarea perlei, să-mi aranjez toate buclele și să mă străduiesc să mă aflu în starea de regină!

— Varvara Vasilievna! Sunt bucuros să ne vedem din nou! Uitasem cât sunteți de frumoasă! m-a salutat Mark...

— Mulțumesc! Și eu mă bucur să vă văd! am răspuns cu zâmbind. Mătușa ne aşteaptă în living.

După ce a băut cafea și a trăncănit cu noi tot felul de băncuri, mătușa a plecat, scuzându-se că o doare capul.

Servirea cafelei a continuat aproape două ore, însă în sfârșitul întâlnirii noastre aflatăsem aproape total despre Mark — mâncarea lui favorită, parfumul favorit, dorură, planurile și temerile lui. Dar cel mai important este că aflatăsem ce dorește să vadă la femeie — culoarea porului, coafura, stilul îmbrăcăminteii, comportamentul și hobby-urile. Și iată un paradox — cu cât tăcea mai mult, cu atât el încerca să afle mai multe de la mine. Înainte de plecare, Mark a spus deodată:

- Îmi place de dumneata, Varvara Vasilievna!
- Mulți bărbați îmi spun asta, m-am încurcat, dar cred mai mult în faptele omului decât în spusele lui.
- Ce ar trebui să fac pentru a fi credibil în ochii dumitale?
- Nu știu, ceva, am ridicat din umori, pentru că eu știu că astea nu sunt doar cuvinte.
- Voi face tot ce îmi cereți! Numai spuneți ce!

– Oare puteți să îmi dăruiați luna de pe cer? L-am provocat eu.

– Voi încerca! mi-a promis Mark.

– Atunci voi aștepta luna, am zâmbit. Acum trebuie să mă întorc la mătușă.

Și m-am ridicat, arătând că întrevederea luase sfârșit.

Mark mi-a mulțumit pentru cafea și a plecat, iar eu m-am grăbit spre budoar, unde se afla mătușa.

– Și acum ce trebuie să fac mai departe? am explodat cu, de-abia trecând pragul încăperii.

Capitolul 10

Noaptea de dragoste. Pregătirea

2003

Ce vei face mai departe? m-a întrebat Aniska după ce a ascultat concluzia mea despre întâlnirile cu Matvei. Ti-a plăcut să fii desfrânată?

— A fost foarte greu. A trebuit să mă stăpânesc foarte bine ca să nu îl sun eu prima, să nu îi trimit vreo scrisoare sau vreun SMS, să nu accept vreo întâlnire cu el sau să mă duc la Moscova imediat cum mi-a propus el.

— Ce ciudat! a mormăit Aniska. Iar mie mi se întâmplă uneori chiar să torturez bărbatul... Apropo, mâine se și eu în sfârșit la film cu Mihail. M-a invitat de două săptămâni să mergem.

— Cu care Mihail? nu înțelegeam eu.

— Colegul tău de facultate, cu care m-am întâlnit la tine acasă. M-am întâlnit de curând cu el la metrou, iar acum mă sună aproape în fiecare zi. Ce ai spus că trebuie să fac la primele întâlniri? — a hotărât să lămuască Aniska.

— Trebuie să culegi informații despre viciile și dorințele lui secrete, de exemplu despre cum își exprima

mama lui dragostea și aşa mai departe, am spus eu într-un suflet.

— Da, „să mergem în recunoaștere”, a observat Aniska. Tu ai aflat totul despre Matvei?

— Nu cred că am aflat eu mare lucru, însă el a înțeles că am o mulțime de admiratori în lumea întreagă. M-am străduit să îi dau această informație.

— Și ce planuri de viitor ai acum?

— Acum mă pregătesc pentru apariția finală.

— Ce înseamnă final în opinia ta? s-a interesat ea.

— Noaptea de dragoste. Cred că la următorul modul în Suedia trebuie să aibă loc și aceasta!

— Și ce îți propune străbunica ta? Trebuie să faci ceva anume în prima noapte?

1903

— Trebuie să fac ceva anume în prima noapte? am întrebăt-o pe mătușă.

De la întâlnirea noastră la teatru au trecut două luni. Dorcam să-l văd pe Mark în fiecare zi, însă mătușă ne-a dat voie să ne întâlnim de două ori pe săptămână. Vizitasem toate expozițiile, premierele, dar de fiecare dată plecam după 2-3 ore. Leșinasem de dorință și observasem că și Mark freamăță în prezența mea. Când eram împreună simteam o atracție atât de puternică între noi, încât eram în stare să uit de toate sfaturile mătușii și să fug cu el oriunde mi-ar fi spus.

De aceea, mătușă trebuia de fiecare dată să poarte discuții despre purtarea mea.

— Pasiunca este mai puternică decât cugetul și logica. Dacă vrei să arzi toată dintr-odată și apoi să

trângi cenușa unei inimii dezvelite, atunci poți să nu mai aștepți. Dar dacă vrei să te bucuri mult timp de acest foc, atunci lasă-l să ardă încet.

Mătușa era neobișnuit de serioasă.

— Păi, el deja arde, i-am răspuns eu. Dacă se stinge?

— Uneori se poate întâmpla și asta. Dacă vrei să rămâi prietenă cu bărbatul sau să îl faci admiratorul tău, care ponte numai să ofteze, dar să nu speră la nimic altceva, atunci poți continua să cochetezi cu el. În cele din urmă el va stinge și pleacă sau se transformă într-un nefericit imperceptibil. Dar noi nu vorbim acum despre el, ci despre tine. Ești gata să începi să judeci rece?

— Sigur că nu! am răspuns eu, gândindu-mă o clipă. Desigur, mă voi strădui! Dar mă tem că nu trebuie decât să lăs, că toate intențiile bune vor dispărea.

Atunci mătușa mi-a spus că trebuie să trec din statul de regină în cea de copilă.

— Cea mai mare parte din timpul tău o vei petrece în acenșă stare. Copila îi dăruiește bărbatului încredere, îi atrage atenția, îl acceptă așa cum este, fără să îl critice, admirându-l pe acesta și realizările lui. Și reușește să proțuiască ce face el. Ține minte că regina este cea care trunge, dar bărbății se căsătoresc cu copila, i-a reamințit Sofia Nikolaevna și în sfârșit a început să-mi explică deosebită apropierea intimă.

— Iată, deci, prima voastră noapte de dragoste. Să incepem cu culoarea lenjeriei tale. Dacă vrei să pari inocentă și feciorelnică, atunci îmbracă-te într-o lenjerie albă sau alb-gălbui. În prima noapte trebuie să fii senzuală, dar să pari total neștiutoare.

— Neștiutoare? Dar am fost căsătorită câțiva ani. Nu pot fi neștiutoare, asta nu are nici o logică, am contra-venit-o pe mătușă.

– Poate că nu are nici o logică, dar în prima noapte trebuie să fi copilă – neprihănăită, naivă, neștiutoare. De aceea în prima noapte nu trebuie să uimești bărbatul cu cunoașterea tuturor practicilor nebănuite și cu alintări franțuzești.

– Mătușă, m-am înroșit toată!

– Mai bine te înroșești acum decât să te albești atunci de rușine! mi-a răspuns mătușa la fel de calm ca de obicei și a continuat pe un ton povățitor: Lasă-l pe bărbat să te învețe el totul, chiar dacă ai mai trecut deja prin toate acestea, și nu doar o dată. Mai ales că repetiția e mama învățării! În prima noapte bucură-te pur și simplu de bărbat.

2003

Bucură-te de bărbat! Ușor de zis, dar deocamdată m-am bucurat cu magazinele de lenjerie intimă. Se dovedea destul de greu să cumperi o lenjerie alb-gălbuiu elegantă. În sfârșit, după atât de multe căutări a venit și succesul, am găsit ce căutam și, după ce m-am întors acasă, am început să exersez. În timp ce mă admiram în oglindă mi-am amintit de incredibilul ritual „Împletirea puterilor de atracție într-o mreajă”. Probabil citisem în vreo carte despre el sau îmi povestise cineva, însă doream să fac ceva deosebit. Am adunat amuletele puterii feminine – lumânarea roșie și cea roz, care simbolizau puterea Focului, pana, simbolizând puterea Acerului, cuartul pentru puterea Pământului și o ceașcă cu apă amestecată cu câteva picături de ulei aromat ca simbol al puterii Apei.

„Recunosc și respect aceste daruri, care îmi aparțin, și le împleteșc puterile de atracție într-o mreajă”, am spus încet și am aprins lumânările, punându-le în fața oglinzi. După aceea, am dat drumul la muzică, am început să dansez ușor, privindu-mă în oglindă și la oglindirea lumânărilor. Am ridicat pana și, coborând-o de sus în jos, am curățat toată energia negativă, iar după ce am luat în mână și cuartul și l-am strâns în palme, am umflat cum acesta mă umple de energie. Cuarțul roz are capacitatea de a întări energia femeii. Coborând degetul arătatelor și mijlociu în cană cu apă, mi-am atins cele trei centre de bază: centrul mental – în mijlocul frunții, centrul dragostei – mijlocul pieptului, centrul pasiunii – în partea de jos a abdomenului. Dansul magic a continuat, iar eu, repetând cuvintele ritualului, cu fiecare mișcare îmi feseam mreaja mea de atracție.

„Undă a pasiunii, umple-mă cu frumusețea, senzualitatea și puterea ta de atracție. Pot să seduc și să ademeneasc. Așa să fie! Așa și este!”

Ochii au început să îmi sclipească, obrajii mi s-au îmbujorat și, sub efectul unei stări speciale, am luat din dulap costumul roșu-închis de catifea. Fusta scurtă închisă la culoare și scurta strânsă pe corp cu nasturi mici mi-nu completat înfățișarea, făcându-mă irezistibilă.

1903

– Ești irezistibilă, mi-a spus mătușă, admirându-mă.
– Da, am recunoscut, jucându-mă cu năsturașii de la rochie. Mătușă, nu se poate să fie mai puțini nasturi la îmbrăcăminte?

— Cea mai mică dificultate, chiar și numărul mare de nasturi, mărește și mai mult dorința bărbatului. Iar catifeaua nu îți-am ales-o din greșeală. Tot ce va atinge bărbatul trebuie să fie plăcut.

Și mătușa s-a apropiat și a verificat cu mâna materialul catifelat.

— Draga mea, ești gata de întâlnire! Numai să nu uiți povestea „Cenușăresei”!

— Ce e cu această poveste? nu înțelegeam cu.

— Cenușăreasa a dispărut la timp în poveste.

— Și prin ce se leagă dispariția ei de prima noapte de dragoste?

— Tocmai dispariția face această noapte deosebită. Când bărbatul în sfârșit capătă ce visase, îi va trebui timp pentru a se putea convinge că totul este aievea – între cinci și zece zile va începe să înțeleagă ce poate pierde. Cât timp ești cu bărbatul, el nu are timp să vadă cât îi ești de necesară, dar nu trebuie decât să dispari ca el să îți simtă lipsa. Și atunci, el va începe să te caute. O, iar când bărbatul dorește ceva foarte mult, atunci va deveni foarte inventiv! Așa că să nu crezi și să nu te iluzionezi că pe bărbat îl va dcranja dacă tu vei dispărea brusc. Imediat ce pasiunea acestei nopți începe să se stingă, tu trebuie să dispari! Ei bine, cred că ești pregătită!

Și mătușa m-a mângâiat ușor pe obraz.

2003

— Sunt pregătită? m-am întrebat după ce m-am urcat în avion.

Aveam costumul de catifea și lenjeria alb-gălbuiie în geamantan. Poate că sunt persoane care caută soluții

mai usoare, dar nu si eu. Hotărâsem să vin la Stockholm cu două zile înaintea începerii modulului și să mă plimb. În ultimul moment m-a făcut ceva să-l invit și pe Matvei să vină cu mine!

Imediat după ce l-am sunat am regretat, pentru că prin asta încălcasem toate sfaturile străbunicii în legătură cu lipsa acțiunii și a inițiativei. Însă lupta de secole a drepturilor și libertății femeii nu a fost zadarnică. Controlul asupra propriei acțiuni se dovedea mai dificil decât pasiunea.

În sfârșit avionul a aterizat și ne-am întâlnit la aeroport. Mă simteam ca o fetiță, căreia i se promisese de mult timp că va fi dusă la teatru. și în sfârșit această clipă a venit. Tentăția, fantasmele, echipa, toate clocoțeau în mine, însă în exterior zâmbeam doar, ascunzând tot acest tumult. După ce ne-am sărutat prietenește și am vorbit despre modulul ce ne așteaptă, am plecat să căutăm un autobuz spre centrul orașului.

Ne-a cuprins o bucurie ciudată, încât ne comportam ca doi adolescenți la prima întâlnire. În exterior totul părea nevinovat, de parcă s-ar fi întâlnit doi prieteni vechi sau colegi care se duc la o întâlnire de afaceri. După ce am urcat în autobuz, am început să frunzărim distrații niște reviste și am comentat tot felul de lucruri fără rost despre cunoștințele noastre comune, despre examenele viitoare și despre școală de business. Nici măcar nu știam în ce hotel stătea Matvei. La un moment dat m-am întors spre el și l-am întrebat:

– Dar tu unde o să locuiești?

– Cu tine în cameră, se înțelege, a răspuns el.

Am înghețat la auzul acestor cuvinte și am înțeles, în sfârșit, în ce joc mă băgasem. Însă era prea târziu și inutil să ripostez. În timp ce mă adânceam în îndoieli, am reu-

șit să ajungem în centru, la hotel. După ce am completat formularele necesare înregistrării, am intrat în cameră. Aruncându-mă pe pat, Matvei a început să mă sărute, însă eu, tot chinuită de îndoielii, m-am dat la o parte. În mod paradoxal, cu cât aştepți mai mult un lucru, cu atât mai mult faci tot ce îți stă în putință ca acesta să nu se întâmpile. Neștiind cum să reacționăm, necunoscând ce desparte atracția de intimitate, ne-am privit unul pe celălalt și am hotărât să mergem să ne plimbăm prin oraș.

1903

Ne-am plimbat scara prin Petersburgul ce semăna cu un spațiu acvatic. Aerul străveziu, ornamentele clădirilor și discuția cochetă, în toate acestea nu se simțea nici o încercare de seducție, ci din contră, parcă nechema la un flirt nevinovat. Mă mustram pentru imaginea bogată: oare de ce am considerat că totul trebuia să aibă loc exact la această întâlnire?

— Varvara Vasilievna, mi s-a adresat Mark, nu ar fi mai bine să admirăm Petersburgul de la înălțimea la care zbor păsările?

— Aveți de gând să vă transformați în pasăre?

— Nu, propuneam doar să ne urcăm pe colonada bisericii Sfântul Isaac și să privim orașul.

— Dar biserică este deja închisă! am răspuns.

— Aceasta este o scară deosebită și pentru noi biserică este deschisă, m-a contrazis Mark.

Ne-am apropiat de biserică și, după ce am urcat cele două sute patruzeci și cinci de trepte, am ajuns în sfârșit sus. Orașul se întindea în jos ca în palmă. Am admirat frumusețea palatelor, podurile mobile și Neva. Mark a trecut în spatele meu și, îmbrățișându-mă ca și cum i-ar

fi fost frig, a început să mă sărute pe gât. Săruturile au devenit tot mai puternice și în curând buzele lui îmi acopereau fiecare părticică de pe față.

– Ce imagine uluitoare, a oftat Mark.

2003

– Ce imagine uluitoare, a spus Matvei, mutând fotoliul în mijlocul camerei, în fața ferestrei immense și privind minunata panoramă a Stockholmului noaptea, care se întindea în fața noastră. După ce ne-am plimbat pe străzile vechi ale orașului, am mers cu vaporul și am luat masa într-un restaurant mai intim pe mal. Ne-am intors în camera de la hotel aproape de miezul nopții.

– Vino încocace, m-a chemat el încet. Privește, ce frumusețe!

Am încercat să mă sprijin pe mâna, deoarece fotoliul hotelului nu era prea încăpător, dar câteva secunde mai târziu am trecut pe genunchii lui Matvei. Liniștea din încăpere și zgomotele orașului nocturn se împleteau cu bătăile inimii mele. Muream de nerăbdare, privind luminile orașului. Ca și cum se temea să nu fug, Matvei a început să mă sărute cu grijă pe gât, ajungând încet la ureche și apoi m-a lipit de pieptul său. Eu, închizând ochii, m-am topit în sărutul care se tot prelungea. Ridicându-mă încet în brațe, Matvei m-a adus pe pat.

1903

Mark m-a ridicat încet în brațe ca și cum ar fi arătat întregului oraș marele lui trofeu și m-a întrebat în

șoaptă: „Nu ți-e frig? Vrei să mergem la mine acasă?” Înfierbântată de săruturile lui și de dorință nu mai simteam nici un frig. Oricum, am coborât și am mers la el acasă.

Mă topeam în mâinile lui. El era delicat și în același timp plin de pasiune. Buzele lui urmau linia corpului meu ca și cum ar fi dorit să cunoască cele mai ascunse secrete ale lui. Curând am început și eu să îi sărut stin-gher corpul, dar numai gâtul și pieptul, fără să trec mai jos, ca și cum aceasta era într-adevăr prima mea noapte cu un bărbat și niciodată nu aş fi mers mai departe de aceste săruturi nevinovate.

— Doamne, câte mai ai de învățat, mi-a șoptit Mark îngăduitor, dar în același timp, cu tandrețe și săru-tându-mă pe frunte ca pe o copilă, s-a aruncat înfocat asupra buzelor mele.

2003

Valurile de placere îmi străbăteau tot trupul și am zvâcnit într-un orgasm puternic. La un moment dat mi se părea că nu se va întâmpla nimic. Mâinile, buzele și degetele lui săvârșeau cu mine ceva incredibil. La un moment dat am pierdut legătura cu realitatea, conștiința mi s-a întunecat și m-am topit pur și simplu în mâinile lui. Matvei m-a îmbrățișat și m-a ținut în brațe până m-am liniștit. Numai după ce mi-am revenit am văzut că el nu era gata sau poate că dorința lui dispăruse. Matvei continua să mă sărute. „Poate că acesta este un chin subtil”, m-am gândit și m-am uitat întrebă-toare la Matvei.

— Te-am aşteptat prea mult, te-am dorit prea mult timp, a şoptit Matvei tulburat.

I-aş fi putut mângâia mâinile, l-aş fi putut săruta sau i-aş fi pus puţină gheată pe pielea arzătoare, ca să îl mai înviorez. Dar toate aceste acţiuni ar fi distrus într-o clipă imaginea copilei nevinovate şi neştîutoare. Am oftat numai delicat şi am şoptit:

— Ce a fost asta? La un moment dat am încetat să mai înțeleg ce se petrece. Ca şi cum m-aş fi pierdut undeva. Cum ai făcut asta?

Matvei a zâmbit numai şi m-a strâns şi mai puternic în braţe.

— Draga mea copilă, eşti atât de sensibilă şi de spontană, încât îmi pierd minţile.

Şi-a trecut uşor mâna prin părul meu, iar eu, încolăcindu-mă, m-am gândit: „Lasă să fie toate cum au căzut. Nu voi lua nici o atitudine”. Şi am adormit cu acest gând.

1903

Aproape atipisem în braţele lui Mark. Seara magică era pe sfârşite.

— Trebuie să mă întorc acasă, am spus, deşi mi-aş fi dorit mai mult să merg la el, să mă trezească dimineaţa cu săruturile lui.

Dar nu trebuie mereu să te laşi pradă dorinţei, iar mătuşa avea dreptate – cel mai important este să dispari la timp.

— Iar trebuie să mă lupt cu nasturii tăi, a zâmbit Mark, îmbrăcându-mă. Totuşi, acum se închid mai repede, căci ne-a revenit mintea.

— Mic mi-a plăcut mai mult când ne-o pierduserăm! am zâmbit eu. Parcă a fost un ritual magic.

— Am făcut un ritual magic, mi-a răspuns Mark serios.

— Cu dragoste? m-a luat gura pe dinainte.

— Nu, dar cu tine da!

2003

M-am trezit abia dimineața, după un sărut lung și dulce. Încă pe jumătate adormită, nu știam unde se termină visul și unde începe realitatea. Dar chiar și în această stare pe jumătate adormită, i-am simțit atingerea limbii. Această plăcere părea prelungirea visului...

— Primul mic dejun a fost încântător! a șoptit Matvei. Mă duc să fac un duș, iar tu pleacă.

Am plecat gândindu-mă că este ceva dulce-chinuitor în banalitatea dimineții acesteia. Auzeam jetul de apă, sunetul aparatului de ras și simțeam miroslul parfumului lui de toaletă. Îmi doream ca fiecare dimineață să înceapă cu raze de soare și cu săruturile bărbatului iubit.

— Trezește-te, somnorilă, e timpul să mânăcam. Matvei a ieșit din baie cu un prosop petrecut în jurul taliei. M-am întins delicat și din câteva salturi am ajuns la baie. Matvei m-a lovit peste fund, glumind.

— Colțunași apetisanți, a adăugat el.

„Și încă ce apetisanți, m-am gândit eu, exercițiile speciale din fiecare dimineață nu au fost inutile. Nu e chiar aşa de ușor”.

Și când am mers să mâncăm am realizat că trebuie să inventez o scuză și să plec. Numai câteva zile împreună și toată magia dispare.

După micul dejun m-am oprit să dau un telefon la birou, rugându-i pe cei de acolo să mă sună în douăzeci de minute ca să spună că a venit la noi o inspecție de impozite și că trebuie să mă întorc imediat.

— Propun să mergem azi la palatul regelui! a zis Matvei.

— O idee minunată! am fost eu de acord și imediat a început să sună telefonul. Întruchipând pe față groază, am spus cu glas scăzut:

— Trebuie să-mi strâng lucrurile. Trebuie să plec urgent.

Capitolul 11

Timpul îndoielilor. Trecerea psihologică

1903

Strângem lucrurile și plecăm imediat! a fost primul lucru pe care mi l-a spus mătușa după ce m-am întors acasă de la întâlnirea cu Mark.

— Când? am întrebat-o, mirată de aşa o grabă.

— Chiar azi! mi-a răspuns mătușa pe un ton ce nu permitea nici o contrazicere. Cred că ne vom întoarce peste o săptămână. Dacă atunci când ne vom întoarce Mark nu se va afla la noi la ușă arzând de nerăbdare să te vadă, înseamnă că perioada îndoielilor nu s-a terminat încă sau, oricât de trist și dureros ar fi să recunoaștem, tu nu ești menită lui. Toate suntem în căutarea idealului de neatins, dar uneori realitatea ne dezamăgește. Dar asta nu e vina ta și nici greșeala ta, numai că bărbatul nu a văzut la tine ceva foarte important pentru el. A, da, și cum a fost prima ta noapte? a schimbat mătușa subiectul. Mark și-a împlinit așteptările?

— Da, m-a purtat pe cea mai mare înălțime, am răspuns cu toată seriozitatea.

— O, un seducător experimentat, l-a lăudat mătușa.

Mătușa a oftat.

– Da, uneori merită să-l ții pe bărbat în suspans pentru a căpăta impresii de neuitat.

– Ce complicat e totul! Chiar nu pot să-i seriu nici măcar o felicitare?

– Nu, draga mea. După prima noapte fiecare bărbat are o perioadă de îndoielii. Și cu atât mai mult după o ASEMANEA noapte. Lasă-l un timp să se descurce cu sentimentele lui. E mai bine dacă nu te vede și nu te aude. Unii iau o hotărâre destul de repede, alții nu pot să aleagă o singură femeie pentru mult timp. Nu poți decât să aștepți!

2003

„Nu pot decât să aștepț!” – m-am gândit eu, așteptând la aeroport. Matvei s-a întristat când a auzit de inspecția inventată de mine și a încercat să mă opreasca. Dar pentru prima dată în viață am fost de neclintit. Desigur, ar fi fost stupid să plec fără să îmi continui modulul, după aceea ar fi trebuit să mă înscriu din nou, dar eu speram că merită să joc acest joc. Amândoi ne întorceam la viețile noastre, iar eu nu îmi puteam imagina ce trebuie să fac mai departe. În jurnalul străbunicii nu era nimic scris despre cum să te comporti dacă oamenii trăiesc în orașe diferite. Până la decolare mai era destul timp și am hotărât să trec pe la librărie și să cumpăr ceva ca să citesc pe drum. Și ce mare mi-a fost mirarea când am văzut cartea „Regulile. Prima parte” de Ellen Fein și Sherrie Schneider, în care se vorbește despre relațiile la distanță.

„Permiteți-i bărbatului să vină de trei ori în orașul vostru înainte să vă duceți voi la el” – seria în carte. „Da, toate greșelile posibile au fost deja comise”, m-am gândit și am hotărât să urmez sfaturile întelepte pe viitor. Între timp mă chinuam cu întrebarea: „Îi sunt lui necesară, îmi este el mic necesar?”

1903

„Îi sunt lui necesară, îmi este el mie necesar? mă torturam cu această întrebare când m-am întors la Petersburg după zece zile.

Atunci am aflat că nimeni nu m-a căutat în mod deosebit. Nu mai dormeam noptile, intrasem în panică, mă învinovăteam pentru modul în care acționasem și mă plimbam dintr-un colț al camerei într-altul. Încercam să găsesc o modalitate de a-l vizita pe Mark, scriindu-i o scrisoare sau inventând un pretext mai întemeiat pentru aceasta.

– Să nu îndrăznești să plângi! Vei pierde energie. Da, nu este ușor să aștepți bărbatul în felul acesta după ce îți-ai petrecut noaptea cu el. Dar trebuie să treci peste asta.

Mă mângâia mătușa cum putea și ea mai bine, dar după ce a văzut că încurajările verbale nu ajutau prea mult, mi-a zis:

– Ei bine, trebuie să îți arăt ieșirea din cercul de foc al dragostei.

– Cercul de foc al dragostei? Mătușă, tot timpul vorbiți misterios.

– Când ești mistuită de dragostea pentru bărbat și nu te poți gândi la nimic altceva în afară de acesta, intri

în cercul de foc al dragostei, de unde trebuie să scapi.
Trebuie să te ajut.

Oprește-te în mijlocul camerei și imaginează-ți în jurul tău un cerc de foc. Întinde în față mâna stângă și fă un semicerc în jurul tău, imaginându-ți că din mâna ta curge o cascadă peste foc. Acum întinde mâna dreaptă și, ilustrând un semicerc în partea opusă, stinge focul cu această apă. Ieși cu piciorul drept din cerc și rostește: „Fapta mea e corectă”. Acum fă un pas în dreapta și fă în gând același cerc și repetă tot ce ai făcut până acum. Fă doi pași în stânga și repetă întregul ritual.

Acum aşază-l pe bărbat în cenuşa celor trei cercuri, și el va fi chinuit de îndoielii și va fi mereu cu gândul la tine.

2003

Între timp mă chinuiau îndoielile și eram tot timpul cu gândul la Matvei. Trecuseră deja două săptămâni de la întoarcerea mea din Stockholm, iar Matvei nu mă sunase și nici nu îmi scrisește încă. În fiecare dimineata îmi verificam adresa de e-mail cu inima îndoită și după ce citeam mesajele de afaceri îmi începeam dezamăgită ziua de lucru. Aș fi vrut să urlu, să plâng, să mă dau cu capul de pereți. Dacă nu aș fi urmat sfaturile din jurnalul străbunicii, aș fi inventat eu ceva și i-aș fi scris. A trecut o sută de ani și doream să cred că timpurile s-au schimbat, mai ales acum, când se spunea că există egalitate între femei și bărbați. Dar, în ciuda a tot ce se spune, realitatea își urma propriile legi. Cu toate acestea, aș fi dorit să înțeleg aceste legi mai bine, de aceea mi-am chemat cele mai bune trei prietene ale mele la

„un consiliu militar”. Am hotărât că ar fi mai bine să ne întâlnim într-un loc mult mai sănătos pentru corp.

Astfel, ne-am adunat la sala de masaj. După ce am stat în saună și ne-am relaxat sub masajul mâinilor musculoase ale unor maseuri tineri, ne-am așezat în niște fotolii împletite confortabile, iar după ce am băut puțin suc de grepfrut, am început să analizăm situația. Aniska, Maniecika și Kisa, deținând o experiență bogată în legătură cu câteva povești de dragoste fericite sau mai puțin fericite, aveau calitatea deosebită de a te susține în momente grele și de a-ți da sfaturi utile.

– Povestește-ne!

– Mi-ar putea explica și mie careva ce se petrece? Ie-am întrebat pe amice, descriind cu lux de amănunte călătoria mea la Stockholm. Totul a fost pur și simplu minunat, iar acum nu știu ce să fac, mi-am încheiat cu povestirea.

– Și la ce te așteptai după ce ai luat bărbatul cu tine în Suedia? Inițiativa este mereu de vină, m-a judecat Aniska.

Ca un psiholog profesionist, Maniecika a presupus:

– Uneori se pot ivi lucruri neprevăzute, omul se poate îmbolnăvi, poate avea vreun accident, însă orice s-ar întâmpla trebuie să dai un telefon și să verifici dacă totul este în regulă. Odată am auzit și eu o poveste asemănătoare. După ce și-au petrecut noaptea împreună, bărbatul a dispărut, iar fata nu l-a sunat. Se chinuia, era neliniștită, pentru că ei i se părea că asta era adevărată dragoste mult așteptată, însă, cu toate acestea, nu l-a sunat. După aceea s-au întâlnit din întâmplare peste un an, iar el i-a povestit că în acea zi a avut un accident de mașină și că o lună a fost nevoie să stea internat la reanimare inconștient, iar când și-a revenit s-a întâm-

plat să îi fure telefonul, iar el, neștiind numele de familie al fetei, nu a putut să o contacteze. Plimbându-se în ghips pe străzi, se ruga ca ea să îl găsească. și el era convins că această dragoste era adevărată. și când nu se mai aștepta să îl sună, a crezut că ea îl folosise și că îl trădase. Așa că uneori merită să uiți de mândrie și să verifici dacă totul este în ordine.

— Ce poveste mișcătoare! era tot ce puteam spune.

— Bine atunci, s-a milostivit Aniska. Trimite-i un mesaj, dar să fie cât se poate de neutru, ceva de genul: „De ce zboară bondarii?” O astfel de scrisoare ridică moralul, amintește de tine și în același timp nu supără pe nimeni. Pentru bărbați vremea trece altfel. Munca, afacerile, sportul – el se va mira chiar că a trecut atât timp. Iar dacă își va da seama cât timp a trecut fără să te contacteze, va crede că te-ai supărat pe el, iar dacă va suna, tu vei deveni isterică. Așa că nu te neliniști și trimite-i un SMS.

— Eu una nu l-aș suna și nici nu i-aș scrie! a spus Kisa. Cine mă vrea să fie unde să mă găsească! Unul dintre iubiții mei a găsit numărul meu de telefon, i-a sunat pe părinții mei după patru ani de la despărțirea noastră.

— Minunat! Dar eu tot nu știu cum să procedez, am spus eu tristă.

— Trebuie să te relaxezi și să te bucuri de plăcerile vieții. Totul va fi perfect pentru tine! a conchis Aniska. și încearcă să arăți mulțumită și fericită.

1903

— Încearcă să arăți mulțumită și fericită, mi-a spus mătușa după ce trecuseră aproape două săptămâni,

iar de la Mark tot nu primisem nici un semn de viață. Plecăm peste o oră. Chiar dacă pe timpul nopții plângi pe înfundate, dimineața ochii trebuie să-ți strălucească în aşteptarea de noi aventuri.

Am coborât după o jumătate de oră îmbrăcată într-o rochie roz-pal, iar mătușa m-a privit cu subînțeles și a comentat câte ceva despre înfățișarea mea.

— Ai făcut o alegeră bună. Culoarea roz-pal arată că ești îngrijorată și subliniază lipsa ta de apărare. Mergem să ne plimbăm în Grădina de vară. Astăzi vom studia starea copilei.

Am ieșit din casă și ne-am îndreptat spre malul Nevei. În timp ce treceam pe lângă prospectul Angliski, mătușa m-a întrebat:

— Mai ții minte ce am vorbit despre starea copilei?

— Îmi amintesc ce am discutat, dar îmi este greu să-mi imaginez ce trebuie să fac, cum să mă comport, cum să vorbesc și aşa mai departe.

— În primul rând, este vorba despre pasivitate. Nu trebuie să faci tu prima pasul.

— Mi se pare că exact asta și fac. Aștept mult și bine, m-am tânguit eu.

— Foarte bine faci. De ce să pui la încercare soarta și să te arunci în mijlocul furtunii? Știu cât de greu îți este cu energia ta înverșunată să nu ieși nici o atitudine, dar în aceste momente este esențial să procedezi aşa. Deci, să spunem că te află în starea copilei: ești ușoară, te bucuri de viață, ești zburdalnică, capricioasă, veselă, dar în același timp lipsită de apărare, nevinovată, înduioșătoare, te uiți la bărbat de jos în sus cu o privire plină de admiratie, îl faci să se simtă erou.

Am ajuns la Grădina de vară și aici mătușa să intors spre mine pe tocuri și m-a întrebat cu un zâmbet viclean:

- Ești gata?
- Pentru ce? nu înțelegeam eu.
- Să te transformi în copilă!
- Chiar aici?
- De ce nu?

Am privit în jur, valurile Nevei se mișcau încet, oamenii se grăbeau cu treburile lor și în general nimeni nu se uita la două femei bine îmbrăcate, poate numai statuile să manifeste interes.

– Ce crezi tu, ce calități îți lipsesc pentru a te simți din nou copilă, pentru a te întoarce din nou la această stare minunată?

M-am gândit o clipă și am răspuns ce mi-a trecut mai întâi prin minte:

– Naturalitate, imprevizibilitate, capacitatea de a râde, ușurință și... uitându-mă la mătușa, am adăugat: viclenie.

– Ei bine, aceste calități sunt suficiente pentru început. Acum imagincază-ți că eu sunt patroana unui magazin magic, unde se găsește absolut orice.

– Asta nu e greu să îmi imaginez, am zâmbit și mi-am imaginat un magazin drăguț cu mobilă albă sculptată, ornamentată cu bujori vii în glastră de culoare roz-pal, cu cutii de carton mari și panglici. Erau o mulțime de lucrușoare foarte drăguțe, care creau o atmosferă placută pretutindeni unde priveai. Deasupra tuturora se înălța un dulap alb, plin cu toate hainele și pălăriile posibile.

– Așa, a învăluit mătușa cu privirea toate produsele imaginare. Ce va simboliza pentru tine naturalețea? Alege orice obiect!

– Funda mare roz, am intrat eu în joc.

Mătușa a luat funda dintr-un spațiu mic, în timp ce inspira, iar la expirare mi-a întins-o. Eu am așezat funda imaginară nu pe cap, ci în zona bustului.

– Ce bine îți vine, a început să râdă mătușa. Ce va reprezenta pentru tine capacitatea de a fi imprevizibilă?

Mi-am imaginat imediat un fluture superb, făcut din mărgele mărunte de sticlă.

– În magazinul dumneavoastră aveți broșe în formă de fluture din mărgele?

– Desigur! mi-a răspuns mătușa și, în timp ce inspira, a ridicat o broșă, iar la expirare mi-a prinș-o în păr.

– Ce ar putea să te facă mereu gata să râzi?

– Fulgii de zăpadă! mi-am amintit un basm din copilărie. Mai bine să fie doar niște mărgele din fulgi de zăpadă, am început să visez. Mi se par chiar foarte simpatice!

– Nimic nu este imposibil! m-a convins mătușa care, repetând ritualul magic, mi-a pus la gât mărgelele din fulgi de zăpadă.

– Iar pentru ușurință am nevoie de niște baloane. Dați-mi vreo cinci bucăți, am continuat cu însuflețire.

Sofia Nikolaevna mi-a înmânat o legătură de baloane.

– Ti-a mai rămas un sigur lucru de cumpărat, vicleenia. Când te simți vicleană?

– Când port pălărie, o pălărie fermecătoare de paie cu panglici.

– O, această pălărie trebuie să o cauț în cealaltă incăpere, a făcut mătușa semn cu capul. – Dar ce nu faci pentru nepoțica ta iubită? Și a inspirat, apoi, la expirare, mi-a pus pe cap pălăria. Cum îți plac cumpărăturile? Funda mare roz simbolizează naturalețe, fluturele,

imprevizibilul, mărgelele din fulgi de zăpadă, vesclic, pălăria de paie, violenie, iar baloanele, ușurință. Simte cum toate aceste calități îți umplu sufletul și devin o parte din tine. Te vezi îmbrăcată astfel?

– Da, am răspuns și îmi doream să sar pe un picior, ca în copilărie.

– Dacă vrei să faci ceva, fă, nu te rușina, pentru că nu e nimeni prin preajmă, m-a încurajat cneaghina.

Și, într-adevăr, Grădina de vară era aproape pustie, iar eu, ridicându-mi fusta îfoiată, am început să sar într-un picior pe alei.

2003

Am sărit prin cameră într-un picior și, gâfâind, am deschis televizorul. Se transmitea filmul din copilăria mea „Mary Poppins” și când Mary Poppins cânta:

Virtutea mea n-are limită,
Am calitățile ideale
În toate privințele sunt perfectă,
Din cap până în picioare,

nu m-am putut abține și am început să dansez, luând din aer pantofii bleu cu toc, simbolizând pentru mine strengăria, mi-am luat și manșonul pufos, care îmi dă caracteristica de a fi blajină, rochia roșie cu buline albe și cu o fundă la spate, și, de asemenea, mi-am luat și colanții, care pentru mine reprezintă zburdălnicie și îndrăzneală.

Colanții erau din perioada când eram la școală, când în clasa a cincea toate fetele declamau împreună în timpul recreației:

Mama mi-a făcut colanți
 Foarte frumoși, colorați;
 Toți băieții strigă: „Arată-ne” –
 Tu ce vrei, prostuțule,
 De ce tot insiști,
 Colanții-s cu buline, nu știi?

Consideram că îmi lipsește entuziasmul și, după ce mi-am făcut două codițe mici haioase, le-am împodobit cu trandafiri. Îmi plăcea mai mult de mine acum și, în timp ce dansam pe muzica din filmul „Mary Poppins”, simțeam cum toate aceste trăsături ale copilei – strengheria, delicatețea, entuziasmul și îndrăzneala se trezeau în mine. Simțeam pantofii, rochia, colanții, manșonul și codițele împodobite cu trandafiri. Rămasă fără suflare, am căzut pe pat cu privirea la telefonul mobil. Pe ecran se vedea scris: „Ai primit un mesaj”.

„Sunt extenuat, am avut mult de lucru... mă gândesc tot timpul la tine și îmi este dor de zâmbetul tău drăgălaș. Matvei”

Capitolul 12

Energia cadourilor de la el

1903

Mi-a fost aşa dor de zâmbetul tău drăgălaş, mi-a spus Mark, ținându-mă în braţe.

După două săptămâni de aşteptări, când mă împăcasem cu ideea că Mark dispăruse definitiv din viaţa mea, seara, când Sofia Nikolaevna se ducea să-şi viziteze o prietenă, am fost anunţată de vizita lui Mark. Am năvălit în vestibul. Mark mi-a venit în întâmpinare, neapucând să se dezbrace de pe drum.

— Doamne, ce fericit sunt că te găsesc acasă! A trebuit să plec urgent cu nişte afaceri la Moscova şi nu ştiam cum să te anunţ! Îţi scrisese un mesaj, dar ameletul de curier, negăsind adresa, mi-a trimis scrizoarea înapoia şi în aceste două săptămâni am uitat de ea.

Şi s-a repezit aşa de puternic spre mine, încât fără să vreau m-am aruncat în braţele lui. Aciindu-mă în îmbrăţişările lui, am simţit că toate îndoicile şi grijile dispăruseră pe dată.

— Trebuie să plec. Când ne mai întâlnim şi unde? m-a întrebat Mark cu ochi rugători.

Deoarece nu-mi trecea nici o idee prin minte, am hotărât că ar fi mai bine să aleagă el.

— Tu cunoști mai bine Petersburgul, aşa că ar fi mai bine să hotărăști tu.

Mark a chibzuit vreme de o clipă și dintr-o dată i s-a luminat chipul de o idee.

— Știi că nu demult s-a deschis o expoziție la Ermitaj. Cred că o să-ți placă! Ești liberă mâine la prânz?

— Da! am răspuns cu glasul însuflăt de bucurie.

2003

— Da! am răspuns cu glasul însuflăt de bucurie, când a sunat telefonul mobil.

— Se simte că ai azi o dispoziție încântătoare! am auzit glasul lui Matvei. Ai primit mesajul meu? Sunt în Petersburg și, dacă nu ai alt program, te invit să bem cafea!

— Bine!

Mă simțeam asemenea unei școlărițe care fusese pentru prima dată invitată în oraș.

— Hai să ne întâlnim la ora patru în „James Cook”. Acolo au prăjiturile mele favorite cu migdale, a propus Matvei.

— Așa rămâne! Pe curând! și am închis telefonul.

M-am mai întărit prin cameră cu aceeași dispoziție entuziasă și cu inima bătând puternic de bucurie, apoi am început să mă pregătesc pentru întâlnire.

Aș fi vrut să port ceva tipător și îndrăzneț și am hotărât că pantalonii portocalii și tricoul cu tigrul portocaliu s-ar asorta perfect.

„Cerul portocaliu, soarele portocaliu, eu portocalie”, cântam în timp ce îmi făceam buzele cu ruj. Și, deși afară era întunecat și totul părea gri, mă simțeam minunat.

— Semeni cu un soare azi! a fost primul cuvânt pe care mi l-a adresat Matvei când m-a văzut.

— Mă bucur de viață! i-am răspuns. Cu ce ne mai răsfățăm azi?

— Am comandat un ceai de iasomie și prăjituri cu migdale. Ce vrei să comand pentru tine?

Deschisesem deja gura ca să spun ce doresc, dar brusc am simțit nevoia nebună ca în această stare nouă nu numai să aibă cineva grija de mine, ci și să hotărască pentru mine, chiar și cele mai mărunte lucruri ca, de exemplu, tipul prăjiturii.

— Alege tu azi în locul meu. Mă pierd în fața mulțimii de bunătăți culinare! i-am răspuns eu lui Matvei pe neașteptate, uitând de emanciparea și independența femeiei.

Acesta m-a privit surprins, s-a gândit o clipă și a propus prăjitură profiterol.

Am izbuințit în râs.

— Îmi citești gândurile. Asta este exact ce îmi doream eu în secret, dar i-am uitat cu desăvârșire denumirea.

— Ce ușor e să o faci pe femeie fericită! a comentat Matvei.

1903

— Ce ușor e să o faci pe femeie fericită! mi-a spus Mark, când am ieșit din muzeu.

Expoziția fusese superbă. Nu mi-am ascuns entuziasmul și m-am bucurat sincer de fiecare minut. Îmi

plăcuse tabloul lui Renoir „Două surori”. Mă întorsesem de câteva ori la acest tablou și l-am admirat. Și când ieșeam deja din muzeu am nimerit pe neașteptate în prăvălia muzeului. Fără să spună un cuvânt, Mark a dispărut, iar în timp ce eu mă plimbam printre tejghele și priveam toate produscle, s-a întors cu gravura tabloului care îmi plăcea, cu o cutie superbă și cu o umbreluță.

— Astea sunt toate pentru dumneata, draga mea Varienka!

— Pentru mine? am deschis larg ochii.

În același timp un vârtej de gânduri s-a ivit în mintea mea: ar fi corect să primesc aceste cadouri, oare dacă nu aş accepta l-aș supăra pe Mark? Dar apoi mi-am amintit de starea copilei și cu o naturalețe copilărească și cu entuziasm în ochi am luat darul.

— Ce frumos! am exclamat. Cum ați ghicit că îmi place tabloul „Două surori”? Ce cutie elegantă! Aveți niște gusturi impecabile! Iar umbreluța... sincer vorbind, de mult doream o umbrelă, dar nu aveam ce să aleg. Iar aceasta îmi place atât de mult!

M-am pierdut în mulțumiri și, în timp ce pronunțam toate acestea fără răsuflare, Mark stătea în fața mea cu un zâmbet mulțumit și prostesc. Se pare că se simțea un vrăjitor bun și probabil acest sentiment îi plăcea. Mi-am amintit cuvintele mătușii: „Bărbații fac cadouri acelora care se bucură sincer de ele și nu își ascund bucuria”.

2003

„Bărbații fac cadouri acelora care se bucură sincer de ele și nu își ascund bucuria”, mă gândeam, strângând în mâini sticla cu detergent pentru geamuri. După cum se

vede, rolul copilei îmi reușise de minune. Încercasem să nu vâr pe gât nimănuia hotărârile mele, să eman numai energie pozitivă și să mă bucur de viață. Și, deși darul mă cam uimea prin caracterul lui practic, îmi plăcea la nebunie că Matvei se gândeau la mine și îmi făcea un astfel de cadou.

Ne-am întors de la cafenea. Vremea era cumplită, iar geamurile mașinii mele erau tot timpul stropite cu noroi de pe roți. După ce ne apropiam deja de casă, mi-am amintit că mi se terminase detergentul pentru geamuri și că dacă nu voi șterge geamurile de la mașină cu cărpa n-o să mai văd nimic prin ele. Matvei a observat tristețea mea și mi-a spus:

- Ce s-a întâmplat?
- Cred că s-a terminat detergentul de geamuri și nu știu ce să folosesc în schimb sau de unde să cumpăr o nouă sticlă.
- Stai o clipă, cred că în partea dreaptă este o alimentară. Oprește aici, te rog.

Am oprit, dar nu credeam că Matvei ar putea găsi așa ceva într-o alimentară din Petersburg. După câteva minute, el s-a întors cu sticla de detergent și, fără să zică o vorbă, a turnat-o în containerul special de la mașină.

Și iată-mă deci în fața alimentarei, strângând în brațe sticla și topindu-mă de grija lui Matvei.

1903

– Manifestarea grijii aduce sentimentul de dragoste la bărbat, a conchis mătușa, după ce m-am întors de la muzeu, înconjurată de cadouri. Cu cât are mai multă grija bărbatul de tine, cu atât mai mult se va lega de

tine. Cel mai important lucru este să îi permiți să își manifeste această grijă. Bărbatul dorește foarte tare să facă fapte eroice de dragul copilei sale, dorește să se simtă atotputernic și viguros. Însă noi ne-am obișnuit aşa de mult să ne rezolvăm singure problemele, încât nu îi mai acordăm nici o sansă bărbatului de a se manifesta, cumpărându-ne noi însene cadourile care ne plac. Uneori este nevoie să creăm o situație specială, din care el să ne salveze.

— Cavalerul în armură strălucitoare? am lămurit eu.

— De ce nu? a răspuns liniștit Sofia Nikolaevna. Dar cel mai important este să nu uiți să îi mulțumești sincer și entuziasat pentru cadou.

— Dar se mai întâmplă ca bărbatul să nu manifeste grijă, oricât de mult ai încerca să îl provoci sau oricâte aluzii i-ai face.

— Da, însă pentru aceasta există o practică incredibilă. Așază-te cât mai confortabil, închide ochii și imaginează-ți că stai pe verandă într-o zi calduroasă de vară, vântul îți trece ușor prin păr. Stai într-un fotoliu balansoar și citești o carte. Ridicându-ți privirea, vezi că o fetiță mică, mai mică de cinci ani, intră pe poartă. Fetița se apropie de tine. Iar tu te întinzi spre ea. O iezi în brațe, o strângi la piept, o mângeai pe cap, o săruți pe obraji, o legeni și pe ea în fotoliu și îi spui cât de mult o iubești, că ea este cea mai frumoasă și mai deșteaptă fetiță din lume.

Îi povestești ce femeie minunată va deveni, puternică, sigură pe ea, seducătoare și fermecătoare. Dansați împreună, râdeți și vă jucați. Iar fetița îți va dări capacitatea de a fi jucăușă, naturalețea, capacitatea de a te bucura de fiecare clipă. Și fiecare din voi capătă ceea ce nu are suficient.

Continuați să vă jucați de-a prinselea, de-a v-ați ascunselea și când ea obosește o legenă în brațe și vezi cum începe să se micșoreze, asemenea lui Alice în Țara Minunilor. Ajunge la aceeași dimensiune cu Degețica și continuă să se micșoreze la tine în palmă până se face așa de mică, încât devine un bob de mazăre. Iei acest bob de mazăre și îl pui la inimă sau în inima acelui om de grija căruia ai tu nevoie.

2003

– De grija cui ai tu nevoie? Și pe cine ai văzut în momentul meditației? m-a întrebat Maniecika după ce mi-am deschis ochii.

Ca psiholog, Maniecika a venit să mă ajute când hotărâsem să folosesc niște practici străvechi. Într-o seară de duminică, după ce am descoperit cântecul „Un om are un vis” din filmul meu favorit „Mary Poppins”, am meditat asupra grijii.

– Răspunsul este atât de evident, încât nici măcar nu este interesant, am răspuns eu. Dar știi, am impresia că o singură meditație este prea puțin, trebuie totuși să inventez o situație în care să fie într-adevăr necesar ajutorul lui Matvei. Obligatoriu trebuie să se întâmpile ceva cu mine, ca în orice poveste de dragoste, iar el mă va salva atunci și va fi teribil de mândru de asta. Bărbații întotdeauna se îndrăgostesc de cele pe care le-au salvat, în care au lăsat multe emoții.

– Și ce o să-ți dea ție una ca asta? s-a mirat Maniecika.

– Cred că grija dă bărbatului sentimentul de solicitare, senzația că este util. Și am impresia că astfel de situații reprezintă un mod de verificare pentru a observa

cum se va comporta bărbatul cu copiii lui și cum se va purta în acele momente când tu vei depinde de el, am continuat eu să meditez, de exemplu, când vei avea un copil.

— Poate că ai dreptate! m-a sprijinit Maniecika. Îmi povestea odată o amică de-a mea că atunci când a născut, iar în casă se iviseră probleme financiare, ca aproape că a murit de foame, iar soțul ei mâncă în tot acest timp la mama sa. Atunci m-am gândit: oare nu putea biata femeie să își dea seama dinainte de cum avea să se compore bărbatul? Astfel, s-a întors Maniecika spre mine, ce tehnici vrei să pui în funcțiune?

M-am adâncit în gânduri, dar nu mi-a venit nici o idee.

— Poate ar trebui să îți rupi piciorul sau să faci un accident de mașină? a început să propună Maniecika.

— Nu, cred că putem să evitem astfel de sacrificii. Mai ales că din Moscova este imposibil să poți veni imediat să dai o mâna de ajutor, oricât de mult ai dori. Dar ceea ce este incredibil este faptul că eu din orice situație ies cu bine și singură. Da, pentru a găsi o soluție corectă nu este chiar aşa ușor, aşa că hai să bem ceai.

Spunând aceste cuvinte, am plecat la bucătărie să pregătesc ceaiul. Afundată în gândurile mele, mi-am amintit anii de studenție. Eram în anul al patrulea la facultate când am intrat în cercul de teatru. Locuiam atunci în Peterhof și mă temeam tot timpul să nu întârziï să prind ultimul tren. Atunci un amic mi-a propus să mă mut la el în apartament, cât timp el avea să stea la părinții lui. Mi-a înmânat solemn cheia de la apartament, mi-a explicat tot, mi-a spus și codul, însă uitase să-mi spună cum să-l introduc. Într-o zi, repetiția a continuat aşa de mult, încât am hotărât să înnopez în

apartamentul lui. La ora două noaptea am apărut în fața ușii cu cheile în mână. Bucuroasă că patul cald era pe aproape, am băgat codul și, spre groaza mea, am văzut că ușa nu se deschidea. Am sărit ca arsă, am împins în ușă, am tras de clanță, am început să mă rog, să sper că vreun locatar va ieși sau va intra în bloc, însă a trecut mai bine de jumătate de oră și ușa tot nu se deschidea. Stăteam pe stradă și nu știam ce să fac, pentru că ultimul tren plecase, eu nu aveam bani pentru taxi, iar perspectiva de a-mi petrece noaptea pe stradă devinea tot mai reală.

Și când eram aproape gata să izbucnesc în lacrimi de disperare, pe strada pustie s-a ivit un Tânăr. Și el a încercat din răsputeri să deschidă ușa, introducând codul și împingând în ușă, însă ușa era de neclintit. Atunci și-a ridicat privirea în sus și a văzut o fereastră deschisă deasupra ușii și, ca un erou adevărat, s-a cățărat, a trecut pe geam și după câteva secunde mi-a deschis ușa dinăuntru.

Nu-i puteam mulțumi salvatorului meu decât invitându-l la un ceai, ceea ce am și făcut. Tânărul era vizibil fermecat de fapta lui eroică și de mine. Din păcate, pe atunci nu erau telefoane mobile și nu ne-am mai întâlnit, dar și acum îmi amintesc cu drag de acea noapte (iar codul deschidea ușa foarte simplu, trebuia să apeși pe cifrele respective și în același timp să tragi de clanță.)

Când i-am povestit toate acestea Maniecikăi, ea a propus să mă închid în apartament, stricându-mi încuietoarea ușii, și să îl rog pe Matvei să mă salveze, exact când va începe următorul modul. Poate că ideea nu era prea originală, însă, în orice caz, Matvei va avea ocazia să se îngrijoreze și să își manifeste afecțiunea și grija

față de mine. Îmi plăcea ideea, deși ridică multe semne de întrebare, când și cum să organizez toate acestea.

— Ai înțeles în mare parte cum trebuie să te comporți cu un bărbat în această perioadă, după ce te-ai dăruit lui, însă nu ai primit încă inima lui? m-a întrebat Maniecika gânditoare.

— Trebuie să fac tot ce îl stârnește emoțional: să fiu capricioasă, să nu apar la întâlniri, să mă îmbufnez fără motiv, dar în același timp să mă bucur ca un copil de atenția lui și să îmi arăt și eu atenția față de el, să aștept să hotărască el, să îl consider cel mai bun, să îl admir sincer, să mă bazez pe el în orice împrejurare și să cred în caracterul lui exceptional, am spus eu dintr-o suflare chintesență a tot ceea ce citisem în numeroasele cărți și a ceea ce subliniasem din jurnalul străbunicii mele.

Maniecika m-a privit fix într-o uimire mută și a spus cu stupeare:

— Iar bărbatul n-o să fugă dacă îți reversi toate acestea **asupra lui**?

— Păi, asta și încerc să verific!

Capitolul 13

Să fie el salvatorul!

1903

Este timpul să verific cât de atras este Mark de tine și dacă este de pregătit să îți sară în ajutor la prima chemare! mi-a spus Sofia Nikolaevna. Dar fi gata să intrerupi orice relație cu el, dacă nu se va ridica la nivelul aşteptărilor tale.

– Dar asta nu este prea crud?

Nu doream să distrug acel sentiment fragil de fericiere, pe care îl dobândisem și eu în sfârșit.

– Uneori trebuie să riști câte ceva și să renunți la ceva, pentru ca mai târziu să primești tot ce îți dorești. Mătușa a tăcut puțin, apoi ochii au început să-i strălucească și a adăugat:

– Mâine pleci la Moscova, dar, draga mea, va trebui să cobori din tron. Vei cobori din acesta ca și cum ai vrea să încerci o gură de acr, fără să observi când pornește. Tot ce vei putea să faci este să îi trimiți o telegramă lui Mark, rugându-l să te ajute!

Mătușa s-a întors spre mine cu un zâmbet viclean.

– Nu vei cere ajutor vreunei femei în vîrstă din Tmutarakan. Deci, draga mea, pregătește-te, dar încearcă să nu iei lucruri de valoare la tine. Nimeni nu poate garanta că acestea ti se vor înapoia.

– Dar oare este bine să îñsel oamenii? am întrebăt-o pe mătușă.

Nu eram cu adevărat pregătită să mă prefac, să inventez astfel de povestioare și să mă joc.

– Draga mea, iluziile fac viața mai frumoasă! Oamenii se tem cel mai tare de plăcintă, mai ales bărbații. Tu nu îñseli, ci creezi o iluzie, asemenea pictorului, scriitorului, regizorului, dar nu pe scenă, în cărți sau pe pânză, ci în realitate. Creezi o viață plină de evenimente și nu stai să privești de pe marginea ce se întâmplă.

Nu împărtășeam în mod deosebit entuziasmul mătușii mele, dar am hotărât că o mică aventură însuflește mereu. Chiar dacă Mark nu mă va scoate din încurcătură, cel puțin pot să mă verific pe mine însămi. Antrenamentul nu deranjează pe nimeni totuși. După ce m-am calmat, am plecat să îmi strâng lucrurile. Nici nu apucasem să îmi umplu geamantanul mic de călătorie, când am fost anunțată de sosirea lui Mark.

Când am coborât, Sofia Nikolaevna și Mark serveau deja ceai.

– Varenka! mi s-a adresat mătușa. Îi povesteam lui Mark despre decizia ta neașteptată de a pleca la Moscova pentru a-ți vizita prietena.

Mark m-a privit surprins, însă m-a întrebăt numai când plec și când mă întorc.

– Am tren în scara asta. Mâine dimineață voi fi la Moscova. Mă voi întoarce peste trei zile! Am primit astăzi o scrisoare de la prietena mea și mi-am dat seama

că îi este dor de mine. Nu ne-am mai văzut de când am terminat liceul din Smolnii.

Eram convinsă de hotărârea pe care o luasem, dar în același timp eram uimită de fantezia mea.

— Ei bine, vă urez drum bun! Vă aştept să-mi povestiti cum a fost! Vă conduc, dacă nu aveți nimic împotrivă!

Și Mark a continuat să discute cu Sofia Nikolaevna despre cunoștințele lor. Am plecat să mă schimb și să-mi iau geamantanul.

2003

După ce m-am schimbat de la serviciu și mi-am pregătit repede geamantanul pentru modul, m-am străduit să îmi calculez timpul. Nu știu de ce, dar chiar în vinearea dinaintea modulului au năvălit peste mine o sumedenie de treburi. Pentru că nu lucrasem luni și marți, toată munca trebuia făcută azi. Trebuia să ajung la timp la aeroport, să fi iau pe Matvei și pe Marina cu mașina și să mă străduiesc să nu întârzii la începerea cursurilor. Astăzi modulul urma să fie deschis de un profesor din Suedia, de aceea ni se ceruse tuturor să nu întârziem. Ca în ciudă, de dimineață a nins, iar drumul spre Repino erau foarte prost. Și cu toate că avionul ajungea la ora cinci după-amiaza, iar cursurile începeau la ora şapte, tot îmi făceam griji.

Mai era o oră până la sosirea avionului, iar eu mă mișcam prin apartament cu o viteză înfiorătoare, căutându-mi lucrurile. În cele din urmă, toate au fost găsite și strânse și mi-am amintit că îi promisesem vecinei mele să îi dau câteva filme pentru week-end. Am luat repede casetele și m-am repezit la Ania. Aceasta mi-a

deschis ușa, și ea era în întârziere la ora de antrenament de la clubul de fitness. Bucurându-se de casete, m-a sărutat pe obraz și a plecat în grabă.

Cu sentimentul datoriei împlinite și a unui lucru bine realizat, am fugit la etaj și ajungând aproape de apartament mi-am dat seama cu stupoare că îmi uitasem cheia de la ușă înăuntru, iar ușa, cum era și normal, se închise automat în urma mea. Iată deci de ce alergam în blugi și teniși prin grădină, neștiind ce să fac. M-am așezat pe niște trepte și am început să plâng din cauza prostiei mele, a neputinței și din cauză că oricum nu o să mai ajung nicăieri la timp și nu am nici cea mai vagă idee ce să fac. Ce bine că port telefonul mobil mereu cu mine. Încă suspinând, am format numărul lui Matvei, sperând ca avionul să fi plecat deja, iar el să fi pornit telefonul.

— Aici Matvei Viner, glasul lui calm imediat mi-a inspirat speranță.

Am încercat să îi explic răspicat ce mi se întâmplase și să îl previn că nu voi putea veni să îi întâmpin.

— Draga mea, nu mai plâng. Voi lua un taxi și peste o jumătate de oră voi fi la tine, iar Marina se va duce imediat în Repino și va anunța că vom întârzia.

M-am liniștit imediat și mi-am amintit deodată cât de sceptică am fost la ideea Maniecikăi de a strica încuietoarea ușii și de a mă închide în apartament. Ar fi trebuit să fac exact asta, ar fi fost mai confortabil să stau în apartamentul meu cald decât pe culoarul rece. Cât timp chibzuiam astfel, a trecut o jumătate de oră. În sfârșit, ușa de la intrare în bloc s-a închis și a apărut Matvei. M-a sărutat și, lovindu-mă ușor peste fund ca pe o fetiță ce se ține de năzbâtii, a început să cântărească situația.

– Poate că ai deschis un geam sau balconul? m-a întrebat.

– Chiar dacă ar fi deschis, cum ai putea urca până la etajul unu?

– Hai să mergem să vedem din stradă apartamentul tău, poate ajungem totuși la o concluzie, a propus Matvei.

Am ieșit pe stradă, însă totul părea fără speranță. Geamul era închis și foarte sus, copacii creșteau mult prea departe. Priveam cu tristețe la ferestrele apartamentului meu, dar nu vedeam nici o soluție, iar Matvei încerca cu înfrigurare să inventeze ceva.

– Știi, poțichema pompierii, l-a luminat deodată pe Matvei cea mai logică și mai simplă idee.

Am rămas uimită cum o astfel de soluție nu îmi treceuse prin cap. După ce a luat această decizie, Matvei a început imediat să acționeze. A început să sună la informații pentru a afla numărul de telefon de la Pompieri, a sunat apoi la aceștia și în sfârșit, cu o față strălucitoare, m-a anunțat că într-o oră vor veni. Ne-am întors în holul blocului și, după ce ne-am privit, am început să ne sărutăm ca doi nebuni. Nu mă mai sărutasem pe culoar din timpul școlii, dar se pare că ar fi trebuit să o mai fac. Ori era datorită soluției găsite, ori din cauza emoțiilor trăite, însă săruturile au fost mai dulci ca oricând.

– Când ți-am auzit plânsul cu suspine am început să mă neliniștesc, îmi imaginam niște scene cumplite, că stai aici înghețată, speriată, nefericită, mi-a șoptit Matvei.

Mă topeam după cuvintele lui și eram bcurioasă că nu începuse să mă certe pentru neprinciperea și prostia mea.

– L-am căpiat pe taximetrist să meargă mai repede!

1903

— L-am căpiat pe vizitu să mâne mai repede, mi-așoptit Mark, îmbrățișându-mă și strângându-mă la piept.

Trenul ajunsesc pe la mijlocul pădurii, nu departe de Sablino, între Petersburg și Moscova.

Însoțindu-mă până la Moscova, Mark fusesc aşa de bland, atent, și aşa de supărat că plec, încât am hotărât să nu urmez sfatul mătușii și să nu joc acel rol. După ce am urcat în tren am adormit profund. M-am trezit pe la miezul nopții, simțind că trenul stă pe loc. Temându-mă să nu se fi întâmplat ceva grav, de-abia m-am îmbrăcat și m-am dus în grabă la însoțitorul de vagon.

— Nu e nimic grav, numai că a căzut pe liniile ferate un copac. Ni s-a promis că vor veni să îl dea la o parte, dar până acum nu a venit nimeni. E bine că totuși conducteurul a observat copacul la timp și că a oprit trenul înainte să se întâmpile ceva serios. Însoțitorul era calm, însă nu putea face nimic în situația de față. Domnișoară, probabil vom rămâne aici mai mult timp, toți pasagerii trimit curieri la Moscova sau la Petersburg ca să vină cineva să îi ia. Nu aveți pe cine să rugați să vă ajute? Însoțitorul m-a privit cu compasiune, așteptând un răspuns.

„Iată că am pățit-o, mă gândeam eu. Soarta e mai înțeleaptă decât noi și Mark tot va trebui să vină să mă salveze”. Am notat pe o foaie numărul de telefon și adresa și am dat foaia curierului. Mai rămânea doar să aștept. Oftând, am intrat în cupeu și am hotărât să-mi termin somnul întrerupt. Am fost trezită de o bătaie în ușă. Si ce mare mi-a fost mirarea când l-am văzut pe Mark!

– Cum de-ai ajuns aşa de repede? era tot ce puteam spune.

– M-am grăbit foarte tare! Şi Mark a început imediat să mă sărute.

Trupurile noastre s-au unit şi eu am înțeles că un cupeu de noapte poate crea o atmosferă de neuitat...

După o oră, după ce am strâns toate lucrurile şi plecam deja din cupeu, lipindu-mă încă o dată de Mark, i-am mulțumit că mă salvase.

– Știam că vei veni. Știi, eu cred în tine chiar mai mult decât în soartă!

Şi, deşi cuvintele mele păreau un pic exagerate, era evident că Mark era măgulit.

2003

Gândindu-mă la cuvintele mele pline de patos: „Cu mintea nu pot pricepe asta, în bărbat pot numai să cred”, Matvei, cu un entuziasm şi mai mare, a început să îmi povestească dorinţa lui de a construi o casă imensă în afara oraşului, după ce va fi construit lanţul de companii ruseşti pentru livrarea produselor în restaurante. După ce mă ajutase să deschid uşa apartamentului, vălul de neîncredere faţă de Matvei a căzut de pe ochii mei, iar acum aveam încredere deplină în el, în orice situaţie. În toate aceste cinci zile de cursuri eram atentă la planurile lui măreţe şi încercam să îmi imaginez toate aceste magazii, nenumăratele birouri create deja şi funcţionale.

– Când îţi povestesc toate acestea, parcă-mi văd deja planurile nebuneşti, a zâmbit Matvei.

Beam cafea la barul „Baltica” şi, ascultându-l, îmi zugrăveam şi eu în minte tot ce povestea el. Dacă nu îmi

plăcea vreo idee, nu îl contraziceam cu nimic, ci zugrăveam pur și simplu o zonă liberă.

Auzisem undeva despre acordarea spațiului unui bărbat: „Bărbatul actionează, iar femeia crecează câmpul de activitate”. Uneori femeii îi este greu să explică de ce un proiect sau altul este sortit eșecului, ea simte pur și simplu, dar nu poate argumenta logic, și atunci tot ce poate face este să închidă spațiul. Este foarte simplu – trebuie ca, în timp ce îl ascultă pe bărbat, să își imagineze un gol și atunci și bărbatul va simți lipsa de perspectivă a respectivei afaceri. Însă dacă femeia crede și al șaselea simț îi spune că ceea ce visează bărbatul este corect și va avea succes, atunci imaginația ei bogată va trebui să zugrăvească tablouri luminoase ale viitorului, chiar mai îndrăznețe decât cele pe care și le poate imagina bărbatul. Dacă bărbatul spune că dorește să deschidă un restaurant, atunci imaginându-ne un lanț internațional de restaurante, noi îl inspirăm pe bărbat și îi dăm aripi. Iar acum, eu aveam ocazia ideală de a mă convinge că această practică chiar merge.

– Când privesc în ochii tăi parcă văd ceea ce îți povestesc!

Matvei era așa de însuflețit de atenția și încrederea mea, încât toate proiectele lui mărcețe erau în totalitate reale și realizabile, astfel că am înțeles imediat că cel mai important lucru care lipsește în mod catastrofic la toți bărbății este încrederea în forțele proprii.

Capitolul 14

Încrederea în bărbat – cheia spre inima lui

1903

Increderea în bărbat – iată adevărata cheie spre inima lui! a spus mătuşa solemn, când i-am povestit cum m-a luat Mark din trenul care se oprișe.

Eram la cofetăria Berange și Wolf de pe prospectul Nevski și, delectându-ne cu prăjituri gustoase, priveam multimea de oameni.

– Privește, poți într-o clipă diferenția bărbatul în care femeile au încredere de cel în care lipsește această încredere, l-a privit mătuşa pe bărbatul cu umerii lăsați.

– Dar prin ce se diferențiază? eram eu încă nedumerită.

– Cel în care femeia are încredere pare plin de acea încredere: are umerii ridicați, capul mândru, privirea directă, iar mișcările corpului îi sunt liniștite. La privește, vezi mulți bărbați de genul acesta în jur? m-a întrebat mătuşa.

– Eu am considerat dintotdeauna că aşa trebuie să arate bărbații de succes, am răspuns gânditoare.

— Ai dreptate, însă succesul îl are numai acela în care credem, m-a lămurit mătușa. Cel mai important lucru pentru oricare bărbat este credința ta în el și încrederea ta, a continuat mătușa. Orice proiect al lui, orice început al lui va trebui să îl susții cu credință sinceră în posibilitatea lui de realizare. Nu trebuie să ai nici un pic de îndoială cu privire la capacitatea și talentul bărbatului!

— Chiar dacă simt că acesta este un lucru sortit eșecului? am întrebat eu.

— Dacă vei crede în bărbat, chiar și lucrul care pare lipsit de speranță la prima vedere poate deveni realizabil! Numai credința ta oarbă dă puterea și forța necesare pentru realizarea oricărui lucru (să miști munții), oricât de stupid ar părea. Și chiar dacă ceva nu reușește din niște cauze obiective și neprevăzute, bărbatul se va putea împăca cumva cu aceasta, însă lipsa de încredere în el nu o va ierta niciodată. Credința ta îi dăruiește aripi, însă îndoilele tale îi răpesc libertatea. Aceeași credință în el va trebui să i-o arăți și în relațiile personale – încrederea că el te iubește numai pe tine și că îți este credincios, chiar dacă toți ceilalți spun altceva! Chiar dacă el nu a venit acasă o noapte întreagă.

— Dar e o prostie să îl las să fie cu alta, să mă prefac că nu se întâmplă nimic! m-am supărat eu.

— Asta e o atitudine înteleaptă. Având încredere în nevinovăția lui, îl vei dezarma și în același timp vei demonstra încrederea în propria ta persoană, încredere în propriile forțe. Arăți că nu te îndoiești că poate fi cineva mai bun decât tine, că nu e nimeni mai bun decât tine care să îți ia locul. Da, alte femei încearcă să te înlocuiască, deoarece tu îți-ai ales cel mai bun bărbat, însă, atât timp cât tu crezi în el și în tine, nu vor reuși să vă distrugă relația.

Credința însuflețește și întărește, iar nevoia de a o simți este cea mai puternică nevoie a bărbatului, și-a încheiat Sofia Nikolaevna discursul său aprins.

M-am uitat gânditoare la bărbații care treceau pe lângă mine și am înțeles că cei în care femeile cred sunt foarte puțini.

– Dar cum putem să arătăm că avem încredere în bărbat și în toate proiectele lui nebunești? Aveam nevoie de niște amănunte concrete.

Dar nici nu apucă mătușa să îmi răspundă, că în cafenea a intrat un bărbat înalt cu păr lung blond, strâns în coadă. Deși avea umerii lăsați, în el se simțea succesor și îngrijirea de odinioară. Mă gândeam doar că seamănă uimitor de mult cu un pictor, iar el, cum a zărit-o pe Sofia Nikolaevna, a venit direct spre noi.

– Mă bucur să vă revăd, Sofia Nikolaevna! De mult nu ne-am mai văzut! a exclamat bucuros Tânărul și, întorcându-se spre mine, s-a prezentat: Alexandr Brateev, arhitect.

– Varvara Vasilievna! am răspuns, zâmbind fin.

– Ce noroc că ne-am întâlnit, Alexandr Viktorovici!

Mătușa mi-a aruncat o privire prevăzătoare și, adresându-se arhitectului, i-a spus:

– Tocmai ce analizam cu Varvara Vasilievna proiectul noii ei case și pe cine să chemăm la construirea acesteia. Am auzit că mai aveți puțin și terminați construirea unei vile în Sestrorețk pentru colonelul Ognev. Ard de nerăbdare să vă pot vedea creația. Sunt convinsă că tot ce construiți trebuie să fie genial, a spus cneaghina entuziasată.

– Sofia Nikolaevna, mă simt măgulit, s-a rușinat Alexandr Viktorovici.

— Ne-am putea uita și noi un pic la această vilă? am întrebat eu, fierbând de nerăbdare.

Eram foarte curioasă să văd lucrarea domnului Barteev, deși ideea de a-mi construi o casă mă uimise și pe mine, dar se pare că mătușa avea un plan.

— Aș fi încântat! Ați dori să mergem în această dumnică? Vă putcăti, de asemenea, plimbă și în zona golfului, ne-a invitat amabil arhitectul.

Am schimbat câteva priviri cu Sofia Nikolaevna și apoi am aprobat amândouă în același timp.

— Atunci am să trec pe la dumneavoastră duminică pe la prânz. Alexandr s-a uitat la ceas și, cerându-și scuze că se grăbește, a plecat.

— De ce ati inventat chestia cu casa? m-am năpustit eu asupra Sofiei Nikolaevna. Încă nu plănuiesc să construiesc nimic!

— Încă nu plănuiești. Aș fi dorit să ai posibilitatea să discuți cu el și în același timp să înveți cum poți să-i dăruiești bărbatului încredere. Într-un timp, a fost un arhitect celebru, însă, când a trebuit să construiască vila unei persoane foarte artăgoase și bogate, a avut loc un eveniment neplăcut. În lipsa arhitectului, furnizorul a adus lemn putred pentru acoperiș, iar muncitorii începuseră deja să îl folosească atunci când a sosit administratorul casei. Aceasta a făcut un scandal monstruos și multe persoane l-au părăsit pe arhitectul talentat, deși el nu avea nici o vină, numai că doamna respectivă era îndrăgostită de Brateev, iar acesta o respinsese. Dar cel mai cumplit lucru a fost că soția lui, obișnuită cu succesorul și cu respectul din partea societății, l-a părăsit și ea pe arhitect, a spus mătușa. Acum are nevoie mai mult ca oricând de susținerea cuiva și de credința că se va descurca și că va putea din nou să se bucure de succes.

– Dar ce va crede Mark și de ce am eu acum nevoie de Brateev, căci nu am de gând să cochetez cu el, am încercat să o contrazic pe mătușa.

– Nu am spus să te întâlnești cu Brateev, ci numai să comunici cu el! m-a corectat mătușa. Îl vei însuflareți cu credința ta și îl vei ajuta, așa că privește asta ca pe o binefacere, ca pe o faptă bună. În plus, draga mea, bărbații au mare nevoie de concurență, dacă îți vei concentra toată atenția asupra lui Mark, acesta se va plăcisi. Trebuie să simtă și să vadă că mulți bărbați te plac, cu toate că îi aparții numai lui. În același timp, tu însăți trebuie să arăți sau, dacă nu reușești, să creezi măcar iluzia că și bărbatul poate fi plăcut de multe alte femei, dar tu știi că el îți este credincios numai ţie. Și aceasta reprezintă o dovedă de credință în el, o dovedă a faptului că nici măcar prin gând nu-ți trece că el și-a petrecut noaptea cu o altă femeie dacă vine prea târziu de la muncă sau dacă nu își petrece noaptea acasă. Nu, tu trebuie să arăți cu toată fința ta că înțelegi că există diverse situații, dar că ești conștientă de faptul că o femeie mai bună decât tine nu există – toate acestea nu-ți vor permite să îți demaști îndoielile în legătură cu el. Trebuie să crezi în neputința lui de a greși și să îi demonstrezi asta în fel și chip.

– Ce prostie! m-am indignat eu sincer. Chiar dacă am toate dovezile că mă îșsală cu adevărat?

– Cu atât mai mult dacă te îșsală! Dacă vrei cu tot dinadinsul să-l pierzi, poți să faci un scandal, dar dacă vrei să îningi și să primești ca premiu dragostea lui, mai întâi va trebui să înțelegi ce l-a făcut să te îșsele! Bărbații nu pleacă la o altă femeie, ci pleacă de lângă tine!

2003

„Bărbații nu pleacă la o altă femeie, ci pleacă de lângă tine”, sună ca un refren în capul meu. M-am trezit în timpul nopții pentru că un vecin vorbea tare și făcea dragoste. De această dată totul părea să se termine. Trecuse aproape o jumătate de an de studiu la academia de business, iar eu în tot acest timp trăiam cu scopul de a supraviețui de la un modul la altul, de la o întâlnire cu Matvei la alta... Aveam impresia că ultimul modul ne schimbase relația, am devenit mai apropiată, dar se vedea că mă iluzionasem foarte mult. „Fărâmele de iluzii distruse ne construiesc o punte spre noi posibilități”.

În aceste două luni avusesem foarte mult de muncă și îi scrisesem scrisori lui Matvei din când în când. La un moment dat, începusem să scriu mai mult despre mine, despre sentimentele și despre planurile mele, ceea ce nu corespunde în nici un caz stării copilei, a cărei atenție trebuie să fie în totalitate îndreptată asupra bărbatului. Și, după cum era de așteptat, răspunsurile care veneau erau tot mai reținute și mai seci. Încercam să îi găsesc o scuză lui Matvei pentru asta, că și el avea probabil foarte mult de muncă, sau că pentru bărbați timpul trece altfel. Însă faptul erau grave, deși nu doream să cred una ca asta. Speram foarte tare că atunci când ne vom întâlni totul se va schimba.

Ca de obicei, vinerea îi așteptam pe Marina și pe Matvei la aeroport, și discutam împreună în drum spre „Noua zare”. Școala de economie din Stockholm încerca să organizeze modulul într-un alt loc și să schimbe obișnuitul și iubitul nostru cămin „Baltica” cu un pension mult mai potrivit pentru învățătură. În timp ce mergeam să găsim acest loc nou, ne era aşa de foame,

că am hotărât să merg împreună cu Matvei la cumpărături. Am urcat amândoi în mașină, însă discuția s-a împotmolit la un moment dat. Matvei conducea, iar eu stăteam și mă chinuam cu întrebarea: ce se întâmplă?

În cele din urmă am ajuns la magazin și, după ce am cumpărat niște fructe, dulciuri și altele, ne-am pregătit de întoarcere. Pe drum am observat un mic restaurant plăcut cu un turnulet luminat și i l-am arătat lui Matvei, sperând că mă va invita să luăm cina.

— Da, restaurantul este într-adevăr drăguț, a fost de acord Matvei, dar ne așteaptă amicii noștri înfometăți.

Ca să mă împace, a făcut o încercare patetică de a mă săruta, pe care am considerat-o mai degrabă o băjocură, mai ales că Matvei nici măcar nu a oprit mașina când m-a sărutat. Dar eu încă mai speram că nu trebuie decât să ajungem la pension și totul se va schimba.

Soarta oarbă a făcut ca secretariatul să ne dispună în camere vecine și, spunându-ne „noapte bună”, așteptam în ascuns ca Matvei să mă invite să rămân în camera lui sau să vină el la mine.

De aceea, la încercarea lui de a-mi lăsa strugurii și ciocolata rămasă am glumit, spunând că dacă mi se va face foame voi veni la noapte după mâncare.

Matvei a zâmbit și, după ce m-a sărutat pe obraz, mi-a urat noapte bună. Ca o fetiță naivă, am aprins o lumânare și am turnat coniac în pahare. Auzeam după perete pașii lui Matvei și visam că va lua strugurii și, bătând la mine la ușă, mă va întreba dacă nu mor de foame și dacă trebuie să-mi dea ceva să mănânc. Însă speranțele mele au fost zadarnice. M-am agitat prin cameră, încercând să citesc ceva, să mă uit la televizor, să repet câte ceva din manualul de învățat, dar nu mă ajuta nimic. În cele din urmă, chinuită de așteptare, am

ațipit. Și trezindu-mă pentru o clipă am auzit în camera alăturată glasuri și zgomote cunoscute... Mă agitam prin cameră ca o fiară rănită. Durerea cauzată de înșelăciune și dorința arzătoare de a ști cu cine era Matvei mă scoteau din minti. Mi-am turnat un pahar de apă și mi-am lipit urechea de zid, sperând să afiu cine era în locul meu. Doream să mă năpustesc în camera alăturată și să fac scandal.

După câteva minute am înțeles că dacă voi mai sta în cameră un timp voi înnebuni pur și simplu. Fără a mă gândi la nimic bun, am format numărul camerei lui Gleb, care învăța în grupa noastră și care mai flirta cu mine uneori. După ce am înșfăcat sticla de coniac, m-am repezit la el în cameră. Văzându-mi chipul de mort și hohotele de plâns care mă înecaui, Gleb a încercat să fie respectuos, ceea ce nu este ușor când ești trezit la ora patru noaptea, și a refuzat delicat coniacul meu și pe mine. Arzând de rușine, m-am întors înapoi la mine în cameră. „Nu numai că Matvei m-a înșelat, dar acum am stricat și flirtul cu Gleb”, m-am mustrat eu. Era aproape ora cinci dimineața, iar în camera alăturată se făcuse liniște – ori plecase oaspetele nocturn, ori dormea dulce în brațele lui Matvei.

Până la ora șapte revăzusem în minte întreaga noastră dragoste, sperând să înțeleg ce se întâmplă și mi-am amintit cuvintele Tvetaevei: „Oh, durere a femeilor din toate timpurile, dragul meu, ce ți-am făcut?” – și am încercat să îmi creez măcar un mod de comportare. Conform jurnalului străbunicii, trebuie să arăți că nu s-a întâmplat nimic, însă era aşa de dureros de parcă inima îmi era smulsă bucată cu bucată și mă îndoiam că voi avea tăria să mă prefac că nu știu nimic. Pornind televizorul la maximum, m-am calmat și, schițând un zâmbet,

am ieșit pe corridor, unde m-am ciocnit de Matvei, care ieșea din camera lui. Etalând un zâmbet strălucitor, m-a salutat ca și cum nu se întâmplase nimic.

– Bună dimineața, cum ai dormit?

– Ai fi putut avea una mai bună, dar te-ai mulțumit cu ce ai apucat, am răspuns eu misterios și în același timp răutăchos, spunând exact ceea ce îmi trecuse prin cap, încalcând astfel toate sfaturile străbunicii.

La micul dejun m-am așezat în mod demonstrativ la o altă masă, unde am discutat diferite fleacuri cu fetele, apoi am plecat la sala de curs. Toți se uitau la chipul meu palid și mă întrebau compătimitor ce se întâmplase, iar eu încercând să glumesc, mă uitam fix la chipurile cunoscute, încercând să înțeleg cine era ea. Nici Gleb nu a mai glumit cu mine ca altădată, ceea ce m-a deprimat cumplit. „În cele din urmă, m-am gândit cu, este oare aşa de important cu cine m-a înșelat?” Și atunci a intrat Kira. O Tânără nu foarte înaltă, cu o tunsoare băiețoasă, cu ochii căprui pronunțați, ducea mândră o farfurie plină de struguri verzi, același tip de struguri ca și cei pe care îi alesesem eu cu Matvei la magazin...

Fiecare pas al ei îmi bătea parcă un cui în inimă. Nu înțelegeam ce era aşa de dureros. Eram gata să mă dau cu capul de perci, să-mi rup părul din cap și toate astea nu ar fi părut nici stupid, nici fals, ci complet real și necesar. Am ascultat cursul într-o stare de înțepenire și am răspuns ceva nedeslușit la întrebări, încât mă gândeam că poate m-am îmbolnăvit. De-abia aşteptam să se termine lectia ca să plec acasă. Paznicul de la garaj, văzându-mă, s-a speriat să nu fac vreun accident în sta-rea în care eram și a încercat să mă convingă să nu plec. Însă eu, asemenea unui animal înjunghiat, am gonit spre casă, pentru a-mi vindeca rănilor în bârlogul meu.

Am avut noroc că nu am avut nici un accident, lacrimile îmi curgeau încontinuu și singurul lucru la care mă rugam era să mă elibereze cineva de această durere.

1903

— Eliberați-mă de această durere! am țipat la mătușă, ba liniștindu-mă, ba începând din nou să plâng.

Nu mai plânsesem în halul acesta de mult timp. Era vizibil că Mark știa cu adevărat să provoace emoții puternice. În această stare m-am întors din stațiunea Sestrorețk.

După ce mă pregătisem de întâlnire, nu credeam că ceva ar putea să strice această zi senină și buna mea dispoziție. Soarele ardea puternic, un fenomen destul de rar în Petersburg, de aceea orașul părca deosebit de frumos. Arhitectul venise să mă ia și, bucurându-ne de soare în caleașca deschisă, ne-am dus în Sestrorețk.

— Cel mai îngrozitor lucru în toată această poveste cu clienta mea a fost că soția m-a învinuit că nu sunt în stare să fac nimic și că niciodată nu voi avea succes. Aveam nevoie de sprijin, de convingerea că, indiferent de neplăcerile produse, aş fi putut deveni mai puternic, în schimb pe mine mă aștepta în fiecare scară acasă câte un scandal, îmi povestea Alexandr.

— Ce v-ar fi putut ajuta să treceți prin toate astea și să credeți din nou în succes? am întrebat cu interes.

Alexandr m-a privit cu atenție și a zâmbit.

— O altă femeie!

— O altă femeie? am întrebat eu.

— Da, într-o bună zi am trecut pe la cofetăria unde ne-am întâlnit și acolo am zărit o făptură încântătoare.

Ea cumpăra niște prăjituri pentru stăpâna ei. Mi-a plăcut aşa de mult zâmbetul ei și senzația de ușurare care se simtea la ea, încât eu, deși înțelegeam că avem poziții sociale distințe, m-am adresat ei cu rugămintea de a mă sfătuie ce desert să aleg. A participat cu bucurie la alegerea mea și după câteva minute de discuție cu ea aveam impresia că norii greci se împrăștiaseră din inima mea și că tot ghinionul meu pierise.

– Și ați început să vă întâlniți? mă captivase povestea lui Alexandr.

– Da, însă acestea erau niște întâlniri nevinovate: îi povesteam despre viață, despre mine. Nu era deloc învățată, era simplă, însă avea o înțelepciune femeiască. Când i-am povestit de incidentul cu lemnul putred, ea numai m-a privit și mi-a spus că în viață se întâmplă multe și că voi reuși să înving toate acestea, că mă voi descurca, iar după ce voi deveni și mai puternic, voi reuși să realizez ceva și mai mare. Cel mai uimitor lucru a fost că ea a reușit să îmi redea increderea în mine. Cu atâtă sinceritate mi-a preamărit talentul, inteligența, calitățile mele de om de afaceri, încât eu însuși începusem să cred.

Glasul lui Alexandr se înviorase.

– Și ce s-a întâmplat după aceea? Sunteți de atunci împreună?

– Din nefericire, nu. Mulțumită ei am găsit noi cereri și noi clienți. Și eram gata să mă însor, în ciuda pozițiilor noastre sociale. Fosta mea soție, cu toată educația ei minunată, cu manierele ei elegante, cu fizicul ei perfect, nu-i ajungea nici până la glezne acestei fete. Însă fata s-a dovedit mai isteată, mi-a spus că viața mea nu o atrage, căci ea își dorea o existență simplă, măsurată, și într-o bună zi a dispărut pur și simplu din viață

mea. Dar eu încă mai sper că într-o zi îmi va aduce plăcinte, se va așeza, se va face ghem în poala mea și îmi va asculta dorințele și mă va crede că toate acestea se vor îndeplini cu siguranță!

M-am gândit la Alexandr și la această fată și am înțeles cât de important este pentru bărbat să audă că femeia crede în el, mai ales când întâmpină greutăți. Cea care spune cuvinte de încurajare o poate înlocui pe cea care critică, chiar dacă aceasta este o critică corectă. Amintindu-i bărbatului despre insuccesele lui, îl lăsăm fără ultimele puteri. Chiar dacă acesta este un om care are foarte multă incredere în sine, și el va fi afectat de acțiunea cuvintelor femeii, deoarece aceste cuvinte au o putere mult mai mare. Și de cele mai multe ori nu ne dăm seama de asta.

Tot discutând, timpul a trecut pe nevăzute și ne-am apropiat de o vilă aproape finisată. Casa era construită în stil modern și era așa de rafinată, încât chiar începeam să doresc să îmi construiesc și eu una.

Era aproape ora mesei, iar Alexandr m-a invitat să mâncăm pe malul golfului. Am continuat să discutăm și să ne bucurăm de razele de soare, când am auzit dintr-odată un glas cunoscut și, întorcându-mă, am văzut fiica unei amice de-a Sofiei Nikolaevna. Era mai Tânără decât mine cu vreo zece ani, cu niște ochi albaștri-deschis mari, cu nasul cărn și bucle luminoase. Fermecătorul zâmbet și rochia bleu îi desăvârșea imaginea.

— Varia, ce mult mă bucur să vă revăd! a ciripit Nastia.

Îl-am prezentat pe Alexandr și am rugat-o să stea cu noi. Am discutat despre modernism, premierele de balet de la teatrul Mariinski și despre draga mea mătușă.

Nastia flirta cu Alexandr, bucurându-se de soarele aşa de rar pe la noi. Pe Alexandr l-a chemat un amic de-al său. Scuzându-se, s-a îndepărtat. Nastia s-a aplecat spre mine şi, privindu-mă cu nişte ochi mari, mi-a şoptit:

– Varia, am neapărată nevoie de un sfat de la dumneavoastră!

Am acceptat zâmbind şi m-am pregătit să aud întrebarea.

– Am un admirator, mi-a comunicat Nastia neliniştită.

– Păi, asta e grozav, am zâmbit eu.

– Poate că aşa este. În ultima lună mi-a trimis tot felul de scrisori înflăcărate şi buchete de flori, m-a invitat să ies cu el când la teatru, când în zi de sărbătoare şi nu ştiu ce să fac. Spunând toate acestea dintr-o suflare, Nastia m-a privit cu nerăbdare.

– Şi ce spun părintii tăi? m-am interesat eu.

– Ei consideră că domnul Golber ar fi o partidă foarte bună pentru mine.

– Mark? am întrebat eu, arzând de mânie.

– Da, însă el e în vîrstă, are aproape patruzeci de ani, a strămbat din nas Nastia.

„Dacă ar auzi Mark cum discută despre el o puştoaică de 18 ani”, m-am gândit eu răutăios, însă am spus cu glas tare numai:

– Dar te-ar putea învăta multe.

Am încercat să fiu obiectivă şi calmă, deşi în interior totul îmi clocotea de supărare şi enervare.

– De exemplu? s-a interesat Nastia.

– Te poate învăta să flirtezi, cum să te porţi cu oameii, să te înveţe pur şi simplu să comunici cu ei! i-am enumerat eu calităţile lui Mark, încercând să nu mă dau în vîleag cu nimic.

– Crezi că merită să îl cunosc mai îndeaproape?

Nastia a căzut pe gânduri.

– Nastenka, numai tu poți să hotărăști!

Eram gata să izbucnesc în lacrimi și de aceea încercam să închei delicat această discuție. Alexandr s-a apropiat de mine la timp și am plecat spre oraș.

Spunând că sunt obosită, am tăcut tot drumul.

Abia intrând în casă, m-am repezit la mine în cameră și am început să plâng devenind isterică, țipând la mătușă să facă ea ceva.

– Parcă am o gheară-n inimă, este aşa de nedrept! țipam, plângând în hohote. De ce s-a culcat cu mine, mi-a făcut cadouri, mi-a spus complimente, iar el în tot acest timp visa la Tânăra Nastia?

– Ridică-te, șterge-ți lacrimile și repetă după mine.

Sofia Nikolacvna m-a privit grav.

– Nu are rost să te tângui fără motiv, nu s-a sfârșit lumea! Mark se comportă ca un crăciun tipic, acționează pe toate fronturile în același timp, și nu trebuie să te iluzionezi că ai fi unica lui femeie, pentru asta trebuie să lupti și nu să speri că totul va decurge de la sine! Acum te vei elibera de durere și de supărare, iar mai târziu vom analiza ce c de făcut mai departe.

Mătușa s-a așezat în fața mea și, strângându-și degetele, mi-a arătat că totul este OK: ridicând degetul mare și lăsând celelalte degete în pumn.

– Deci, totul este minunat, acum tu ai hotărât că te-ai supărat, aşa că degetul se va înclina în jos, pentru că se pierde energie, iar tu te cobori pe pământ. Nu se spune degeaba că „supărăților nu le merge bine-n viață”. Pierderea energiei duce la îmbolnăvire și la săracie. Toți oamenii supărățioși, de regulă, sunt foarte săraci și bolnavi. Din interior hotărăști dacă scapi de supărare și de

durere. Îți treci de trei ori degetele mari în jurul talpii piciorului și te oprești într-un punct pe partea inferioară a piciorului în zona gleznei și, ca și cum ai încercui zona respectivă, ridici degetele mari pe picior până la genunchi. Fă în jurul genunchilor trei cercuri cu degetele mari, din interior spre exterior, și continuă să treci degetele mari pe parte inferioară a picioarelor până la piept, îți unești apoi degetele în josul abdomenului ca și cum ai desena litera V, ducând apoi degetele spre coaute. Femeia care nu se supără câștigă mereu, deoarece că nu pierde timp și energie pentru niște supărări mărunte. De la coaste îți duci degetele până în mijlocul pieptului.

– Seamănă cu un caro, am observat eu.

– Da, dama de tobă este mereu Tânără.

Mătușa era serioasă.

– Supărările le îmbătrânesc pe femei și se transformă în boli. Nu îți poți permite să te distrugă numai pentru că te-ai hotărât să fii supărată.

– Nu am hotărât eu asta, însă chiar mă doare și mult supărată.

Și am început să plâng din nou. Mătușa m-a așteptat un pic, apoi am început să repetăm totul de la început.

– Deci acum, degetele tale mari se opresc în mijlocul pieptului. Inspiră adânc, imaginează-ți o gheare în piept, iar în timp ce expiri, scoate-o cu un strigăt A-S-S-A. Aruncă departe de tine supărarea!

Prima dată nu îmi venea să țip, strigătul mi-a rămas în piept, parcă oprit de un nod din gât. Dar după nevoie m-am encervat pe mine, pe Mark, pe Nastia, pe naivitatea mea și în cele din urmă am țipat A-S-S-A, și mulțumit supărarea din piept, după care am simțit că îmi era într-adevăr mai bine.

2003

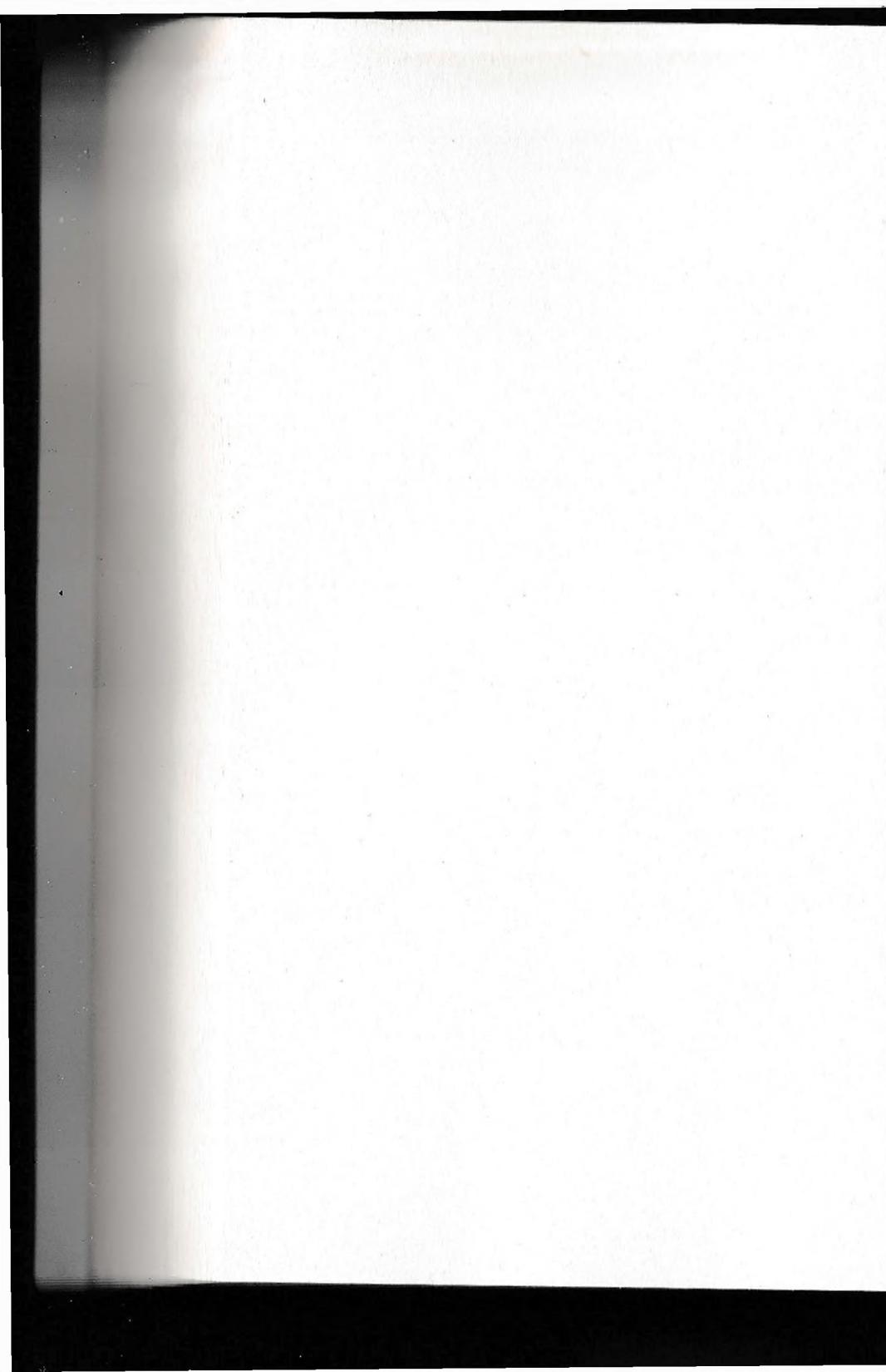
Mă simteam într-adevăr mai bine după ce am repetat ritualul de alungare a supărării. Am hotărât că există un motiv bun să mă eliberez de toate supărările. Acestea se adună în trupul nostru, luându-ne energia. Supărările pe oameni, pe lume, pe propria persoană... Lacrimile nu rezolvă problema, pentru aceasta este necesar să acționezi. Mi-am cumpărat toate cărțile în legătură cu relațiile oamenilor, dar pe oricare ar fi deschis-o, dădeam peste tehnici de eliminare a supărărilor și peste descrieri despre cum supărările distrug orice relație și chiar omul însuși.

Înțelegând că nu m-am eliberat într-adevăr de supărare, am găsit în jurnalul străbunicii o tehnică de înlăturare a acesteia. Pentru că mă mustram pentru naivitatea mea, pentru faptul că crezusem prea mult în Matvei, că încetasem să mă mai joc, că nu mă purtam ca de obicei etc... – gânduri tipice în astfel de situații. M-am aşezat pe podea în poziția robului prosternat, cu mâna dreaptă înainte și cu mâna stângă strânsă. Supărarea pe propria persoană este ceea mai puternică, deoarece ne lasă fără energie și ne aruncă în noroi. Pierdem sentimentul respectului de sine, transformându-ne din stăpâni în sclavi, din cel care conduce în cel care este condus. Își astfel stăteam eu, plângându-mi lipsa de putere, înșelăciunea lui Matvei, obrâznicia Kirei, deși nu aveam de ce să o învinovățesc pe aceasta.

Și am hotărât că acum eu voi fi ceea care va conduce lumea și care va crea situațiile, și nu voi aștepta mila de la natură. Luasem hotărârea să mă eliberez de supărare. Ridicându-mă pe genunchiul stâng, am tăiat cu piciorul drept din trei mișcări mreaja neîncrederii, a îndoicililor

și a supărărilor. După ce am repetat această mișcare de trei ori, m-am ridicat și am făcut același lucru și cu genunchiul stâng. Simțind că am scăpat de supărare, am inspirat, încălțându-mă cu niște cizme lungi imagine, ca să mă ferească de noroi, am pus pe mine o curea, care să îmi apere centrele joase de influențe străine, și, cel mai important, mi-am pus niște epoleti, simbolizând responsabilitatea și capacitatea de a conduce întreaga lume și evenimentele. Și am înțeles dintr-o dată că, dacă doresc să conduc lumea, trebuie să fac ce doresc alții.

Capitolul 15

Recunoaștere și atenție – iată ce dorește el

1903

Să fac ce doresc alții și prin asta să pot conduce? Seram eu nedumerită și am adăugat indignată: Chiar dacă el ieșe cu alte femei, chiar dacă mă înșală, cu tot trebuie să îl iert?!

– Nu vorbim despre iertare, ci despre stăpânire. Când te superi, îți pierzi din autoritate. Uneori e bine să renunți la ea, pentru ca apoi să învingi. Însă victoria reprezintă, în primul rând, cunoașterea adversarului, cunoașterea părților lui slabe și puternice, și, cel mai important, a ceea ce își dorește.

Uncori Sofia Nikolaevna era foarte aspră și de neînduplecăt în evaluările ei.

– Bine, și ce-și doresc bărbații? m-am potolit eu, hotărâtă să ascult.

– Bărbații și-au dorit dintotdeauna recunoaștere și atenție. Atenția este ceva pe cât de simplu, pe atât de greu. Pentru bărbat atenția este o acțiune directă, adică atunci când femeia face exact ce îi place bărbatului, ceea ce pentru el este valoros. Aceasta reprezintă expresia

grijii pe care o are el pentru ce îi place. Atenția la detaliu este cheia spre inima bărbatului și dând bărbatului ce își dorește, vei primi ceea ce aștepți!

— Și de unde știu eu ce își dorește Mark?

— Punându-i întrebări.

— Îl întreb, dar nu primesc răspuns, ascunde totul foarte minuțios. M-am supărat și în același timp m-am indignat toată. De ce trebuie să fac eu totul, de ce el nu face nici un fel de efort? Dacă nu îl interesez, atunci lasă-l să se ducă învârtindu-se!

— Da, ai dreptate! Întotdeauna este mai ușor să aștepți decât să acționezi în vreun fel și să nu iezi asupra ta nici o responsabilitate pentru relația voastră. Însă cel care nu-și asumă responsabilitatea va lua mai puțin, numai resturile de la masa festivă. Dacă ești gata să te mulțumești cu ce a mai rămas, atunci aşază-te și așteaptă, dar să nu plângi după aceea că singurătatea este ursita ta, m-a mustrat mătușa.

Am gemut și am hotărât că trebuie să lupt până la capăt, fie ce-o fi. Și m-am adresat din nou mătușii:

— Și ce trebuie să fac dacă Mark nu-mi spune ce-i place?

— Urmărește-l și ascultă ce povestește despre alte lucruri, amintește-ți ce-i place, ce admiră, culege informații. Da, am uitat să-ți spun că suntem invitate mâine să luăm prânzul și să mergem la spectacol la familia Mihailov în Pavlovsk. În fiecare vară organizează petreceri cu ocazia primei dulceți și pun în scenă câte un videoclip încântător. Iar seara va fi dans, poti să te duci la gara Pavlovski la sala de concert, unde se adună tineretul. Și în general trebuie să ieși în lume, să te arăți și altora.

Sofia Nikolaevna a zâmbit, mi-a cerut să dorm bine și să-mi pregătesc hainele pentru călătoria de a doua

zi. Iar când mă urcasem deja la primul etaj, la mine în cameră, mătușa a adăugat ca din întâmplare că și Mark va fi acolo.

Dimineata m-am trezit din cauza soarelui foarte puternic. Ziua promitea să fie una senzațională. Rochia de muselină ușoară de culoarea piersicii, fără mâneci și cu un decolteu adânc, mi-a mai îmbunătățit dispoziția. După un mic dejun ușor și după achiziționarea cadourilor pentru organizatorii petrecerii, am plecat la Pavlovsk.

Vila luxoasă a familiei Mihailov uimea cu spiritul ei vesel. Deși Piotr Mihailov era un avocat cunoscut și unul dintre cei mai bogăți bărbați ai orașului, în casă trona o atmosferă destinsă. Se adunaseră copii, cătei, servitori. Fiica mai mare a gazdelor, Anieccika, și prietenii ei de la facultate se pregătiseră pentru interpretarea vodevilului. Unul finisa decorațiile pentru vodevil, altul costumele. Am intrat bucuroasă în învălmășeala generală și nici măcar nu am observat când a sosit Mark. Ne-am salutat călduros, deoarece îmi doream foarte mult să fac să pară că întâlnirea cu Nastia nu avusesese loc și că nu știam nimic, însă în ultimul moment nu m-am mai putut abține și am spus:

– Mark, am hotărât să organizez un club al femeilor pe care le iubești. Sunt deja doritoare, Nastia este gata să intre în acest club! și m-am uitat la el provocatoare.

– Dar eu aş fi vrut ca în acest club să fie o singură femeie – tu.

Și Mark m-a sărutat pe nas.

Am început să râd, gândindu-mă cât de original a scăpat de răspuns. Între timp toți fuseseră invitați la masă. Borș de sfeclă de vară, salate proaspete de legume, cultivate chiar aici pe răzoare, și o cu totul neobișnuită

dulceață de revent. Era aşa de gustoasă, încât nu m-am putut opri din admirație și am întrebat cine a gătit-o.

Piotr Dmitrievici s-a luminat și a început să-și laude soția, care pregătise singură dulceața, deși în casă aveau bucătăreasă. Oaspeții au prins subiectul și au început să discute despre cine trebuie să pregătească mâncarea și dacă acest lucru depinde de starea familiei, de posibilitatea de a cumpăra tot ce este nevoie și chiar dacă este necesară în casă existența unei bucătăresc. Mark a intrat în discuția generală, observând că dulceața pregătită de mâinile femeii iubite nu este doar mai bună, ci și simbolizează dragostea acesteia și grija pentru bărbat, dorința ei de a face totul plăcut pentru acesta. La auzul acestor cuvinte mătușa s-a uitat la mine, însă cum toată lumea se aduna să vadă vodevilul, nu am stat să examinez ce însemna zâmbetul ei misterios.

Vodevilul pus în scenă de tineri era naiv, iar artiștii uitau din când în când cuvintele, însă erau vădit bucurosi. În sfârșit, mulțumiți și fericiți, toți oaspeții s-au pregătit pentru concertul din gara Pavlovski. Am mers la gară, iar Mark, ținându-mă de mână, vorbea despre teatru și vodeviluri. Ascultam atentă, aprobaând din cap când trebuia și, deși eram încă chinuită de jelozia pentru Nastenka, încercam să fiu liniștită și veselă. Publicul elegant îmbrăcat, tineretul care flirta, muzica minunată. Ne apropiam de finalul concrtului și sala fusese pregătită pentru dans. Adunându-se, toți erau nerăbdători, își salutau bucuros cunoștințele și discutau despre ultimele bărse. Mătușa a dispărut undeva, șoptindu-i lui Mark să mă aducă acasă via și nevătămată; toate cunoștințele noastre noi s-au pierdut și ele în multime. În sfârșit, rămași singuri, am simțit că suntem atrași unul de celălalt.

Când cânta muzica, Mark m-a invitat la un vals. Mă conducea cu autoritate și delicat, iar eu eram exaltată de faptul că aş putea ceda toată puterii lui și m-aș putea pierde în îmbrățișările lui. Probabil că am dansat deosebit de frumos, fiindcă am fost premiați ca cel mai bun cuplu de dans și, deși premiul era pur simbolic, Mark strălucea de mândrie. În cele din urmă lunga petrecere s-a terminat și am urcat în tren. Eram aşa de obosită, încât după câteva minute am simțit cum ați pesc. După ce mi-am aşezat încrezătoare capul pe umărul lui Mark, am ați pit. Mark m-a protejat cu grijă până la Petersburg, nici măcar nu a clintit, deși îi era incomodă poziția. M-am trezit numai când ne apropiam de casă și am înțeles că îmi doream tare mult să merg la Mark, și nu acasă.

– Varenka, cred că Sofia Nikolaevna nu se va supăra prea tare dacă te întorci acasă mâine dimineață, îi vom spune că am pierdut ultimul tren.

Mark mă ruga din ochi, se pare că această zi zăpăcită, plină de emoții, îl aprinsese și pe el.

– Crezi că mătușa nu o să se neliniștească?

Nu știam dacă să-i accept invitația sau să i-o refuz. Dar ceva în mine îmi spunea că dacă ne despărțim acum, când eram în toiul unei dorințe puternice, voi pierde ceva foarte important. și atunci Nastenka îi va răpi gândurile și sentimentele.

– Mătușa ta este o femeie inteligentă, eu cred că va înțelege, mai ales că tu ești o femeie liberă, care a mai fost căsătorită. Îmi doresc foarte mult să petrec această noapte cu tine.

2003

— Vreau să petrec această noapte cu tine, mi-a șoptit Matvei când am ajuns la el în apartament.

Serbam ziua lui de naștere. M-am gândit mult dacă trebuie să-i dau vreun cadou, dacă îi dau, atunci care, dacă merită să îi organizez o petrecere. Prietenele cu care m-am sfătuit au spus toate într-un suflet că în urma înșelăciunii ar fi stupid să continui această relație cu el, cu atât mai mult să-i dau atenție și să merg la Moscova ca să-i pregătesc o surpriză cu ocazia zilei lui de naștere. Când mă certam cu ele, când crăm de acord. Deoarece învățam la aceeași școală de business, ne-am fi întâlnit oricum.

Mă chinuiau îndoielile că la ziua lui de naștere va apărea Kira, iar eu voi arăta ca o proastă. Faptul că Matvei se născuse toamna îmi dădea sansa ori să schimb totul, ori să pun definitiv punct relației noastre. De ce să nu închei aşa relația, încât el să nu uite această lecție niciodată? Apoi m-am gândit că să îi dăruiești omului o bucurie și să îi dai atenție nu este niciodată un lucru stupid, iar dacă nu vezi acordarea de atenție ca pe o înjoscire, atunci ea nu va fi astfel percepută.

M-am însuflețit și m-am hotărât să organizez o zi de naștere de neuitat, amintindu-mi sfaturile străbunicii. Însă cel mai greu lucru este să te ridici la nivelul așteptărilor persoanei respective, să îi realizezi fanteziile ei și nu pe ale tale. La început proiectul mi se părea imposibil de împlinit, mă mustram pentru că uitasem deja ce îi place lui Matvei. Sunându-i amicul, am încercat să mă lămuresc. Igor își amintea numai de coniac și despre limuzină și despre faptul că lui Matvei îi place tot ce este elegant și scump. De aceea am hotărât să încep cu

alegerea cadoului. Mi-am amintit că lui Matvei îi plac impresioniștii, dar nu îmi aminteam care anume. Și am scris o scrisoare sinceră că aş fi dorit să îi fac un cadou, dar că nu îmi aminteam pictorul lui favorit. Matvei mi-a răspuns imediat.

Stăteam în fața vitrinei total absentă – fantezia designerilor răspândea imaginea Mona Lisei pe tot ce se putea: pe ceasuri, farfurii, cutii, sfeșnice și vase sau simple reproduceri pe porțelan.

După o jumătate de oră petrecută cu vânzătoarea, am hotărât în cele din urmă să îl sun pe Matvei și să îl întreb ce îl bucură mai mult.

– Tot ce alegi tu îmi place! mi-a răspuns Matvei și a început să îmi povestească despre noile lui proiecte și despre planurile lui grandioase.

Ascultându-l pe Matvei, am continuat să mă uit la vitrină, încercând să ajung la o hotărâre. Vânzătoarea, care obosită să mai aștepte, a trecut la alți cumpărători. După o jumătate de oră am început să-l implor pe Matvei.

– Matvei, mă aflu în continuare în fața vitrinei și nu știu ce să aleg!

– Cel mai bun cadou pentru mine ești tu! mi-a răspuns Matvei.

– Dacă m-ai fi invitat, aş fi venit! am încercat să glu-mesc cu Matvei, dar acesta, după ce s-a gândit și a analizat un pic, pe cât se putea, a spus că este o idee excelentă și că mă așteaptă la el.

Au mai trecut aproape douăzeci de minute, iar eu parcă împietrisem într-o singură poziție, ascultându-l pe Matvei și privind vitrina. Când în cele din urmă Matvei și-a luat la revedere de la mine, am făcut ultima încercare pentru a afla ce să-i cumpăr.

– Dacă ai să alegi un ceas, mă voi uita mereu la el și voi număra minutele până la întâlnirea noastră; dacă vei alege sfeșnicul, atunci voi aștepta clipa când vom putea aprinde împreună lumânările; dacă vei cumpăra farfurie, atunci îmi voi imagina cum pregătesc mâncare pentru tine; iar dacă îmi vei face cadou un tablou, de câte ori îl voi privi îmi voi aminti de tine.

După aceste cuvinte doream să cumpăr tot magazinul, însă m-am oprit la ceas și sfeșnic. Așadar, cadoul fusese cumpărat, iar invitația la ziua lui fusese primită. Mai rămânea numai să mă gândesc ce surpriză să îi fac.

Ziua de 7 noiembrie a venit foarte repede, iar eu am sosit la Moscova. Ziua de naștere se sărbătoarea la restaurant la ora șapte seara și aveam astfel o zi întreagă înainte pentru a mă aranja. Imediat după călătoria de noapte am venit la Marina și, după ce am dormit trei ore, era cât pe ce să întârzii la întâlnire. Marina mi-a făcut programare la coasforul ei. Trei ore mai târziu, din oglindă mă privea o sirenă sexy. Părul meu roșcat rebel s-a intunecat puțin și s-a îndreptat, ceea ce făcea ca ochii mei să pară mai mari; buzele date cu ruj roșu îmi desăvârșeau fizionomia. Am încercat să protestez la oja de culoare roșie, însă manichiurista a insistat că acest ultim detaliu este dcosebit de necesar. Corsetul negru serios și fusta strâmtă m-au transformat într-o minune atrăgătoare. Eram strășnic de mulțumită de mine, însă era clar că manichiurista dorea să mai adauge ceva. Deodată, s-a luminat toată și a adus un tatuaj cu străsuri în formă de floare strălucitoare, pe care mi l-a lipit pe sănul stâng. Când inspiram, florica devinea vizibilă, iar la expirare, dispărcea sub corset; probabil că această imagine fermeca. Dresul negru gen plasă, cureaua din dantelă mă faceau să mă simt irezistibilă.

Eram pregătită să triumf, dar și să pierd. Când m-am apropiat de restaurant cu taxiul, invitații se adunaseră aproape cu toții. Am intrat și toate privirile s-au ațintit asupra mea, îi eclipsam pe toți, dar nu cu înșățirea mea, ci cu acel foc al anticipării, ce ardea în ochii mei. Bărbații simțeau cu siguranță acest foc și se iveau pe lângă mine. Erau câțiva colegi de la școala noastră de economic (slavă Domnului că nu era și Kira printre ei), parteneri și clienți ai lui Matvei.

– Matvei, te așteaptă o surpriză la ora unsprezece noaptea. Cred că invitații îți vor scuza disparația, am spus misterios, apropiindu-mă de Matvei și sărutându-l pe obraz.

– O surpriză?

Matvei era vizibil interesat.

– Sper că nu e periculos.

– Nu, am început cu să râd.

Ziua de naștere s-a dovedit veselă, a avut loc un spectacol minunat în cîinstea lui Matvei, mâncarea era gustoasă, mult vin, șampanie, toasturi și felicitări, dans. M-au invitat toți deodată să dansez, mi-au făcut complimente, au încercat să mă cunoască. Începeam să înăemoționez tot mai tare pe măsură ce se apropia ora stabilită. Iar curiozitatea lui Matvei, dimpotrivă, creștea.

Serbarea era în plină desfășurare, când la ora unsprezece fix a intrat portarul și ne-a anunțat că limuzina fusese adusă. Toți au rămas uluiți. M-am apropiat de Matvei și i-am spus că, potrivit tradiției americane, la ziua de naștere sărbătoritul se plimbă cu limuzina prin oraș noaptea. Iar oaspeții pot continua să petreacă și să se bucure de viață. Matvei era evident bucuros și emoționat. Cineva a încercat să ne țină companie, însă eu i-am șoptit că surpriza așteaptă în mașină și că nu

poate să ia pe nimeni străin cu noi. Matvei s-a scuzat față de cei care doreau să meargă cu limuzina și a plecat cu mine. În interiorul elegantei limuzine albe era o muzică plăcută, o sticlă de șampanie și coniacul favorit al lui Matvei.

Ne-am ucat în mașină și, uitându-ne unul în ochii celuilalt, am băut pentru ziua lui. Șoferul a ridicat copertina care despărțea locurile din spate de partea din față, iar noi am rămas singuri. Se auzea muzică, orașul noaptea părea un loc superb și simțeam cum suntem atrași unul de celălalt.

— Astăzi este ziua ta, i-am șoptit lui Matvei, am făcut toate acestea singură. Tu nu trebuie decât să te bucuri de tot.

I-am descheiat cămașa, i-am dat jos cravata și am început să îi sărut pieptul, mușcându-l ușor. Matvei a închis ochii și tremura numai de placere și desfătare. Treptat săruturile au devenit tot mai fierbinți și ne-am lăsat amândoi în voia pasiunii...

Limuzina s-a oprit și șoferul, bătând delicat în copertină, ne-a întrebat unde să mergem mai departe, deoarece excursia oficială o încheiasem deja. Matvei a spus adresa apartamentului său, deoarece dorea să-și petreacă această noapte cu mine. I-am mulțumit în gând Marinei, care mă ajutase să realizez ideea cu limuzina. Când am intrat în apartamentul lui Matvei, el s-a întors spre mine și mi-a șoptit.

— Îți mulțumesc, până acum nimeni nu mi s-a dăruit. Aceasta este pentru mine cel mai bun cadou!

1903

— Acesta este cel mai bun cadou! a spus Mark, ținând în mâna borcanul cu dulceață pe care o pregătisem eu singură.

Totul a început așa. Când m-am întors acasă la mătușa după noaptea de vis, am încercat să spun povestea cu trenul pierdut, însă Sofia Nikolaevna a zâmbit numai îngăduitor.

— Draga mea, poveștile acestea o să le spui într-un alt loc. Dar acum schimbă-te, căci mergem la piață.

— De ce? chiar mă pierdusem, pentru că mătușa nu fusese niciodată în viața ei la piață.

— Ca să cumpărăm fructe de pădure pentru dulceață! mi-a replicat ea.

— Care dulceață? Doar avem o cămară plină! Cine o s-o gătească, de ce Marusia, bucătăreasa noastră, nu poate să se ducă la piață să cumpere fructele? nu înțelegeam eu.

— Ai întrebat nu demult cum ai putea afla ce este important pentru Mark și te-ai supărat că acesta nu îți răspunde la întrebări, iar când în sfârșit a făcut-o, nici înăcar nu ai auzit! s-a indignat Sofia Nikolaevna, trećând în jurul meu. Pentru a-ți petrece noaptea cu un bărbat n-ai nevoie de multă minte, dar pentru a asculta ce așteptări are este nevoie de spirit de observație și minte.

Mătușa, observând că mai aveam un pic și izbucream în lacrimi, s-a înmuiat.

— Ieri la prânz, la vila familiei Mihailov, îți mai amintești discuția despre dulceață, pregătită de femeia iubită, care întruchipează pentru Mark atenția femeii

pentru bărbat? Aşa că schimbă-te repede că mergem la piaţă să cumpărăm fructe de pădure.

Mătuşa era foarte hotărâtă.

– Nu am putea să luăm un borcan din cămară şi să spun că l-am pregătit eu?

Perspectiva să pregătesc eu dulceaţa mă cam speria.

– Ce prostuţă eşti! Când alegi tu însăşi fructele, când le pregăteşti tu, când aduci tu singură borcanul, acesta îţi va purta vibraţiile, va fi plin de energia ta şi vă va uni pe un plan mult mai apropiat, însă dulceaţa preparată fără dragoste este moartă şi acest lucru se simte mai ales de către bărbatul care ţine la tine.

Am plecat la piaţă Kuznecinii şi am intrat în atmosfera strigătelor vânzătorilor şi discuţiilor dintre cumpărători. La început m-am pierdut din cauza abundenţei de propunerî din partea vânzătorilor, dar mai apoi am văzut nişte vişine din Ucraina şi inima mi s-a făcut cât un purice. Până şi mâinile au început să mă măñânce, aşa de mult îmi doream să fac o dulceaţă din aceste fructe. După ce am cumpărat patru kilograme, ne-am întors acasă mândre şi am rugat-o pe Marusia să mă îndrumă în prepararea dulceţii.

– Of, domnişoară, dar de ce să vă chinuiţi? Pot să pregătesc eu foarte repede dulceaţă.

Era clar că Marusia nu dorea să mă lase să intru în episcopia ei şi se tot tânguia, până când mătuşa i-a spus să se potolească şi să mă ajute să pregătesc dulceaţă. Pregătirea dulceţii nu s-a dovedit foarte complicată. Şi, peste patru ore, eu, mândră de mine, turnam dulceaţă în borcan. Mătuşa m-a lăudat, dar mi-a spus că, atunci când se va răci, va trebui să ţin borcanul în palme şi să umplu dulceaţa cu energia mea.

– În popor, când vine vremea ca bărbatul să îşi aleagă o soţie, Tânărul se duce în sat şi cere fetelor de măritat să îl servească cu apă. Fata din mâinile căreia apa îi pare bărbatului cea mai gustoasă este femeia destinată lui. Deşi apa este adusă din aceeaşi fântână, gustul i se schimbă în funcţie de energia aceleia care a ţinut apa. De aceea, înainte să dai ceva bărbatului iubit, ţine acel lucru la tine în mâini, umplându-l cu energia ta, mi-a spus Sofia Nikolacvna.

I-am urmat sfatul şi am ţinut în mâini fiecare borcan în parte, spunând: „Dulceaţă, umple-te cu energia mea, cu dragostea şi fineţea mea”. Cu toate că mi se părea o prostie, am îndeplinit ritualul cu toată sârguinţa la toate borcanele. Mătuşa, observându-mi scepticismul, nu mi-a dat şi ultimul borcan, ci m-a rugat să gust din dulceaţă. Am luat o linguriţă:

– Dulceaţă e ca orice dulceaţă, gustoasă şi aromată, am comentat eu.

– Acum deschide acest borcan pe care l-am ţinut în mâini şi simte diferenţa, a insistat mătuşa.

Încă râzând, am încercat şi această dulceaţă şi, spre surprinderea mea, se simtea într-adevăr o diferenţă. Acea dulceaţă pe care o umplusem cu energia mea părea vie, ca şi cum viişinile nu erau fierte, ci erau numai acoperite cu zahăr.

– Şi când ar trebui să duc această dulceaţă? am întrebăt-o pe Sofia Nikolacvna.

– Cred că peste vreo cinci zile, la sfârşitul săptămânii viitoare – a răspuns mătuşa, după ce s-a gândit o clipă. Atunci efectul va fi mult mai puternic.

Sâmbătă am împachetat trei borcane de dulceaţă şi am plecat la Mark.

— Am un mic cadou pentru tine, i-am spus, când nici măcar nu trecusem bine pragul casei. Poftim, pentru ca iarna să bei ceai și să te bucuri de gustul dulcetii pregătită de mine, i-am spus, întinzându-i punga cu borcane.

— Le voi încerca numai decât.

Și Mark m-a invitat în sufragerie.

— Le-ai pregătit chiar tu? s-a mirat Mark. Pentru mine? Este incredibil de gustos, ca și tine.

Mark era vizibil mișcat și bucuros.

— Știi, am primit multe cadouri scumpe și de valoare, însă nici un cadou nu mi-a dat așa multă bucurie ca acesta.

— Te vei delecta cu dulceață în lungile seri de iarnă, am încercat eu să glumesc.

Și de-abia ne-am așezat să bem ceai și să degustăm dulceața mea, când poștașul a adus o telegramă. După ce a citit-o, Mark mi-a spus că trebuia să plece urgent.

— Ce este așa de urgent? Niște treburi importante? l-am întrebat compătimitor.

— Da, este vorba de fiica unor buni prieteni de-ai meu. Nastenka are nevoie de ajutorul meu! Sărmana copilă, s-a încurcat de tot cu hârtiile.

Mai că nu m-am sufocat de indignare. Nu vedeam nimic urgent și important pentru care ar fi trebuit să mă lase baltă și să fugă undeva, numai pentru a o ajuta pe Nastia într-un fleac.

Capitolul 16

Acceptă sau nu?

2003

Nu vedeam nimic urgent și important pentru care ar fi trebuit să mă lase baltă și să fugă undeva. Eram singură la aeroport și fierbeam în suc propriu. Cum de și-a permis Matvei, după aşa zile nebune care ar fi putut continua, să plece undeva în Siberia la fosta lui soție, numai pentru a o ajuta să se mute. Fostele soții au o sensibilitate incredibilă. Și apar exact în acele momente când simt că pentru bărbați mai înseamnă ceva. Inventează niște motive incredibile pentru a-i acapara. Chiar dacă ea a părăsit acest bărbat, numai gândul că cineva ar putea fi fericit cu el sau că el va fi fericit este de cele mai multe ori insuportabil pentru femeie.

Cele trei zile nebune după ziua de naștere a lui Matvei trecuseră într-o clipă. Am colindat prin Moscova, trecând pe la niște restaurante noi și pe la niște expoziții haioase. Starea de euforie plăcută nu a durat prea mult. Matvei era delicat și prevăzător. Și cu atât mai mult a fost mai dureros și enervant că fosta soție se dovedea mai importantă decât mine și decât dragostea

noastră. Indignată și supărată, am schimbat biletul și am venit la Petersburg cu două zile mai devreme decât stabilisem.

După ce am ajuns acasă, mi-am sunat imediat prietenele și le-am chemat la un „consiliu militar”. Toate am ajuns la mine acasă în același timp. După ce am pus jos geamantanul și am încălzit ceai, am început să mă agit prin apartament.

– Oare este normal?

Tot supărată, măsuram cu picioarele spațiul sufrageriei.

– Nu, vă vine să credeți una ca asta? Nu a trebuit decât să-l sune fosta soție, iar el a și plecat imediat la ea, lăsând totul în urmă fără să-i pese măcar. Cred că este timpul să pun definitiv punct relației noastre.

Maniecika și Aniska, savurând ceaiul de fragi, zâmbneau.

– Maniecika, tu ești psiholog, explică-mi ce trebuie să fac în această situație?

M-am oprit în fața ei.

– Pe bărbat nu trebuie să-l înțelegi, ci să-l accepti! Să-l accepți aşa cum este! El este aşa cum este. Femeia se poate schimba, dezvolta, poate fi flexibilă și maleabilă. Bărbatul, însă, nu se schimbă. Mai tii minte zicala că: „Bărbatul se însoară cu femeia sperând că ea nu se va schimba, însă ca se schimbă, iar femeia se mărită sperând că bărbatul se va schimba și de fapt el nu se schimbă”?

– Și dacă mie nu îmi place de el aşa cum este? Că nu voi avea nici o sansă să îl schimb?

– Când îl vei accepta aşa cum este, el va fi pregătit să se schimbe, dar nu mai devreme de asta! Uneori trebuie să te prefaci că nu vezi anumite amănunte în relație, să

vezi numai părțile bune. Fiecare om, asemenea și lunii, are o față întunecioasă și alta luminoasă. Lăsă dușmanilor și concurențelor să vadă părțile negative la bărbat! Iar tu, înțelegând că această parte există, va trebui să o ignori și să observi numai față luminoasă, a încercat să mă lămurească Maniecika.

– Știi, când am încercat să procedez astfel, viața parea mai ușoară, a confirmat Aniska. Hotărâsem să privesc bărbății ca pe o calamitate a naturii, asupra căreia nu poți actiona, poți numai să o observi și să fi pregătit pentru ce te așteaptă!

– Hai să lămurim totul din acest moment: cum aș putea să dinainte ce mă va aștepta cu acest bărbat? am încercat să obțin mai multe explicații.

– Te așteaptă ceea ce dorești să creezi.

Maniecika era sigură de convingerile ei.

– Dar acum nu avem timp de asta! Spunem că înțelegând caracteristicile fiecărui bărbat este mai ușor să accepti ceea ce reprezintă o parte componentă a naturii lui! Înțelegând că el face un anumit lucru nu pentru că nu îi pasă de tine sau pentru că își iubește soția, ci pur și simplu pentru că nu se poate comporta în alt fel, pentru că acest lucru face parte din natura lui.

– Doamne, probabil că am greșit cumplit, dar până îi voi învăța trăsăturile voi mai face o groază de greșeli. Poate că există vreo descriere a bărbăților de diferite tipuri cu „bubele” lor, pentru a înțelege ce să aștepți de la unul, ce să accepti ca pe o trăsătură înăscută a bărbatului și pe care nu o poți schimba în nici un fel, și ce se poate corecta totuși, ușor și sigur. Am nevoie de un sistem! Oare psihologii nu au inventat nimic, nu au realizat nici o clasificare a bărbăților?

M-am uitat la Maniecika în așteptarea unui răspuns.

— Cred că trebuie să-ți țin o lecție cu tipurile bărbaților, s-a îmblânzit Maniecika.

1903

— Trebuie să îți țin o lecție cu arhetipurile bărbaților. Trebuie să înveți să distingi bărbații și să îi accepți aşa cum sunt, a rezumat mătușa, ascultând povestea mea despre dulceață și despre plecarea neașteptată a lui Mark pentru a o ajuta pe Nastia.

Bărbații de genul lui Mark sunt bărbații din categoria *învățătorilor*. Pentru cl este important de cine se îngrijește și cine îi simte sensibilitatea.

Mătușa m-a servit cu ceai și m-a așteptat să mă calmez și să nu mă mai supăr. Nu mă puteam calma sub nici o formă după ce mă întorsesem de la Mark total nedumerită și supărată.

— Combinarea diferitelor puteri ale naturii îi transformă pe unii în *căpitani*, pe alții în *pictori* și *poeți*, pe alții în *savanți*, prinși în cercetări științifice și care încearcă să înțeleagă tainele facerii lumii, iar pe alții în *negustori* și în *învățători*. Acestea sunt cele patru categorii de bază, a continuat mătușa. După cum știi, cele patru mari puteri ale naturii conduc lumea și ne dau fiecăruia o parte din energia lor. Pământul ne dă caracterul practic, capacitatea de a vedea detaliile și de a păstra curățenia și ordinea, capacitatea de a fi concrete și înțelepte.

Apa ne dă sensibilitate și emoții, compasiune, capacitatea de a acționa uneori cu sentimentele decât cu logica.

Focul ne dăruiește arta și imaginația, capacitatea de a avea fantezii și de a inventa, capacitatea de a vedea acele posibilități nevăzute, care se ascund la fiecare pas nou pe care îl facem.

Aerul susține în noi capacitatea de a analiza și de a gândi, de a inspira și construi sisteme, de a fi firi voluntare.

De regulă, la om apar toate aceste forțe, însă numai două din ele domină, dăruindu-i anumite trăsături și capacitați. Cele două forțe dominate creează categoria dominantă.

Categoria *conducătorilor* este dată de *Aer* și *Pământ*. Bărbații aceștia sunt cei la care sunt puternic manifestate logica și spiritul practic. Aceștia sunt călăuzele înăscute, ei pot conduce și pot atrage după sine. Au o voință puternică, sunt puternic motivați și insistenti. În înțelegerea lor despre viață guvernează puterea, iar ei o pot manifesta. Rar sunt înfrânti, nu iartă ofensele și jignirile, așteptând momentul oportun pentru a se răzbuna. Doresc ca cei din jur să respecte ordinea. Sunt reținuți în manifestarea emoțiilor, ascunși și geloși. Ei sunt dispuși să urmeze la orice pas femeia și sunt gata să o ascundă de toți ceilalți. Astfel de bărbați sunt foarte nepăsători față de aspectul lor exterior și acordă mai mult atenție lucrurilor care le aparțin.

Categoria *negustorilor* este dată de *Pământ* și *Apă*. La acești bărbați predomină caracterul practic și sensibilitatea. Capacitatea lor emoțională se manifestă prin faptul că pot foarte bine să profite de starea de spirit a celorlalți și, ca și cum ar fi alături de aceștia, știu cum să își atingă scopul. Pot face excelent negoț, mereu apărându-și interesele. În același timp, ei nu sunt incliniți spre sentimente și dragoste. Calitățile lor de bază

sunt: libertatea de acțiune și gândirea, dorința de a-și urma propriile impulsuri. Sunt imprevizibili, înclinați spre a risca, optimiști, hotărâți și nu înțeleg gândirea abstractă.

Acestui tip de bărbați îi este specifică aspirația spre putere și faimă. Sunt mereu încrezători în forțele proprii și în dreptatea lor. Mereu și prin tot ce fac se străduiesc să arate lumii superioritatea lor, dar prin asta sunt comunicativi și au capacitatea de a face plăcere atât proprietiei persoane, cât și celorlați. Au gusturi rafinate și se pot bucura de frumusețea lumii înconjurătoare. Au mare grija de fizicul lor, se îmbracă foarte bine. Pot să manifeste fie generozitate, dăruind cadouri, fie să arate zgârcenie, chiar și în lucrurile mărunte. Pot să curteze o femeie într-un mod ireproșabil, producând plăcere atât fizică, dar și emoțională. Sunt mari iubitori de femei. Iubesc diversitatea în tot și mereu caută senzații noi.

Categoria *creatorilor* este dată de Apă și Foc. Aceștia sunt bărbații la care cel mai puternic se manifestă sensibilitatea manifestată și în artă. Aceștia sunt bărbații care au o fantezie bogată, care pot să vrăjească cu noi posibilități și să își urmeze visul. Ei pot crea nou. Pot să rupă și să provoace emoțiile necesare lor. Sunt visători, romântici și capabili să facă gesturi minunate.

Acești bărbați sunt cu totul indiferenți la măruntișurile din viața de zi cu zi, pentru ei nu este important ce mănâncă, unde dorm, cum și în ce se îmbracă, dar au nevoie ca grija cuiva să vegheze asupra lor. Sunt generoși și avari în același timp. În viața lor tronează întotdeauna o dezordine specifică artistului, însă numai în acest haos pot lua naștere creațiile artistice minunate. Preaslăvesc femeia, însă le este greu să îi asigure traiul. Sunt gata să îi încchine întreaga lor viață, dar rar

vor putea să îi construiască acesteia o casă. Ei trăiesc într-o lume imaginară, ruptă de realitate, și asta le permite să creeze noi lumi. Dar pentru că aceste lumi să se transforme în realitate, au nevoie de cineva care să îi descopere și care poate să transforme în realitate toate fanteziile lor. Sunt foarte inventivi în pat.

Categoria *exploratorilor* este dată de Foc și Aer. La acești bărbați, logica și intuiția sunt puternic dezvoltate, ca de altfel și puterea masculină. Aceștia sunt savanții și cercetătorii. Sunt mereu gata să se arunce în necunoscut pentru a descoperi legile care guvernează lumea. Distrug foarte ușor tot ceea ce este vechi, pentru a construi ceva nou. Îi deranjează prea puțin aspectul casei lor, dacă este ordine sau dezordine acolo. Nu acordă atenție sănătății lor, pot uita să mănânce, captivați de munca lor. Nepăsători cu banii, au capacitatea să câștige ușor alții și la fel de ușor îi și cheltuiesc. Le este foarte greu să se descurce cu sentimentele, de aceea preferă să nu și le manifeste și să nu permită nimănuil să pătrundă prea aproape de lumea lor interioară. Își pot argumenta ireproșabil punctul de vedere și adesea, în căutarea adevărului, nu observă că rănesc sentimentele altor oameni. Par reci și reticenți, dar sunt în esență foarte pasionali.

Cunoașterea categoriei căreia îi aparține un bărbat ne permite să îl înțelegem mai bine și să îl acceptăm așa cum este, cu toate calitățile și limitările lui. Nu trebuie să așteptă de la pictor palate de aur, iar de la conducătorul înnăscut manifestarea sentimentelor, a terminat mătușa descrierea tipurilor bărbaților.

– Se poate că bărbatului să-i fie imposibil să se schimbe? am întrebăt-o pe mătușă.

– Da, draga mea, bărbații sunt mult mai stabili în manifestările lor... și mult mai lenți, a adăugat mătușa, zâmbind. Mai exact, ei sunt mult mai raționali și nu stau să piardă timpul pentru a dezvolta ceea ce se manifestă mai puțin la ei. Ei sunt deosebiți de femei, care sunt mult mai malcabile și pot dezvolta acelle energii care, din cauza educației sau a nașterii, erau mai slabe. După cum știi, de regulă și la femeie se manifestă câte două energii, de exemplu, Apa și Aerul, sensibilitatea și logica – copila și regina – la alte femei se manifestă Focul și Apa, sensibilitatea și atracția – copila și amanta. De aceea, când femeia cunoaște cele patru stări de bază – amanta, regina, copila și gospodina, poate merge în căutarea oricărui bărbat, pentru că înțelege ce manifestări așteaptă acesta de la ea.

Fiecare bărbat caută acela energie care îl poate umple și întări. De exemplu, bărbatul la care sunt manifestate spiritul practic și logica va căuta femeia în care este mai multă sensibilitate și naturalețe, copila și amanta. Iar omul artei, la care sentimentele sunt și aşa în exces, dimpotrivă, va căuta femeia care are spirit practic – Pământul, și logica – Aerul. Dar hai să le analizăm mai în detaliu.

Bărbații-conducători așteaptă de la femeie capacitatea de a fi atrăgătoare și sensibilă, de a fi amantă și copilă. În Japonia aceste femei se numesc gheișe, în India, devadasi, în Grecia, ghetera, însă nu este important ce denumire li se atribuie. Au aspectul unui fluture multicolor zglobiu. Aceste femei sunt talentate în multe privințe, cântă și dansază superb, compun poezii și pot interpreta roluri. Sunt plastice, artistice. Pentru ele viața este o estradă, iar ele crecează în fiecare moment un subiect nou, inventând totul, de la costume, până la

reclamă. Iar bărbații din categoria conducătorilor le sunt recunoscători pentru asta, deoarece au nevoie ca cineva să umple cu culoare și imprevizibil viața lor rigidă și gri. Aceste femei pot admira cu sinceritate bărbatul și îl pot inspira pentru noi realizări. Și chiar dacă bărbatul bombardă că nu poate găsi un obiect necesar prin mormantul ei de fleacuri, este gata să suporte toate capriciile micii lui copile, iar noaptea să se topcască în alintările ei iscuse. Imaginea femeii romantice este cea mai potrivită pentru ei.

Bărbații-negustori așteaptă de la femeie capacitatea de a fi inteligentă și atrăgătoare – regina (desfrânată) și amanta. Aceste femei par reci și de neatins, diabolic de deștepte, însă sunt descătușate în pat. Această femeie este temperamentală și jucăușă, însă bărbatul întotdeauna are anumite îndoioeli legate de sentimentele ci. I se pare că participă la un experiment, însă riscul nu face altceva decât să adauge gust senzațiilor sale.

Judecata rece a acestor femei și cheltuiala lor nu sperie pe bărbații din categoria negustorilor, ci dimpotrivă, îi împing să manifeste generozitate și să facă multe cadouri. Ea permite bărbatului să aleagă el însuși cadoul, fără să îi spună dorința ei, bazându-se pe gustul lui. Ea nu poate decât să spună că îi place. Însă în clipele grele pentru bărbat, femeia se poate opri și își poate domoli capriciile, fără să ceară nimic.

Bărbații-negustori sunt pregătiți să se împace cu capriciile și ciudăteniile iubitelor lor, cu neatenția lor la casă sau cu neputința lor de a găti. Pe ei îi fascinează amestecul incredibil de independentă, minte, pasiune și nonșalanță. Active și impredictibile, aceste femei pot ține bărbații într-un suspans continuu, ori făcând un scandal trecător, ori encrvându-se, ori calmându-se

și renunțând repede. Bărbații-negustori sunt destul de liniștiți față de alți bărbați care manifestă atenție soției lor, dar sunt mai degrabă geloși pe amicile acesteia.

Cosmetica scumpă, unghiiile îngrijite și aranjate reprezintă obiectivul prietenelor acestui tip de femeie. Bărbații-negustori acordă atenție calității și originalității soției. Rochiile de seară, modificarea continuă a toaletelor dau naștere dorinței la bărbații-negustori, fermecându-i asemenea unei noi mărsi. Femeia – regină – amantă este gata să danseze pentru bărbat, fără să îi permită acestuia să o atingă, și cu atât mai mult stârnindu-i dorința. Poate să distragă într-un mod virtuos bărbatul de la problemele lui, cu poveștile ei despre modă, despre sentimentele ei, lăudându-i calitățile, dăruind bărbatului încrederca în sine. Și bărbatului îi place când femeia manifestă gelozie sau face un scandal puternic. Nu își permite să-și arate în prezență bărbatului proasta dispoziție.

Bărbații care aparțin categoricii *creatorilor* prețuiesc la femeie spiritul practic și logica (întelepciunea), ei doresc să vadă în soție gospodina și desfrânata (regina, muza). Aceste femei pot să creeze confortul, ținând curătenie, pot găti mâncare gustoasă și pot conduce întelept gospodăria. Își stăpâncesc foarte bine lumea, chiar un stat întreg. Aceste femei sunt solidare și liniștite, reținute în manifestarea sentimentelor lor. Sunt îngrijite și elegante. Datorită capacității lor de a planifica și organiza totul, devin rapid liderii în familie. Însă și bărbații-creatori le dau ușor acestor femei frâiele puterii, în timp ce ei se ocupă cu arta și nu se preocupă de nimicurile din viața cotidiană.

Adesea problema acestor femei constă în faptul că ele caută totuși bărbați puternici și de succes, la care

se manifestă același tip de energie ca și în ele, neînțelegând de ce acești bărbați nu le acordă atenție. Reginele-gospodine nu doresc să își piardă vremea cu pictori și scriitori promițători, fără să înțeleagă că numai eforturile lor îi pot face pe acești bărbați să devină minunați. Numai femeia îl poate ajuta pe bărbat să atingă acele înălțimi pe care soarta le-a destinat lor.

Bărbații care aparțin categoriei *exploratorilor* așteaptă și ei de la femeie spirit practic, dar în același timp și sensibilitate – gospodinele și copilele. Aceste femei au un gust deosebit, sunt foarte corecte. Preferă o îmbrăcăminte confortabilă și practică, decât orice alte podoabe. Gătesc și cos foarte bine. Tot timpul sunt ocupate cu câte ceva. Casa lor strălucește mereu a curătenie și este mereu deschisă pentru oaspeti. Gospodinile-copile sunt comunicative și pline de viață. Sunt mereu pregătite să-i sprijine pe bărbați în momentele grele, să îi liniștească și să îi îmbărbăteze. Aceste femei cunosc foarte bine toate nuanțele trăirilor bărbatului și se pot adapta conform acestora.

Bărbatul-explorator îi este recunosător pentru sprijin și pentru modul în care îi organizează viața, pentru acele emoții pe care le manifestă din când în când față de el. Dar pentru el este important să vadă în ochii femeii admiratie și încredere în el. Ea se ocupă de toate treburile, dar îi dă mereu bărbatului posibilitatea de a se simți capul familiei. Ea are ultimul cuvânt de spus, dar asta nu înseamnă că va face așa cum îi spune el. Ea îi permite bărbatului să conducă, conducându-l de fapt de la spate, ușor și delicat.

Terminând descrierea tipurilor femeii, mătușa m-a privit atentă, așteptând întrebări de la mine. Și, desigur, m-am apucat să o întreb.

— Și ce bărbat mi s-ar potrivi? De ce ar trebui să mă gândesc la ce manifestări aşteaptă el de la mine?

— Pentru că la tine încă de la început au fost mai puternic pronunțate copila și amanta, înseamnă că ție îți se potrivesc bărbații din categoria conducerilor. Orice femeie are mereu dreptul de a alege: să întâlnească bărbatul care își se potrivește perfect sau să devină așa cum vrea să o vadă bărbatul. Am mai vorbit că bărbatul nu se schimbă, că femeii îi este mai ușor să arate calitățile dorite de bărbat. Desigur, este mai ușor să rămâi tu însăși, să te comportă natural și să înțelegi că vei fi acoperată așa cum ești. Însă, lărgindu-ți posibilitățile, îți vei lărgi și alegerea ta. Și nu va mai trebui să fii aleasă, ci tu vei fi cea care va alege. Tu singură hotărăști cu care bărbat vei rămâne și care bărbat va fi tatăl copiilor tăi. Însă nimic în lume nu poate să schimbe bărbatul, dimpotrivă, el este gata să schimbe lumea pentru sine, chiar și pe femeia iubită, dacă aceasta este pregătită să se schimbe.

Capitolul 17

Ești pregătită să te schimbi?

2003

Sunt pregătită să mă schimb? m-am întrebat, gândindu-mă la Matvei. De ce trebuie să îmi fac o manichiură idioată care îi place lui, dacă pentru el dragostea femeii se manifestă în aspectul ei îngrijit? Nu puteam să sufăr să stau cu orele la salonul de cosmetică pentru a mă dichisi.

După ce l-am raportat pe Matvei la planul bărbaților creatori, m-am întristat. Aș fi dorit undeva în adâncul sufletului meu să mă fi înșelat. Ajunsesem la salonul de cosmetică, fără să întârzii căcar, ceea ce era de-a dreptul uimitor. Nu mai puteam de nerăbdare să fi povestesc Milei, manichiuristei mele, despre călătoria mea la Moscova, despre tipurile de bărbați și despre problemele mele.

Într-o oră și jumătate am putut să îmi povestesc toată viața, nu numai întâmplările din ultima săptămână. Poate din acest motiv devin manichiuristele adesea păstrătoare ale secretelor și sfătuirorii clientelor lor. Mila era o comoară de înțelepciune feminină și dădea

sfaturi pentru toate situațiile în viață. Probabil că în toată lumea manichiuristele sunt cei mai buni psihologi.

Ca de obicei, Mila era formidabilă.

– Ei bine, ce avem nou pe frontul dragostei? m-a întrebat ca, chiar uitând să mă mai salute. Ne luptăm pentru aceleași teritorii sau au apărut altele noi?

– Deocamdată continuăm să ne ținem garda sus! am încercat să îi răspund în același stil.

– Și ce se întâmplă cu cei care nu au putere să o treacă? a ridicat Mila uimită din sprâncene.

– Mie mi se pare că aceia nu prea au dorința să o facă! m-am întristat eu.

Mila a căzut pe gânduri, vrăjindu-mi unghiile. Și eu am căzut pe gânduri dacă merită să-l sun și să vorbesc cu Matvei și ce să îi răspund.

– Dar ti-a făcut vreun cadou?

– Cadou? Deocamdată nu a fost nici o ocazie pentru asta: nici zi de naștere, nici Anul Nou, i-am răspuns.

– Pentru cadouri nu sunt necesare ocazii speciale! Bărbaților le place să facă daruri, deoarece ei simt intuitiv că vor fi răsplătiți pentru asta de o mie de ori mai mult! a spus Mila cu o înfațișare gravă. Și cu cât dăruiesc fac mai multe cadouri, cu atât mai mult încep să o prețuiască pe aceea căreia îi fac aceste cadouri.

– Încă nu am văzut la bărbați dorința puternică de a mă acoperi cu bijuterii! m-am îndoit eu de cuvintele Milei.

– Le-ai cerut bijuterii? m-a întrebat Mila.

– Orice bărbat cu capul pe umeri și cu o memorie bună trebuie să țină minte asta!

– Îi supraapreciezi pe bărbați! Din câte înțeleg eu, tu ai nevoie mai degrabă de o tehnică de a primi cadouri!

– Doamne, dar de ce totuliese așa? Povestește-mi tehniciile tale magice și apoi vom încerca, poate vor funcționa și la mine.

– Dar înainte să îți povestesc ce trebuie să faci pentru a primi cadouri, vreau să te previn că nu cadoul este important.

– Ci atenția, am continuat eu.

– Nu, importantă este reacția ta la acel cadou! Bărbatul aşteaptă un răspuns emoțional, oricine are nevoie de recunoaștere, oricine dorește nu să presupună, ci să și vadă și să audă că eforturile lui sunt apreciate. Chiar dacă în prima clipă ai uitat să exprimi o admiratie puternică pentru cadou, niciodată nu este prea târziu să o arăți. Este mai bine să mulțumești un pic mai târziu decât niciodată.

– Dar dacă mie nu mi-a plăcut cadoul, asta ar fi o minciună.

– Numai faptul că bărbatul s-a străduit să îți găsească ceva merită mulțumire și admiratie. Mai ales dacă iei în calcul faptul că bărbatului îi este cumplit de greu să își imagineze care este lucrul care te face bucurioasă. Îi este teamă să nu cumpere vreun flac și să nu intre la apă. De aceea trebuie să vorbești mereu foarte concret despre dorințele tale, despre cadourile pe care ai vrea să le primești și cât se poate mai devreme. Cât de repede poate o femeie să ia decizii?

– Eu iau decizii cu viteza fulgerului: cum am ajuns la magazin, am văzut ce-mi place, am și cumpărat – am răspuns, imaginându-mi o situație tipică când mă plimb pe la magazine.

– Da, ai dreptate. Dar bărbatul?

– Judecând după marea mea experiență, el are nevoie de mai mult timp.

– Timpul minim de luare de decizii la bărbați este de 7 ore, apoi 14, 72, 1 an și 3 luni, 3 ani și 7 luni etc. Cea mai importantă acțiune poate dura 12 ani. În funcție de capacitatea lui psihică, bărbatul nu poate fi de acord dintr-o dată cu orice propunere genială pe care am avea-o. Te va convinge imediat că decizia ta este stupidă, ilogică, costisitoare etc., aducând o sumă de argumente de ce nu trebuie să faci aşa! Si să nu dea Domnul să crezi una ca asta și să fii de acord cu el sau, mai rău, să începi să plângi și să te enervezi!

O ascultam pe Mila cu gura căscată. Acum începuseră să se lămurească multe lucruri.

– Prima regulă este să îi povestești despre dorințele tale numai stând jos sau întinsă alături de el.

– Da, nu numai că bărbații sunt cam proști, dar mai sunt și tari de ureche! am observat eu tristă.

– Este mai bine să te așezi pe partea stângă – pe partea amantei, atunci toate cuvintele tale vor fi mult mai ușor acceptate.

– Bine, voi învăța asta, dar cum rămâne cu a doua regulă?

– Asta este o sarcină mult mai concretă. Lucrurile abstracte de genul „fă-mi și mie un cadou acolo” nu este pe înțelesul bărbaților. Cu ce cadou ai vrea să începi?

M-am gândit o clipă că avea să fie în curând Sfântul Valentin.

– Știi, oricât de banal ar suna, aş dori să primesc un inel cu diamant. Dar nu prea cred că ar fi posibil.

– Draga mea, tu nu te prețuiești. Faptul că bărbatul comunică cu tine reprezentă deja un cadou. Tu îi dăruiești timpul tău, gândurile tale, pasiunea ta, iar el le primește pur și simplu.

– Dar nu trebuie să raportezi totul la niște relații materialiste, m-am indignat eu.

– Fără relații materialiste nu ar exista progres, după cum știi prea bine de la școala de economie, iar pe de altă parte, oricât de ciudat ar fi să recunoaștem asta, bărbații apreciază acea femeie în care investesc. Privește-te ca pe un fond de investiții: cu cât se investește mai mult în tine, cu atât mai mult va primi bărbațul de la lume. Acceptând cadourile lui, îi dai posibilitatea să se dezvolte!

– Hai să spunem că m-ai convins. Și ce, ar trebui să vin acasă și să spun: „Aș vrea să-mi faci cadou un inel cu diamant cu ocazia zilei de Sfântul Valentin”?

– Nu chiar aşa, dar acum este important să îți concretizezi dorința – dacă vrei să fie aur alb sau obișnuit, câte carate să aibă diamantul și unde ai văzut un astfel de inel.

– Propui să dau fuga până acasă și să i-l arăt!

– Poți să îi arăți fie un catalog, fie o reclamă! Totul depinde de gustul lui!

– Aș vrea un inel din aur roz cu un diamant mic – am impresia că am văzut unul asemănător într-un catalog.

– E deja mult mai bine, m-a lăudat Mila. Acum trebuie să vedem cum poți să îți realizezi dorința! Din punctul lui de vedere, de ce ar trebui să facă asta? Așadar, trecem la regula numărul trei – vorbește despre dorințele tale, care să pară că provin din valorile lui.

– Păi, el chiar nu are nevoie de aşa ceva! De ce mi-ar dărui un inel? eram nedumerită.

– Cred că am mai discutat și am lămurit de ce bărbații fac daruri femeilor. Investesc. Gândește-te că pentru el este important să își arate generozitatea, să își accen-

tueze autoritatea, să arate ce gusturi are, sau dintr-un alt motiv.

— Sunt foarte bucuroasă că am întâlnit un bărbat cu aşa gusturi ireproşabile şi mi-ar plăcea dacă mi-ai alege un inel din aur roz cu un diamant mic, cu ocazia zilei de Sfântul Valentin. Am pronunţat această frază şi m-am îngrozit de caracterul ei bombastic, însă Mila a dat aprobat din cap. Vrei să spui că bărbatul reacţionează mai bine aşa decât dacă i-aş spune: „Aş vrea să primesc asta şi asta”?

— Desigur, doar i-ai lăudat gustul lui ireproşabil şi i-ai acordat şansa de a ţi-l dovedi. Încearcă asta şi admiră rezultatul.

— Dar dacă asta este mult prea scump pentru el? m-am neliniştit eu din nou.

— Trebuie să cerem mereu cadouri un pic mai scumpe decât îşi pot permite bărbaţii, deoarece prin asta îi lărgeşti mai mult zona confortului.

— Zona confortului... am mai discutat despre asta?

— Zona confortului este ceea ce bărbatul are la un moment dat, este maşina pe care o are, apartamentul în care locuieşte, banii pe care îi câştigă. Femeia lărgeşte zona confortului cu dorinţele ei, de aceea bărbaţii ale căror femei doresc mai multe au la rândul lor mai multe. Desigur, ieşircea din zona confortului întotdeauna este grea, de aceea se ţi numeşte aşa – omului îi este plăcut şi confortabil şi nu doreşte deloc să se schimbe. Însă există o regulă: dacă nu lărgeşti zona confortului, aceasta începe să se îngusteze, iar bărbatul începe să piardă ceea ce are. Cerând imposibilul, vei primi ceea ce aştepţi! De aceea primirea cadourilor este numai una din modalităţile de lărgire a zonei confortului pentru bărbaţi. Aceste legi funcţionează şi pentru programarea

bărbatului pe viitor, pentru primirea mașinilor, apartamentelor și pentru tot ce îți dorești! Cu cât te prețuiești mai mult, cu atât mai multe șanse va avea bărbatul să realizeze mai mult.

1903

„Cu cât mă prețuiesc mai mult, cu atât mai multe șanse va avea bărbatul să realizeze mai mult”, m-am gândit, admirând vitrina magazinului de bijuterii Faberge. L-am rugat pe Mark să mă ajute să aleg un cadou mătușii mele cu ocazia Crăciunului. Și iată, aflându-mă în fața bijuteriilor, încercam să îmi adun puterile ca să îi spun lui Mark că și eu doresc un cadou.

– Varenka, ce crezi, setul de lingurițe din argint îi vor plăcea Sofiei Nikolaevna? mi s-a adresat Mark. Ai ales deja ceva?

– Da, am ales, am început eu să râd, dar nu pentru mătușă, ci pentru mine. Privește ce piatră frumoasă!

– Da, a fost imediat de acord cu mine Mark, dar nu a propus să mi-l cumpere.

M-am mai învărtit câteva clipe în jurul bijuteriilor, însă Mark era cu totul atras de lingurițele de argint. Cumpărând o sticluță de argint pentru uleiurile aromate, am ieșit din magazin. Clocoteam de mânie în interior, dar încercam să nu o arăt. După ce am refuzat invitația la ceai, am plecat la mătușă.

Am intrat în casă ca o furtună și, fără să mă schimb măcar, m-am repezit la ea.

Mătușă era întinsă și ctea un roman.

– De ce sunt bărbătii aşa netoți?!

— Ce s-a întâmplat? Liniștește-te, respiră! și povestește-mi totul pe rând!

Mătușa avea capacitatea să rămână calmă în orice situație.

— Am făcut totul întocmai cum m-ați învățat: l-am condus pe Mark la magazinul de bijuterii, i-am arătat inelul, dar nu a făcut decât să admită că este minunat, însă nu a făcut nici un gest ca să propună să mi-l cumpere.

— Nu uita că bărbații au nevoie de timp pentru a luna hotărâri! Întoarce-te la această temă peste trei zile!

— Și ce va trebui să îi spun?

— Nu este important ce îi spui, ci ce simți! Trebuie să simți că meriți toate bijuteriile din lume! Trebuie să înveți să accepți dragostea, materializată în cadouri. Dacă în interior nu crezi că meriți aşa o dragoste, vei da cu piciorul chiar și la ultima posibilitate ca toate bogățiile lumii să-ți fie dăruite numai pentru faptul că există, mergi, respiri, râзи.

Doream să protestez, însă în adâncul sufletului înțelegeam că merit aşa o bijuterie. Mă uitam pierdută la mătușă.

— Să încercăm să facem exercițiul „Cornul abundenței”. Dar, mai întâi, hai să ne eliberăm de supărare pentru această lume, pentru faptul că lumea nu ţi-a dat cadouri. Pur și simplu, nu ai fost pregătită să le accepți.

Ne ridicăm în picioare, cu picioarele cât deschizătura umerilor, întindem mâinile în părți în timp ce inspirăm, iar la expirare ridicăm mâinile deasupra capului, când inspirăm arătăm degetele mari în jur, pentru a arăta că totul este în regulă. Ne amintim de supărarea noastră în timp ce unim buricele degetelor mari în partea de jos a abdomenului și ridicăm supărarea în sus pe centru,

pe drumul vieții. Inspirăm adânc. Expirăm profund din abdomen, pronunțăm HO și luăm supărarea, ridicând degetele mari în sus și spunând lumii că merităm toate lucrurile bune și îi mulțumim acesteia pentru generozitate. Iar lumea își va deschide asupra noastră cornul abundenței – unim degetele în palmă, facem cu el un corn al abundenței și ne imaginăm cum acesta aduce vieții noastre toate darurile. Unim degetele și atingându-ne cu ele capul, scăldându-ne în abundența lumii, ne imaginăm cum lumea ne acoperă cu diamante.

2003

Stăteam în mijlocul camerei, imaginându-mi cum Matvei mă acoperă cu diamante, când a început să sună telefonul. Am tresărit când am auzit glasul lui Matvei.

- Ce face cea mai fermecătoare fată din lume?
- Își imaginează cum cel mai generos bărbat din lume o acoperă cu diamante!
- Și îl cunosc oare pe acest bărbat?
- Da, și chiar foarte bine! Ești în Petersburg? am schimbat discuția, amintindu-mi că planul pentru cadori trebuie să i-l prezinți bărbatului numai atunci când acesta este aproape de tine, și nu la mii de kilometri depărtare.
- Nu, deocamdată sunt la Moscova. Vin mâine! Mă aștepți la aeroport la prânz?
- O să te coste scump! am încercat să glumesc.
- O să mă coste toate diamantele din lume? s-a îngrozit Matvei.
- Vedem noi când vii, i-am răspuns.

Incredibil de mulțumită de mine însămi am închis și am început să-mi fac niște planuri cum să creez ocazia perfectă. Doream să fiu spontană și naturală, și în loc de asta trebuia să-mi chibzuiesc mișcările.

Spre mijlocul zilei următoare, planul era prelucrat în cele mai mici detalii. Niciodată nu trebuie să-i spui bărbatului: du-te undeva, nu știu unde și adu-mi ceva, nu știu ce. Numai în basmele rusești bărbătii se descurcă cu asta, însă în viața reală nedeterminarea îi încurcă. Am trecut pe la magazin și am luat catalogul cu inele. În principiu, îmi plăceau multe modele, de accea am hotărât să îi las lui Matvei dreptul de a alege unul. Și toată seara, după converzbirea telefonică, am destinat-o pregătirii eroice de colțunași cu carne, știind că el îi adoră.

– Unde vom lua prânzul? a fost prima întrebare pe care mi-a pus-o Matvei.

„Doamne, bărbatul e ceva cumplit!”, m-am gândit eu.

– Ți-am pregătit o surpriză gustoasă, aşa că hai să mergem la mine.

– Da, presimt că îmi va fi greu să plătesc pentru toate astea, a regretat Matvei.

– Îți poți permite asta! am intonat eu o frază pe care o citisem undeva.

Aproape ajunsesem la Vasilievski, când a început să sună telefonul lui Matvei.

– Lara, Bolșaia Moskva este departe de aici? Trebuie să trec să iau niște documente urgent. Apoi vom merge să servim surpriza care mi-ai pregătit-o. Sper că nu voi muri de foame.

– Trebuie să facem un mic ocol!

Ne-am oprit aproape de centrul comercial, la mijlocul străzii Bolșaia Moskva. Matvei a plecat după docu-

mente, iar eu îmi aruncam privirea asupra clădirilor. Deodată, privirea mi s-a oprit asupra unei clădiri vechi gri, cu inscripția Faberge pe fațadă și asupra unui magazin nou „Iahont”. Cedând impulsului și amintindu-mi descrierea acestui magazin în jurnalul străbunicii, am hotărât să îl vizitez.

Parcă ajunsesem cu o sută de ani în trecut, privind vitrina. Și deodată atenția mea a fost atrasă de un colier de argint și turcoaze. Înțepenind de uimire în fața acestei minunății, mi-am dat brusc seama că acest colier ar merge perfect cu costumele mele turcoaz. Fascinată, m-am întors la mașină. Matvei mă aștepta deja.

– Arăți de parcă ai fi văzut întruchiparea dorinței tale, mi-a comentat Matvei purtarea.

– Aproape ai ghicit. Am văzut un colier la care visam de mult. Poate îl voi cumpăra, am pronunțat mașinal și mi-am dat imediat seama că am făcut greșeala tipică fetelor din ziua de azi.

Nici măcar nu îi dădusem lui Matvei șansa să îmi propună un cadou, ci hotărâsem eu singură. Cu toate acestea, este greu să stingi pasiunea pentru independență, aceasta apare când te aștepți mai puțin. Planul meu prelucrat cu atâta migală s-a năruit într-o clipă. Nu mai dorcam să îi cer să îmi dăruiască inelul din aur roz. Toate aceste gânduri îmi veniseră într-o clipă în cap, însă Matvei nu a observat nimic, luând toate ca atare.

Colțunașii cu carne îmi reușiseră, iar Matvei, aproape gemând de placere, s-a întins pe canapea. M-am așezat în partea stângă și am început și eu să șoptesc, că în curând vencea ziua de Sfântul Valentin și doream să primesc un cadou ca amintire.

– Și ce și-ar dori fetița mea? m-a întrebat Matvei binevoitor.

– Mai ții minte că am spus că am văzut un colier cât timp erai tu plecat după documente?

– Da, e periculos să lași singură fetița. Cu siguranță ceva îi va atrage atenția.

Matvei clar mă lua în râs că hotărâsem să fiu taro până la capăt.

– Desigur, mi l-aș fi putut cumpăra singură, însă mi-ar face placere să îl primesc de la tine. Cu ocazia zilei Sfântului Valentin. Sunt aşa de bucuroasă că am întâlnit un bărbat aşa de generos!

„Ce tot aberez eu aicea?” – m-am gândit.

Matvei a rămas pe gânduri și a tăcut. Nu știu la ce se gândeau, dar eu am considerat că anunțul despre cadou fusese deja făcut.

1903

„Anunțul despre cadou a fost făcut”, m-am gândit, încălzindu-mă în îmbrățișările lui Mark.

La sfârșitul săptămânii am plecat la deschiderea orașului de zăpadă în Peterhof. În mijlocul parcului făcut din blocuri de gheăță era construită o fortăreață, care strălucea în bătaia soarelui. Toți care veniseră aici erau împărțiți în două grupuri. Am nimerit în grupul apărătorilor fortăreței de gheăță. Râsetele, tipetele de femei când le loveau bulgărele de zăpadă, toate creau o atmosferă plăcută și lipsită de griji. Pasiunea pentru joc a crescut tot mai tare și tot orașul de zăpadă s-a transformat într-o mare fortăreață. Tipam, încercând să atacăm. Dacă te loveau trei bulgări, conform regulamentului, trebuia să părăsești câmpul de luptă. Rândurile noastre se subțiau. Am încercat să mă apăr de bulgării

de zăpadă, dar o lovitură puternică în față m-a făcut pur și simplu să cad. Lacrimile au început să-mi curgă din ochi. I-au fost necesare câteva secunde lui Mark pentru a înțelege ce s-a întâmplat. Imediat și-a întrerupt confruntarea veselă și a venit la mine.

– Drăguța mea, te simți bine? m-a întrebat îngrijorat, mângâindu-mă pe cap ca pe o fetiță mică și strângându-mă la piept.

M-am mai potolit un pic, uitând deja de bulgări, bucurându-mă mai mult de îmbrățișări.

– Varienka, ce te poate consola?

Amintindu-mi sfaturile mătușii, am îngânat, zâmbind printre lacrimi:

– Un sărut și... – m-am gândit – ceva care să-mi amintească de această zi și un cristal care să semene cu gheăță.

Speram ca Mark să aibă destulă imaginație și să prindă aluzia mea la diamant. Mai rămânea să aștept ca planul să meargă.

2003

Așteptam să meargă planul! Matvei plecase la Moscova și nu se lămurise dacă îmi va cumpăra colierul. Am hotărât că va trebui să mi-l cumpăr eu însămi și să nu aștept „milă de la natură”. Între timp se apropiă și aniversarea prieteniei noastre, însă se pare că Matvei, ca un bărbat adevărat ce este, uitase de ea. Chibzuind, m-am așezat să scriu o scrisoare, întrebându-l, printre altele, dacă are alte treburi sau planuri pentru 14 februarie. Răspunsul m-a bucurat cu caracterul lui previzibil și cu întrebarea: dar ce se petrece pe 14 februa-

rie? A trebuit să îi amintesc delicat de ziua Sfântului Valentin și că aştept cu nerăbdare cadoul de la el și că îi pregătesc un cadou acasă.

Am hotărât să petrecem sărbătoarea îndrăgostitilor la restaurantul „Ginza” din Petersburg. Așteptam această seară cu inima cât un purice. Cânta în surdină muzică jazz, ardeau lumânările. Am imbrăcat o rochie dintr-un material argintiu, pe care erau imprimate flori nu-mă-uita turcoaz, ce străluceau la lumina lumânărilor. Părul prins îmi scotea și mai mult în evidență gâtul lung, pe care nu aveam nici un colier. Am toastat și am băut în cinstea zilei tuturor îndrăgostitilor, iar Matvei mi-a dăruit o cutiuță. M-am bucurat că totuși Matvei nu uitase de cadou și nu mai era așa de important ce era în acea cutiuță. Am ridicat capacul și am suspinat – în cutiuță pandantivul elegant de argint cu turcoaz era chiar mai frumos decât colierul pe care îl văzusem eu.

– Imaginează-ți că șoferul meu a trebuit să aștepte o noapte întreagă avionul din Sverdlovsk. De fapt, când am ajuns la magazin ca să-ți cumpăr un cadou, am aflat că acel colier care îți plăcea tîie fusese deja vândut și mi-au propus să fac comandă la altul. Am ales din catalog după gustul meu și mi-au promis să îl facă săptămâna trecută. Dar, ca de obicei, au avut niște probleme și m-au sunat ieri, cerându-și scuze că nu vor reuși să îl primească la timp din Sverdlovsk. A trebuit să iau repede legătura cu niște cunoștințe de acolo și să le rog să îți trimită cadoul par-avion și toată noaptea a trebuit să așteptăm cursa.

Ascultam cu respirația tăiată și am șoptit numai:

– Ești incredibil! Îmi imaginez cât te-a costat să organizezi toate astea. Cum de ți-ai amintit că îmi doream colierul cu turcoaze?

Matvei a zâmbit numai binevoitor.

— Acesta este cel mai elegant cadou pe care l-am primit în viața mea, numai tu cu gustul tău ireproșabil ai fi putut să alegi aşa o frumusețe, am continuat eu să-l admir.

— Da, bine, s-a rușinat Matvei.

Când pe bărbat nu îl deranjează să cheltuiască timp și bani pentru o femeie, înseamnă că este îndrăgostit.

1903

— Când pe bărbat nu îl deranjează să cheltuiască timp și bani pentru o femeie, înseamnă că este îndrăgostit! a spus Mark solemn.

Ardeau lemne în cămin, mirosea a brad de Crăciun și noi ședeam în jurul mesei, serbând Anul Nou. Ceasul a bătut ora douăsprezece și Mark m-a rugat să închid ochii. Am simțit atingerea unei pietre pe piele și cum Mark încheie o închizătoare. De mii de ani bărbații pun la gâtul iubitelor coliere și de mii de ani femeilor din toată lumea li se face inima cât un purice în acest moment.

Înainte de a pleca în vizită, o torturasem pe mătușă cu întrebări despre cum să reacționez dacă Mark îmi face un cadou. Ar trebui să îl accept ca de la sine, să spun reținut „mulțumesc” sau, dimpotrivă, să sar de gâtul lui de bucurie? Dorința de a face totul perfect mă plăcuse, dar doream să mă feresc de greșelile fatale. Încercând să mă feresc de asta, am analizat cu mătușa fiecare pas pe care trebuia să-l fac.

— Răspunsul emoțional este ceea ce așteaptă orice bărbat dăruind un cadou, indiferent că e un fleac sau o

mare locuință. Bărbatul dorește să vadă, să asculte și să simtă că a putut să facă fericită și să satisfacă dorința femeii iubite.

Recunoașterea este ceea ce așteaptă bărbații din lumea întreagă. Recunoașterea eforturilor depuse! Ovații și aplauze, chiar în fața unei singure femei. Cât de des uităm în amalgamul vietii cotidiene să îi spunem sau să îi arătăm măcar o dată că apreciem ce face bărbatul! Îi prețuim grija, îi prețuim eforturile, apreciem încercările de a ne face fericite, alegându-ne sau cumpărându-ne un cadou. Nu te teme să spui pentru a mia oară „mulțumesc”, sau să îți arăți admirarea imensă pe care o ai datorită atenției lui!

Îndrumările mătușii încă mai sunau în urechile mele când am venit la Mark să serbez Anul Nou. Mark a hotărât să petrecem Anul Nou în doi și mai apoi să mergem la bal în palatul Iusupovski. M-a întâmpinat chiar în fața casei sale, puțin sfios și solemn.

Ne-am dus în sufrageria care era separată de restul casei prin două panouri de stejar, iar slugile tăcute aduceau toate bucatele.

Și iată că, la cumpăna dintre ani, Mark mi-a pus la gât colierul! Așteptam un inel și m-am întristat puțin la început, de aceea stăteam încă cu ochii închiși.

– Varia, poți deja să îți deschizi ochii! a început Mark să râdă. Semeni cu un copilaș ce așteaptă o minune!

Mi-am deschis larg ochii și m-am dus la oglindă! Diamantul imens în formă triunghiulară de vreo zece carate, superb șlefuit, străluccea la lumina lumânărilor! Mi-am pierdut graiul de uimire și m-am gândit cu înfrigurare dacă pot să accept un cadou aşa de scump! Mătușa mi-a poruncit să mă bucur de orice cadou și, încă îmbătată de frumusețea și valoarea darului, m-am

întors spre Mark! Mă uitam la el cu privirea omului care tocmai fusese anunțat de intenția judecătorului de a fi crucești! Amestecul de entuziasm, admirătie, mulțumire se ctea în ochii mei.

– Mark, acest cadou este aşa de frumos, că nu pot să spun prin cuvinte!

Și m-am aruncat de gâtul lui. Poate că în altă situație asta ar fi părut un act teatral, dar în momentul de față era cu totul potrivit!

Mark a afișat un zâmbet mulțumit și mi-a șoptit:

– Semeni cu un copil care în sfârșit a primit cadoul mult visat! Am înțeles ce simte Moș Crăciun când îndeplinește dorințele! Și chiar mi-a plăcut acest sentiment, ușa că sunt gata să îți dăruiesc lumea întreagă!

– Nu îmi trebuie deocamdată lumea, tu ești suficient! am răspuns, râzând. Cu toate că o să mă mai gândeșc la propunerea ta!

– Cred că nu mai poți răbdă să te lauzi cu darul! Așa că hai să mergem la bal!

Și Mark a plecat să dea câteva ordine în legătură cu echipajul.

„Mai degrabă tu nu mai ai răbdare să le demonstrezi tuturor generozitatea ta și să auzi laude la adresa ta, m-am gândit, și să te convingi încă o dată că ești apreciat!”

Capitolul 18

Surprize și iar surprize

2003

Pentru bărbați este important să simtă că sunt apreciați. M-am convins de acest lucru a doua zi. M-a sunat unul din partenerii noștri și la întrebarea mea banală: „Ce mai faceți?” – respectivul a început să se plângă cu un glas zbuciumat că nu este apreciat. Aceasta era într-adevăr o durere sufletească! M-am hotărât imediat să ii scriu lui Matvei o scrisoare despre cât de mult îmi place să port colierul de turcoaze.

„Este timpul să purtăm relațiile la un final logic, m-am gândit eu, că ne întâlnim de aproape un an”.

Total a fost grozav ieri! După restaurant, am plecat la vila Kociubei din Pușkin. Vila fusese de mult transformată într-un restaurant de elită, păstrând și restaurând palatele interioare. După ce am închiriat o cameră în stil franțuzesc, am întrebat dacă pot să îmi aduc vasele și pick-up-ul personal, să aprind lumânări și să cer șampanie și fructe la mine în cameră. Personalul era clar interesat de dorințele mele.

Înainte de cină am ieșit puțin și mi-am admirat încă o dată pregătirile. În ceștile de apă pluteau cupe de trandafiri și lumânări, patul era acoperit cu cearșafuri de mătase roșu-închis, aerul era plin de aromă de iasmie (nu a fost ușor să găseșc niște parfumuri speciale franțuzești pentru interior), iar la pick-up era un disc cu muzică franțuzească.

„Interesant, pentru care alt bărbat se mai fac atât de multe pregătiri?” – se citea în ochii personalului hotelului. Iar eu speram ca atitudinea lui Matvei să nu îi dezamâgească pe aceștia!

– Unde mă duci? m-a întrebat Matvei când vaporul a ajuns pe țărm și noi am urcat în mașină.

– În Franța! i-am răspuns eu liniștit.

– Dar nu mi-am luat pașaportul cu mine! s-a neliștit Matvei.

– Am glumit. Mergem în Pușkin, dar la noaptea franceză.

– Și ce mă așteaptă acolo?!

– Dansuri de genul Mazurka de Pompadur!

– Eu nu vorbesc franceză! m-a prevenit Matvei.

– Je t'aime! Asta e tot ce trebuie să știi!

– Și asta ce înseamnă? s-a interesat el cu grija.

– Te iubesc! i-am tradus, temându-mă că Matvei nu va intra în joc.

Dar se pare că cuvintele de dragoste în alte limbi nu sunt percepute aşa serios și nu au nici o însemnatate, iar bărbatului îi este mai ușor să spună „te iubesc” în trei limbi străine decât în cea maternă.

Apoi Matvei a repetat cu ușurință:

– Je t'aime!

După lecția de limbă franceză am ajuns în Pușkin repede, deoarece era aproape de miezul nopții și mașinile erau foarte puține.

La hotel l-am rugat pe Matvei să completeze formularele de închiriere a camerei și, urcându-mă repede până la mine în cameră, am aprins lumânările și am dat drumul la muzică franțuzească. Intrând în cameră, Matvei a rămas câteva secunde mut de uimire.

— Deschide, te rog, sticla de șampanie, l-am rugat și am dispărut la baie.

După ce am îmbrăcat lenjeria elegantă neagră, cingătoare, și dresul, mi-am pus halatul și o perucă neagră cu o tunsoare Kare. „Arăt ca o franțuzoaică autentică”, mă gândeam în timp ce îmi desenam cu creionul negru o aluniță cochetă pe obraz. Aspectul era perfect.

— Ai învățat deja cele trei lucruri favorite ale franțuzoaicei? l-am întrebat pe Matvei, ieșind de la baie.

— Care? m-a întrebat Matvei, mijindu-și ochii și privindu-mă.

— Înainte șampanie și apoi cafea!

— Să bem împreună!

Și Matvei, deschizând sticla, m-a apropiat de pieptul lui și, sărutându-mă pe buze, a împărțit cu mine șampania. Dorea să continue să mă sărute, însă eu, dând muzica mai tare, am început să dansez. Scoțând un evantai din pene de la curea, am început să îl mângâi delicat pe Matvei. Matvei m-a luat în brațe, șoptindu-mi: „Je t'aime”, mi-a dat jos lenjeria și a început să mă mângâie cu evantaiul. Atingerea cearșafurilor de mătase reci și mângâierile moi ale evantaiului m-au transpus într-o lume a desfășărilor... După aceea amândoi stăteam întinși, îmbrățișați, iar eu aşteptam în adâncul sufletului ca Matvei să recunoască acum dargostea pentru

mine și poate să îmi ceară mâna, însă în zadar, căci tot nu auzeam aceste cuvinte importante.

1903

— Tot nu am auzit cuvintele importante, am spus eu tristețe, după ce m-am întors de la bal.

Mătușa a ridicat din sprâncene, așteptând continuarea povestirii.

Balul mi-a întrecut toate așteptările! Strălucirea diamantului întărea și mai mult lumina ochilor mei și toti bărbații încercau să se aciuze pe lângă mine. Mark mi-a șoptit că dorința altor bărbați îl face să mă dorească și mai mult. Și zburând de la un cavaler la altul, ascultând vioara în teatrul Iusupovski, speram în secret ca Mark să găsească momentul potrivit și, recunoscându-și dragostea față de mine, să mă ceară de nevastă. La sfârșitul balului, în curtea interioară a palatului Iusupovski a fost organizat un joc de artificii plăcut. Toți oaspeții au ieșit afară, iar Mark, îmbrățișându-mă pe la spate, m-a sărutat încep pe ureche, dar nu a spus nici un cuvânt! Oare a considerat că imprejurările nu erau potrivite pentru o cerere sau nu era încă gata?

— Cred că în zadar încerci să găsești o explicație logică. Când vrea bărbatul, atunci face această propunere! De ce îți este așa de greu să accepți acest lucru, de ce îți place așa de mult să te iluzionezi și să găsești mii de scuze pentru lipsa lui de acțiune? m-a criticat dur mătușa.

— Bine, și ce am de făcut acum? am întrebat eu tristă, pregătindu-mă să plâng.

– Numai să nu plângi, a spus mătușa împăciuitor. În principiu, ai dreptate, este greu pentru bărbați să ceară în căsătorie femeia! Și oricare dintre ei înțelege că imediat cum îți punc pe deget verigheta, toată responsabilitatea pentru viitorul vostru va fi pe umerii lui. Întâlnirile însă nu constrâng pe nimeni. Nu degeaba femeile pe vremuri se fereau de legăturile intime până la nuntă. Imposibilitatea de a avea o femeie le întărea bărbaților dorința și dădea naștere hotărârii de a se cununa mai repede cu aceasta.

– Înseamnă că am greșit de tot! Mi-ați spus doar că în trei-șase întâlniri dorința bărbatului se va consuma. Iar acum îmi spuneți că prima noapte cu un bărbat trebuie să se petreacă numai după nuntă.

– La modul ideal, draga mea! După cum știi, bărbații sunt niște creațuri încete și, aşa cum au nevoie de timp ca să ia anumite hotărâri, tot aşa le trebuie timp pentru a se îndrăgosti. Femeia poate din prima clipă să înțeleagă și să simtă că acesta este bărbatul sortit ei, însă bărbatului îi trebuie timp, și anume timpul fără sex, cel puțin trei luni, pentru ca în el să ia naștere sentimentele. El poate respecta acest timp de probă. Data viitoare încearcă să te dăruiești bărbatului numai în noaptea nuntii.

– Data viitoare? am întrebăt, încercând să lămuresc ce se petrece.

– Pur și simplu, Mark nu este bărbatul tău, iar eu îți-am permis să îți petreci noaptea cu el.

– Nu este bărbatul meu?! M-am pierdut din cauza acestei surprize. Și tot acest an eu l-am dedicat unor relații cu un bărbat care nu este al meu? De ce? m-am uitat întrebătoare la mătușă.

— Pentru a învăța cum este corect să îți construiești relații cu un bărbatul care contează! Pentru că atunci când îți vei întâlni adevărata jumătate, nu vei mai avea drept să greșești!

— Și când îl voi întâlni pe cel care îmi este destinat? am întrebat eu cu grijă.

— Când îi vei cunoaște pe toți, când vei putea să-l întâlnești pe unicul bărbat pe care soarta tăi l-a hărăzit, mi-a răspuns mătușa misterios.

— Doamne, mii de femei își găsesc jumătatea aşa de repede și ușor, de ce la mine totul este aşa de complicat?

— Cel căruia i s-au dat multe daruri va avea mult de luptat, a observat mătușa pe un ton filosofic și a continuat: Și de ce crezi că multe femei trăiesc cu jumătatea lor? Ele pur și simplu rămân cu primul bărbat care le-a acordat atenție, și apoi toată viața se zbat să își găsească fericirea imposibil de atins. Ele se mulțumesc cu un înlocuitor al fericirii, în loc să caute adevărul. Mereu avem șansa de a alege și numai femeia este responsabilă pentru viața pe care o duce.

Mătușa a făcut o mică pauză și a continuat pe un ton și mai provocator:

— Și crearea acestei lumi începe cu sunetul clopotelor de nuntă. Așa că hai să ne întoarcem la tema căsătorici, mai exact, la primirea cererii în căsătorie! Trebuie să îl conduci pe Mark până la pasul când te va cere de nevastă și apoi vei hotărî ce vei face mai departe. Căci poate mă înșel și acesta este exact bărbatul destinat tău!

— Eu sunt deocamdată convinsă de asta! am venit cu puternic în apărarea iubirii mele.

2003

– Eu sunt deocamdată convinsă de asta! am răspuns eu cu siguranță la întrebarea Aniskăi dacă vreau să mă mărit eu Matvei.

După ce l-am condus pe acesta la Moscova, am trecut repede pe la prietena mea ca să îi arăt cadoul pe care l-am primit și să plâng că nu a urmat și propunerca.

– Dar poate că asta nu e decât o prostie! Și nu este necesară nici o nuntă! Vă veți întâlni câte o dată pe săptămână și tuturor le va fi bine, a propus Aniska cu nesiguranță în glas. Poate că un contract prenupțial este cea mai bună alternativă?

– Pentru bărbat, da, m-am strâmbat eu. Este hrănит, îngrijit, cămășile îi sunt cusute, face dragoste când vrea și, după cum înțelegem acum, primește energie pentru atingerea țelurilor propuse. Și ce face bărbatul pentru toate astea? În cel mai neașteptat moment dispare din viața ta, uneori uitând chiar să spună „mulțumesc”. Primește tot, iar tu nu mai rămâi cu nimic. Dacă ai fi oficial soția lui, ai putea cere 50% din ce a câștigat datorită faptului că tu i-ai fost aproape, dar aşa...

– Ascultă, a spus Aniska brusc, asta mi s-a întâmplat și mie cu Vitali. Când ne-am întâlnit avea 25 de ani, iar eu 24. Mai tii minte, lipea panouri cu reclame. După trei luni s-a mutat la mine, iar eu l-am dus la stilistul meu, i-am ales îmbrăcăminte, l-am inspirat și susținut, trăiam împreună, iar peste trei ani el și-a deschis o agenție de reclame, a cumpărat mașină, apartament și, mândru, s-a mutat acolo de unul singur. Și ce? Acum are 29 de ani, este Tânăr și bogat, eu am 28, desigur nu sunt încă bătrână, dar în același timp nu mai sunt Tânără ca o fată și toți bărbații mă întrebă, pe bună dreptate, dacă

am fost căsătorită. Iar eu mi-am dedicat patru ani din viață unui bărbat și cu ce m-am ales? Desigur, câștig bani frumoși, dar mi-ar plăcea așa de mult să nu mai am această responsabilitate.

— Ai dreptate, fără stampila de pe buletin bărbatul nu-și recunoaște responsabilitatea pe care o are față de femeie, nu își asumă responsabilități și nu dorește să împartă cu aceasta realizările sale. Dar cel mai trist este că noi femeile le permitem bărbăților să se poarte așa cu noi. Bărbății sunt așa cum le permitem noi să fie, am ajuns la această concluzie și brusc m-am luminat: Poate că ar trebui să creez o provocare?

1903

— Trebuie să creezi o provocare!

Ochii mătușii au început să strălucească în mod suspect.

— Ce provocare? am întrebat eu lenș, descurajându-mă de tot.

— Dacă bărbatul după un an de cunoștință nu se hotărăște să îți facă propunerea, trebuie să treci la niște acțiuni drastice, m-a anunțat mătușa.

— De ce după exact un an? am întrebat, încă pierdută.

— Cândva pe la o jumătate anului analizezi situația și dacă consideri că acest bărbat este demn de a fi tatăl copiilor tăi, îl aduci ușor, dar insistent, pe direcția ideii tale, că vei rămâne cu el numai dacă devii soția lui. Iar dacă el nu va face pasul hotărâtor, va avea neșansa să te piardă pentru totdeauna! Însă uneori această idee nu le apare bărbăților, de aceea tu trebuie să o faci mult mai accesibilă.

Judecând după intonație, era clar că mătușa avea un plan.

– Când te-ai înțeles să te întâlnești data viitoare cu Mark? mi s-a adresat ea.

– Poimâine, dar de ce?

– Aveți destul timp! Pleci la Paris numai peste două săptămâni!

– Dar când am spus eu că voi pleca la Paris? m-am mirat. V-ați săturat deja de mine?

– Doamne sfinte, ce treabă am eu cu asta? Desigur tu te pregătești să pleci la Paris, pentru totdeauna! mătușa m-a privit cu atenție. Tot nu înțelegi, aşa e? Mark trebuie să aibă senzația că, dacă nu face niște mișcări hotărâtoare, tu vei pleca pentru totdeauna la Paris, iar el te va pierde. Însă fii pregătită, căci cale de întoarcere nu mai există. Te vei întoarce la Petersburg nu mai devreme de un an, dacă nu te cere de soție.

Mătușa s-a uitat la mine și a adăugat vesel:

– Va fi timpul să cunoști francezi și să primești încă o peticică pentru diadema ta.

– Și va trebui să îi povestesc despre asta?

– Da, îi vei spune că ai primit o scrisoare și că trebuie să te vezi cu un notar în legătură cu o moștenire și că vei pleca peste două... – mătușa a subliniat cuvântul „două” – săptămâni și te temi că s-ar putea să nu te mai întorci în Rusia.

– Și dacă el nu va spune nimic? Dacă nu va încerca să mă oprească?

– Atunci cu atât mai mult nu trebuie să-ți pierzi vremea cu el. Dacă după un an relațiile nu s-au finalizat într-o căsătorie, atunci se vor transforma într-un chin îndelungat. Bărbatul se obișnuieste să primească totul de pomană și nu va face nici o încercare să legalizeze

relația voastră. Bărbatul trebuie să aibă șansa să te ceară de nevastă, dar nici tu nu trebuie să-l privezi de această șansă! Vremea feciorelnică e de scurtă durată și nu trebuie să-ți faci speranțe deșarte.

2003

– Nu trebuie să-mi fac speranțe deșarte, mi-am spus, pregătindu-mă să plec într-o delegație la Moscova.

Planul era gata și calculat până în cele mai mici detalii. Astăzi înainte de plecare voi face o ultimă încercare să aduc relațiile noastre pe un alt plan. Dacă nu reușesc... ce să mai, următorul bărbat poate va fi mai bun!

M-am gândit îndelung ce rochie să aleg și mi-am ales una aprinsă, portocalie, cu flori verzi aprinse și albe. Croită în stil chinezesc, era fermecător de serioasă și atrăgătoare, puternică și elegantă. Tocurile înalte și cerceii lungi cu pietre verzi mă făceau să par o floare exotică!

– Arăți fantastic azi! m-a salutat Matvei.

– Mulțumesc! i-am răspuns, așezându-mă la masă.

Un chelner simpatic, ghemuindu-se și privindu-mă de jos în sus, m-a întrebat ce doresc. În ciuda faptului că alături de mine era Matvei, aş fi dorit să îl corectez pe chelner și să-i spun să-mi vorbească la per tu, însă, ca de obicei, am cerut gazpacho și creveți.

– Ce mai faci? m-a întrebat Matvei.

– Incredibil de bine! am răspuns eu.

– Ce înseamnă „incredibil”? nu înțelegea Matvei.

– Îți vine să crezi, m-a căutat un vechi admirator. Ne-am despărțit acum trei ani, el a plecat la Amsterdam să lucreze.

– Și ce vrea? a întrebat Matvei suspicios.

– Ardea de pasiune, spunea că s-a gândit mult, întâlnindu-se cu diferite femei, și a ajuns la concluzia că nu există nici una mai bună pe lume decât mine, am continuat eu calm, uimită de fantasia mea și de cât de natural mințeam.

– Și? s-a încordat Matvei.

– Și a închiriat restaurantul de pe acoperișul „Europei” numai pentru mine. Când am ajuns acolo, era totul aranjat cu flori și baloane, cânta muzică, pe podium era o masă de două persoane.

– Cum a fost? a întrebat Matvei pe un ton otrăvit.

– Destul de romantic! am răspuns, făcând să pară că eram cufundată în amintiri.

– Bogații și obiceiurile lor! a spus Matvei încă supărat. Și ce dorea până la urmă?

– Mi-a propus să mă mărit cu el, am pronunțat cât se poate de calm, de parcă bărbații o dată pe săptămână mă cer de nevastă. „Arta teatrală este o mare forță”, m-am gândit.

– Și ce i-ai răspuns? m-a întrebat Matvei foarte indiferent.

– I-am spus că mă mai gândesc cu cine o să mă căsătoresc: cu acela care îmi propune sau cu cel pe care îl iubesc.

– Și ce, cel pe care îl iubești nu ti-a propus? a întrebat Matvei, arătând că nu înțelege la cine mă refer.

– Încă nu, dar mai are două săptămâni la dispoziție, peste două săptămâni Artem se întoarce la Amsterdam și dorește, în caz că accept, să facă un anunț, am con-

tinuat, înțelegându-se că toate relațiile noastre se vor încheia și că, dacă Matvei nu îmi face propunerea în aceste două săptămâni, va trebui să caut pe cineva pe rol de soț și să imit căsătoria.

– Dar tu chiar vrei să te măriți cu el? m-a privit Matvei suspect.

– De ce să nu mă mărit? Am să locuiesc la Amsterdam. Artem este un om bun și drăguț și, cel mai important, nu poate respira fără mine. Străbunica mea spunea: „Căsătorește-te de câte ori și se propune”.

1903

„Căsătorește-te de câte ori și se propune”, mi-am amintit cuvintele mătușii și m-am gândit: „Și dacă nu mi se propune?”

Trecuse o săptămână de când îl anunțasem pe Mark de necesitatea mea urgentă de a pleca la Paris pentru a rezolva problemele în legătură cu moștenirea și că e puțin posibil să mă mai întorc la Petersburg. Mark a devenit nervos, dar nu a făcut altceva decât să lămu-rească data plecării mele. A trebuit să spun 15 ianuarie.

– Cum adică, chiar vei pleca? m-a întrebat, invitându-mă în week-end într-o casă de vânătoare.

Decorată cu luxul specific rusesc, căsuța era foarte intimă. Stăteam în fața căminului unde ardea focul și ne serveam unul pe celălalt cu căpsuni proaspete și cu icre negre, bând medovuhă*.

– Nu mă reține nimeni și nimic la Sankt Petersburg, am spus eu cu tristețe.

* Medovuhă – băutură alcoolică specific rusească, preparată din mere și drojdie.

– Cred că eu te rețin destul de puternic, a început Mark să râdă, îmbrățișându-mă.

Încălzită de îmbrățișările lui și amețită de băutură, atîpeam tot timpul și nu simțeam cum am alunecat pe podea și ne-am trezit pe pielea de urs. Mark mi-a dat ușor drumul din brațe și a adus blana de nurcă, pentru a mă acoperi. Însă hotărând că așa o frumusețe ca mine nu trebuie ascunsă și că îmi va fi cald, a început să mădezbrace treptat. Se vedea că băutura îmi întunecase mintea într-atâtă, încât nu mai puteam controla ce se întâmpla cu mine. Mark m-a ridicat cu grijă și m-a aşezat pe blana lui de nurcă. Și numai atunci am simțit atingerea moale a blănii pe pielea mea goală și am început să-mi revin treptat.

– Masaj rusesc cu mănuși de nurcă, a îngânat Mark, ca să îți amintești de el și în Franța.

Eu m-am încolăcit numai, gemând de placere, și m-am gândit că Mark se hotărâse să organizeze o seară de adio de care să îmi amintesc peste ani, dar era clar că nu făcea nici o încercare să mă opreasă.

Frecarea blănii de nurcă pe piele a creat mici descărări electrice, care măreau și mai mult placerea. Și în cel mai intens moment am izbucnit în lacrimi. Eu însămi nu înțelegeam dacă plâng din cauza plăcerii sau de durere, înțelegând că acesta era ultima noastră noapte?

2003

– Aceasta a fost ultima noastră noapte, am tras eu concluzia, după ce i-am povestit Aniskăi despre noaptea franțuzească la vila Kociubei și despre provocarea mea eșuată.

— De ce consideri că provocarea nu ţi-a reușit? a întrebat Aniska, care tot nu își pierdea nădejdea.

— Pentru că au trecut două săptămâni, iar Matvei nu a venit la mine cu inelul de logodnă și cu recunoașterea iubirii veșnice, aşa că trebuie să cauț un bărbat care să joace rolul de soț, pentru ca Matvei să nu se prindă că am mintit!

— Dar asta e stupid! Spune-i că te-ai răzgândit! mi-a propus Aniska.

— Eh, atunci intr-adevăr va arăta totul stupid! am contrazis-o eu și dintr-odată m-a luminat un gând: Aniska, hai că eu plec la schi!

— Deci, domnișoara a căpiat... Ce treabă au aici schiurile? a dat din cap prietena mea.

— Mă duc în Chamonix pe Mont Blanc, acolo mai este încă zăpadă și după aceea mă voi întoarce la Petersburg!

— Poți să îmi explici de ce trebuie acum să te duci repede la schi?

— În căutarea soțului!

— Ce? m-a întrebat Aniska uluită. Care soț?

— Cel fals! Voi face niște poze cu francezul și le voi trimite la baza academiciei de economie cu titlul „Lună de micere în Franța”.

— După caleulele mele, în aprilie ar trebui să anunț că nunta ta falsă nu poate avea loc mai devreme de iulie! mi-a stins înflăcărarea Aniska.

— Da, ai dreptate, am răspuns eu dezamăgită, va trebui să fac fotografii în Hawaii!

— Numai te rog să nu le faci cu vreun mulatru, m-a rugat Aniska, pentru că ai povestit despre un rus, iar tu trimiți poze cu un aborigen negru. Dar, oricum, ai să faci o prostie. Ai spus că ai fost cerută în căsătorie, dar te-ai putea răzgândi, doar fetele sunt creațuri schimbătoare!

– Tu chiar nu înțelegi, Aniska? Nu pot să stau și să sufăr din cauză că bărbatul în care am investit atâtă energie nu mă prețuiește.

– După mine, eu cred că străbunica ta spunea că bărbații nu prețuiesc femeile care au investit în ei multă energie, ci pe cele în care ei au pus această energie, mi-a amintit prietena mea atentă șimeticuloasă.

– Acum o să fac totul perfect! Voi zbura în Chamonix, voi cunoaște un candidat respectabil și voi trimite fotografiile.

– Dar aici nu poți găsi un soț respectabil și să te fotografiezi cu el în fața statuii lui Petru I? a făcut Aniska o ultimă încercare să mă facă să mă răzgândesc, neînțele-gând planul meu grandios.

– Nu, natura mea energetică are nevoie de ceva acțiune! am anunțat eu și am plecat să sun la agenția de turism ca să îmi fac rezervare. Uneori este util să mai schimbi decorul.

Capitolul 19

Pasul hotărâtor sau Ultima şansă

1903

Uneori este util să schimbi decorul, a observat mătuşa, ajutându-mă să-mi împachetez lucrurile. Ai aşa o expresie pe faţă, de parcă te-ai duce în exil, nu în Franța!

— Pentru mine Franța chiar reprezintă exilul! i-am răspuns. Dar, oricum, eu nu înțeleg de ce am pus la calc toate acestea.

Sofia Nikolaevna s-a uitat cu atenție la mine și a spus:

— Eu cred că înțelegi totul foarte bine, doar că nu dorești să acceptă că acest bărbat aparține trecutului. Uneori este greu să îți recunoști infrângerea, dar este mai bine să spui din timp cuvântul „stop”, decât să sperî în zadar, să-ți continui încercările inutile și să îți oprești noile posibilități. Așa că, nu te întrista și adună-ți lucrurile, pentru că trebuie să terminăm pregătirea pentru petrecerea de mâine cu ocazia plecării tale.

— Bine, am acceptat eu ascultătoare și am început să îmi împachetez îmbrăcăminte.

Când am scos costumul roșu-închis am simțit cum mă năpădește plânsul. Și cum am dat drumul lacrimilor, a și sunat soneria. Pentru moment, lacrimile s-au uscat. „Mark, mi-a trecut ideea nebunească prin minte, Mark a venit să mă opreasă”. Și am venit cât am putut de repede în vestibul.

Dar acesta s-a dovedit a nu fi Mark Golber, ci o persoană care mi-a trimis un plic. De altfel, plicul era pe numele meu și era într-adevăr din Franța. Uimită, am deschis plicul și am citit scrisoarea.

– Mătușă! – am început să strig prin toată casa.

Mătușa, speriată, a ieșit repede din sufragerie, unde dădea ordine în legătură cu servirea la mese și primirea oaspeților.

– Ce s-a întâmplat, fetițo? m-a întrebat, mirată de tipătul meu. Sper că n-a pățit nimeni nimic!

– Da, dar eu chiar trebuie să plec în Franța. Vă vine să credeți? Se pare că soțul meu a construit în secret o vilă în Chamonix. Sper ca această casă să îmi fi fost mie dăruită, am observat eu, îndoindu-mă profund de acest lucru. După ce au terminat lucrările, constructorii l-au căutat pe client și prin notarul nostru m-au găsit pe mine. Așa că acum am un motiv real să plec în Franța și, cel mai important, am o vilă la munte!

– Oh, nici nu știam că vila poate să-l înlocuiască pe bărbat! a observat mătușa. Văd că te-ai înveselit!

– Poate că o vilă nu poate să ia locul unui bărbat, dar am un loc unde este necesar un bărbat, deci înseamnă că după toate legile energetice acesta va apărea!

– Ce să zic, mă bucur că plecarea nu s-a dovedit zadarnică! Până una alta te ocupi de decorarea locuinței și de repetarea tuturor practicilor, iar spre vară vin să te vizitez!

– Mătușă, adevărul este că îmi doream să plec la munte, acolo acum e soare și frumosul Mont Blanc! mă străduiam să mă conving.

– Draga mea, cred că aerul de munte îți va vindeca toate rănilor, chiar și pe cele sufletești, a răspuns la asta mătușa.

2003

„Aerul de munte vindecă toate rănilor, chiar și pe cele sufletești”, mă gândeam, în timp ce priveam Mont Blancul din camera mea de hotel. Aflat în centrul orașului și înconjurat de o grădină superbă, hotelul în stil art nouveau era intim și elegant. Pereții de culoarea piersicii și ferestrele albe arcuite, cupola mică laterală, toate păreau să creeze un decor romantic. Am coborât să iau gustarea de dimineață și, după ce am cerut un cappuccino, am hotărât că zăpada și soarele îmi vor da o nouă putere.

Cântărind situația, m-am gândit că cel mai bun mijloc de a face cunoștință cu cineva este să mă înscriu în grupa de cursanți pentru jocurile de iarnă. „În același timp, voi învăța să mă dau cu snowboardul, pentru că mersul pe schiuri nu prea se cuvine. După ce am îmbrăcat un costum roz pentru snowboard, am coborât. Îmi plăcea să cobor în acest hotel pe scări, deoarece pe pereti, de o parte și de alta a scărilor, erau agățate portrete cu o femeie încântătoare, care datau mai bine de un veac. Îmi aruncam privirea asupra lor, admirând umerii regulați, gâtul lung și urechile micute, ochii imenși și buclele roșcate. „Ar trebui să întreb personalul hotelului cinc

este această femeie”, mi-a trecut prin minte și am plecat imediat să întreb.

Gândurile mi s-au oprit asupra lui Matvei. Oare cu ce greșisem? Gândindu-mă astfel, am ajuns la locul de întâlnire pentru începători. Grupa se adunase serios: trei elvețieni tineri, un austriac și o englezoaică ce părea puțin cam grosolană. Soare, râsete, neîndemânarea mea au apropiat spre sfârșitul lecției grupa noastră, încât invitația să bem un suc a urmat de la sine.

– Ce faceți în această seară? m-a întrebat Kris, un austriac înalt cu zâmbetul strălucitor și cu părul strâns într-o coadă.

Gândurile mi s-au amestecat cu înfrigurare și am schimbat în ultima clipă, cu mari eforturi de voință, obișnuitul „nimic special”, răspunzând corespunzător regulilor:

– O sumedenie de lucruri interesante.

– Este posibil ca să fiu mai interesant și să îmi găsesc și eu un loc printre planurile dumneavoastră?

– Este posibil, însă astăzi mă tem că sunt deja ocupată, am răspuns, chinuită de îndoieri că acum el se va speria și va înceta orice încercare de a mai continua să mă cunoască.

Însă, aşa cum spunea străbunica: „Pentru a deveni ceea ce nu ai fost, trebuie să faci ceea ce nu ai făcut”. Și zâmbind fermecător, mi-am luat rămas bun și am dispărut. „Am în față o seară singuratică cu o carte, deși m-aș fi putut bucura de compania acestui austriac atrăgător”, ba mă lăudam, ba mă certam. După ce am luat masa și m-am plimbat prin oraș, m-am întors la hotel. În hol un pianist cânta la un pian alb melodia lui Legran. „Ce pian neobișnuit și frumos”, m-am gândit.

1903

„Ce pian neobișnuit și frumos”, m-am gândit, în timp ce treceam pe lângă magazinul de instrumente muzicale. Nici nu ajunsesem bine la Paris, că m-am grăbit să mă întâlnesc cu notarul în legătură cu vila din Chamonix.

— Intrați, cneaghină, m-a invitat domnul de Jager, cum v-a plăcut Petersburgul? S-a schimbat din timpul copilăriei dumneavoastră? m-a întrebat el respectuos.

— Dacă am studiat în Smolnii, nu am văzut prea multe. Iar acum am descoperit multe lucruri interesante pentru mine, i-am răspuns, gândindu-mă cât sunt de „multe” și de „interesante”.

— Da, descoperirile ne pândesc la orice pas. Cine s-ar fi putut gândi că respectabilul dumneavoastră soț a construit în secret o vilă în Chamonix?

— Poate că dorea să îmi facă o surpriză? am presupus eu cu grijă.

— O surpriză? Poate. Dar oare numai dumneavoastră? tot în doi peri a răspuns și Charles.

— Atunci eu aş fi făcut atacul de cord, nu el! am gămit eu trist.

— Dar acum aveți în schimb o vilă! m-a felicitat notarul cu mândrie în glas.

— Da, și ce să fac eu cu ca? Să o vând? Ce părere aveți? i-am cerut sfatul.

— Cred că trebuie să mergeți și să o vedeați și mai apoi să luați o decizie.

Și Charles mi-a înmânat actele care îmi confirmau drepturile asupra proprietății.

— Mulțumesc!

Mă întorsesem deja să plec, dar se pare că Charles, luând o hotărâre, m-a oprit.

— V-ați schimbat, cneaghină. Aerul rusesc v-a prins bine. Aș putea să vă invit azi să vă reamintiți gustul cafelei franțuzești? a spus Charles repede, vizibil speriat de refuzul meu.

Intr-adevăr, lecțiile nu au trecut în zadar, dacă însuși Charles, care mă cunoștea de șase ani și nu flirtase niciodată cu mine (și nu pentru că îi era teamă sau pentru că îl respecta pe soțul meu), acum îmi acorda atenție. Dichisitul și arătosul Charles fusesc adesea văzut în compania celor mai frumoase femei din Paris, iar el se mândrea foarte tare cu reputația sa de cunoșător al frumuseții feminine. Fiind foarte bogat, Charles își putea permite să își petreacă timpul numai cu acele femei care nu erau doar frumoase, ci și interesante. De aceea, pentru o doamnă nici un compliment nu era mai bun decât să fie văzută în compania lui Charles. Toate acestea mi-au trecut într-o clipă prin minte și totuși am răspuns delicat:

— Astăzi aș dori să mă odihnesc după drum, iar mâine am aşa de multe întâlniri!

— Atunci vă voi aștepta poimâine la Montmartre, la cafeneaua „Pisoiu negru”, la ora cinci după-amiază.

— Voi încerca să ajung! La revedere!

Și după ce m-am felicitat pentru victorie, am ieșit pe stradă. „Nu cumva am învățat în sfârșit să nu mai accept orice de la prima întâlnire? m-am gândit. Ce mai fac progrese!”

2003

„Faci progrese”, m-am lăudat pe mine însămi. Deși mă vedeam cu Kris în fiecare zi pe deal, iar el mă încu-

raja, mă sprijinea în timpul antrenamentelor și îmi aducea snowboardul până la hotel, ne-am întâlnit la restaurant abia la două zile după ce ne-am cunoscut. Restaurantul se afla deasupra râului de munte învolburat și se mândrea cu bucătăria. După ce am cerut pate de ficat de găscă, am băut puțin vin alb „Shiraz”.

— Plec mâine seară! Îmi pare rău că ai fost ocupată aceste două zile și că nu am avut timp să ne cunoaștem mai bine! Totuși, mai avem o seară întreagă în față, a spus Kris, făcând o aluzie subtilă și a zâmbit cât se poate de sexy.

M-am înduioșat și am început să mă conving: „În cele din urmă, cine știe dacă ne vom mai vedea și ca să pierzi șansa de a-ți petrece noaptea cu un aşa bărbat la începutul secolului XXI este de-a dreptul stupid”. În sfârșit, am hotărât să nu mai ascult de toate sfaturile străbunicii și să uit de mine în îmbrățișările austriacului sexy și priceput. „Este timpul să devin cinică și să învăț să folosesc bărbății, și nu să mă îndrăgostesc de ei”, m-am încurajat, însă am spus cu glas tare:

— Uneori noaptea se pot afla niște taine teribile. Nu te temi?

— Bau! Îmi place foarte mult să descopăr taine, mai ales cu aşa o fată încântătoare! mi-a răspuns Kris.

— Ti-a plăcut să faci snowboard? am încercat să schimb subiectul pe o temă mult mai sigură.

— Mi-a plăcut senzația de aburire pe care reușcam uneori să o prind! mi-a răspuns Kris și, uitându-se atent la mine, a continuat: În sex nu am nevoie de snowboard ca să zbor!

„Poate că am ceva imoral în privire dacă discuția a trecut aşa de repede la sex?” – m-am gândit. Mai înainte reușisem eu cumva să păstrez o discuție pur amicală,

însă practicile și-au dovedit acum influența lor nu întotdeauna previzibilă.

— Se vorbește că pe aici e o discotecă foarte bună, cred că merită să mergem și noi! Doar trebuie să îți facem ultima ta scără de neuitat! am propus eu.

— Bine, a acceptat Kris.

— Numai că trebuie să ies și să mă schimb! Ai să mă aștepți? Nu îmi trebuie mai mult de zece minute!

Și am continuat să vorbim, spre marea mea ușurare, despre discotecile din diferite stațiuni.

Intrând în hotel, am urcat la mine în cameră și m-am schimbat repede într-un tricou negru cu umărri descoperiți. După ce m-am parfumat și m-am rujat, m-am privit în oglindă. Ochii îmi sclipeau înfierbântați de dorință. Da, cu aşa o privire îmi va fi greu să refuz. „Doamne, ce fac? m-am mustrat. Cea de-a doua întâlnire nu trebuie să țină mai mult de două ore și cu atât mai mult nu trebuie să se termine cu sex. La ce îmi trebuie toate astea? Cel mai corect ar fi fost să îmi iau rămas bun, sărutându-ne pe obraz, și să ne întâlnim mâine pe munte”. Dar deja mă luase valul, iar argumentele logice nu mai aveau nici un efect.

— Nu te-ai plăcăsit de așteptare? l-am întrebat după ce am coborât.

— Nu, am studiat tablourile. Este un portret foarte frumos al unei femei roșcate! a spus Kris.

— Da, și mie mi-a plăcut foarte mult! De câte ori îl văd, îl admir! am fost de acord.

— Nu știi al cui este acest portret? s-a interesat Kris.

— Nu, tot mă gândesc să întreb, cred că pe patronul hotelului, am înaintat eu ipoteza.

— Da, iar eu mă gândeam că e portretul străbunicii tale. Semeni foarte mult cu ea! a observat Kris în treacăt.

– Ce? am întrebat și parcă mi-a trecut o găleată cu apă rece în cap.

Dorința înfierbântată a dispărut pe dată și am rămas înmărmurită. Nu mai doream să merg la nici o discotecă. M-am uitat altfel la portret și am citit în privirea femeiei o toleranță vizibilă la slăbiciunile mele, dar în același timp o avertizare că nu trebuie să încalc regulile. M-am încovoiat ca din cauza unei dureri puternice la stomac.

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Kris neliniștit.

– Scuză-mă, mă doare stomacul! Se vede că pateul de ficat de gâscă a fost prea greu pentru stomacul meu! am spus și eu primul lucru care mi-a trecut prin cap. Aveam mare nevoie să fiu singură.

– Să chem un doctor? s-a îngrijorat Kris.

– Nu e nevoie, mă întind puțin și totul o să fie bine! Iartă-mă că ţi-am stricat seara de rămas bun! am spus eu încurcată.

– Nu-i nimic! Mergem la discotecă data viitoare! m-a consolat Kris.

– Sper! am răspuns și m-am gândit că de această dată o să ieşim pe bune, pentru că dacă bărbatului i-a plăcut femeia și nu a obținut ceea ce își dorea din prima noapte, va face tot posibilul să se mai întâlnească cu ea încă o dată. O să dea buzna, fie și la capătul lumii.

– Ne vedem mâine pe munte! și-a luat la revedere Kris.

– Da, am să iau aparatul foto să facem niște poze ca amintire! Pe mâine!

Și așa cum se cuvine unci fete sfioase, l-am sărutat pe obraz. Cine s-ar fi gândit că zece minute mai devreme eram gata să mă dăruiesc lui, fără să mă răzgândesc.

– Fă-te bine!

Și Kris a dispărut în întuneric.

Am ofstat ușurată și m-am uitat încă o dată atentă la portret. „Nu se poate!” – am dat eu din cap cu neîncredere și, uitându-mă încă o dată la portret, m-am apropiat de oglindă.

Aceiași ochi imenși uimiți, acleași bucle roșcate, gropițe, urechi mici și gât lung, cum de nu am putut observa asta mai devreme! M-am uitat în jur – toate lucrurile din vilă erau păstrate din acele vremuri. Lămpile de masă Tiffani, elegantele măsuțe albe pentru servirea cafelei, covorul des roz-cenușiu, jaluzelele de culoare verde-pal (culoarea mărului) și tapiteria de pe fotolii, sfeșnicele încovioiate și lustra metalică de un verde neobișnuit ce pare că planează pe tavan. Și pentru a completa imaginea, pianul neobișnuit de alb, care era clar făurit în stil modernist. Ce mai, se vede că străbunica mea nu avea gusturi rele.

1903

– Este clar că nu am gusturi rele, m-am lăudat, admirându-mi munca.

Venise deja primăvara când terminasem în sfârșit de decorat vila. În aceste trei luni am locuit la Paris, o dată în două săptămâni veneam în Chamonix ca să văd cum merg reparațiile. Iar pe drum am cumpărat și mobilă, am ales niște veioze, am cumpărat diverse măruntișuri pentru interior. S-a dovedit că pentru a decora și mobila șasc sute de metri lua o groază de timp și necesita toate puterile mele.

Aproape nu mai era timp să mă gândesc la Mark. Cu atât mai mult cu cât întâlnirile cu Charles de două ori

pe săptămână se completau cu necesitatea de admirăție și flirt. Însă, urmând sfaturile mătușii, trecusem deja de perioada curtării. Jucam cu mult talent rolul supărăcioasei nevinovate, deși cu temperamentul meu era nevoie de niște eforturi colosale pentru asta. Dar acestea erau răsplătite însușit.

Charles mă ducea la cele mai bune restaurante, la toate premicrele, îmi dăruise un inel incredibil de frumos cu safir, iar după trei zile de la acesta mi-a adus o pereche de cercei pentru a-l completa. Acceptasem binevoitoare atențiile și cadourile, fără să promit nimic în schimb. „Cât sunt de previzibili bărbații”, mă gândeam. Cu cât investea mai mult în mine Charles, cu atât mai mult se îndrăgostea de mine. Tot Parisul discuta că avarul Charles cumpără toate florăriile și magazinele de bijuterii. Oriunde ne-am fi ivit, toți mă priveau cu interes și încercau să înțeleagă ce mă făcea așa de deosebită. Mi-aș fi împărtășit cu bucurie cunoștințele, dar, în mod cumplit, nu aveam deloc timp.

Și iată-mă, în sfârșit, mutându-mă în vilă. Hotărâsem să îmi petrec vara aici, să respir aer de munte și să îmi fac ordine la toate însemnările și jurnalele mele. Mătușa îmi promisese să treacă pe la mine la începutul lunii iunie, așa că mai aveam o lună să dau viață vilei.

Pentru prima dată am luat cina în casa mea și m-am întins pe un pat luxos. „Într-un loc nou fie ca miresei să-i apară în vis mirele”, mi-am spus din obișnuință. Și în această noapte l-am visat pe Mark. „Oare nu l-am uitat?” – m-am întrebat, după ce m-am trezit.

2003

„Oare nu l-am uitat?” – m-am gândit, după ce m-am trezit. Toată noaptea l-am visat pe Matvei.

Tocmai ce mă întorsesem din Chamonix cu un disc pentru fotografii și cu o groază de întrebări. În acea noapte nu mai puteam aștepta dimineața ca să întreb despre fostul patron al vilei. Coborâsem de câteva ori ca să văd portretul și m-am uitat la trăsăturile feței. „Oare aceasta este străbunica mea?” – m-am întrebat pentru a mia oară. Din cauza aventurii mele și a cursurilor, nu apucasem să citesc tot jurnalul străbunicii, deci era clar că scăpasem ceva important din vedere. Doream să pun o sumedenie de întrebări. Însă când am coborât a doua zi, am aflat de la recepție că povestea despre hotel era cunoscută numai proprietarului acestuia, care plecase cu două zile în urmă în Canada pentru un stagiu de pregătire. Și se va întoarce numai peste o lună! Nici măcar nu cunoșteau numele de familie al proprietarului vilei. M-am întristat și mă mustram că nu am întrebat de la bun început. Am hotărât să mă întorc după o lună.

Era o zi caldă și era cum nu se poate mai bună pentru fotografii. Toată grupa noastră era în plină adunare, iar noi, după ce am încheiat ultimul curs, am început să ne fotografiem. Am încercat să fac câteva fotografii cu Kris. M-a îmbrățișat așa de delicat și emoționant și m-a privit cu atâta adorație, încât chiar semănam cu un cuplu proaspăt căsătorit.

„Iată ce înseamnă să nu îți petreci cu bărbatul noaptea – este cu totul o altă relație!” – m-am gândit și i-am mulțumit în gând străbunicii pentru că ieri seară portretul ei m-a oprit să fac un gest necugetat. Da, și probabil că și fotografile ar fi ieșit mult mai proaste.

— Fotografile sunt grozave, a încuviințat Aniska, așteptându-mă la aeroport.

Ajunsesem cu o cursă de Geneva din Chamonix. Nu mai aveam răbdare să povestesc tot, Aniska nu mai avea răbdare să asculte și am hotărât să servim pizza la restaurantul „Mama Roma” și în același timp să tragem concluziile cu privire la călătoria mea.

— Tânărul este foarte simpatic și pare îndrăgostit, mi-a aprobat Aniska alegerea. Și ce ai de gând, te pregătești să răspândești fotografile pe e-mail la toată grupa ta de la școala de business?

— De ce nu? Cu invitația la nuntă.

— Îți dai seama cât costă „nunta”?

Nu, nu e bine aşa. Ca de obicei, Aniska mi-a stins tot entuziasmul.

— Mai bine trimite fotografile cu însemnarea: „Eu și soțul meu pe Mont Blanc”. Lasă poporul să înțeleagă totul singur, a analizat Aniska.

— De acord, am încuviințat eu ideile prietenei mele.

— S-a mai întâmplat ceva la Chamonix? m-a întrebat atentă Aniska.

— De ce crezi asta? m-am făcut că nu înțeleg întrebarea.

— Îți scăpese ochii într-un mod mult prea suspect.

Poate că ai găsit acolo vreo comoară sau ceva asemănător.

— Nu, am găsit numai portretul străbunicii mele, am răspuns că se poate de liniștit.

— Ce?

Aniska mai să cadă de pe scaun.

— Ce făcea străbunica ta în Chamonix și ce faci tu aici?

Aniska a accentuat cuvântul „tu”.

Capitolul 20

Cum este posibil acest lucru: știință și practică

1903

Ce faci aici? era tot ce puteam spune, văzându-l pe Mark pe pragul casei mele.

— Am venit la tine, mi-a răspuns acesta.

— Pentru ce?

Nu puteam să inventez o întrebare mai prostească.

— M-am plăcuit fără spiridușul meu roșcat! Varia, mă primești în casă sau o să mă lași în stradă, înghețat și infometat?

Mark și-a plecat capul, căindu-se pentru toate păcatele omenirii.

— Intră! m-am milostivit eu.

— Și ai să dai de mâncare unui biet călător?

Era evident că Mark încerca să-mi facă jocul de bunătate.

— Te voi servi cu ciorba ta de borș favorită. Am hotărât să învăț azi să o prepar! Nu știu de ce la bucătăreasa franțuzoaică are cu totul alt gust, m-am văitat eu.

– Nu are suficient spirit rusesc, a venit Mark cu ipoteza, intrând în casă. Oho! a pronunțat el cu uimire, uitându-se de jur împrejur. Ce plăcut și frumos! Ai chemat un arhitect sau ai făcut toate acestea de una singură?

– Împreună. Unde nu ajungeau cunoștințele lui, ajungea gustul meu și invers. Am multe alte talente, am completat.

– Nici nu mă îndoiesc! a spus Mark.

– Scuză-mă, dar nu am înțeles de ce ai venit și pentru cât timp, am continuat să îl chinui.

– Ai citit basme rusești? Mai întâi îmi dai să mănânc, îmi faci patul să dorm și după aceea întreabă-mă, m-a ținut din scurt cu dojană Mark. Cineva a promis că o să îmi dea să mănânc ceva gustos, mi-a amintit el.

2003

– Cineva a promis să îmi dea să mănânc ceva gustos, era primul lucru pe care îl auzeam de la Matvei când a sunat! „Oare planul meu a funcționat, căci fotografiiile au arătat atât de clar că sunt cu un alt bărbat, oare asta a funcționat?”, m-am întrebăt.

– Păi, e cineva flămând? am întrebat.

– Da, în toate privințele! mi-a răspuns Matvei. Mi-ăș fi dorit să vorbesc cu tine despre multe lucruri! De aceea te invit acum într-o călătorie pentru o săptămână.

– O călătorie? Dar eu mă pregătesc să mă mărít peste două luni!

– Chiar despre asta și doresc să vorbesc cu tine.

Matvei era încăpățanat când dorea să obțină ceva, ca de altfel ca toți bărbații. Cred că în acel moment, când

femeile încetează să mai găsească justificare lipsei de acțiune a bărbaților, acestea încetează să mai suferă din cauza iubirii neîmpărtășite.

— Da, am închiriat un iaht în Croația — plecăm peste o săptămână. Îți trimit biletul prin curier. Ne întâlnim la aeroport. Voi zbura din Moscova și voi ajunge imediat la aeroportul Pulkovo, a dat ordine Matvei pe un ton care nu permitea nici o obicecție.

— Stai puțin! Eu de-abia m-am întors din Chamonix! m-am împotrivit eu formal.

— Trebuia să te prind mai de mult! a glumit Matvei.

— M-am supărat! Și ce, pe iaht va trebui să gătesc? am lămurit eu, deși în esență eram de acord să merg.

— Da, pentru că va fi cu noi doar căpitanul, așa că eu voi pescui, iar tu vei găti. Vom face totul ca oamenii mari. Aș fi dorit să petrec cu tine o săptămână pentru a vedea dacă vei putea să îți petreci o viață întreagă alături de mine, a spus Matvei dintr-odată încet și a închis. Am rămas cu gura căscată.

1903

— Aș fi dorit să petrec cu tine o săptămână pentru a vedea dacă vei putea să îți petreci o viață alături de mine, a șoptit încet Mark.

Ciorba de borș a fost imediat consumată și lăudată, după cum se cuvenea. Am trecut din sala de mese în living și ne-am așezat aproape de cămin. Focul amintea de ultima noastră noapte în căsuța de vânătoare. Mark s-a așezat într-un fotoliu și, după ce m-a așezat pe genunchii lui, m-a luat în brațe. „Starca de copilă”, am observat mașinal. „Îi atrage regina, dar se căsătoresc

cu copila", mi-am amintit cuvintele mătușii. Și, întorcându-mă spre Mark, l-am privit uimită.

— Știi, eu sunt obișnuit să trăiesc singur. Și îmi este greu să îmi imaginez că cineva va fi alături de mine zi și noapte. M-am chinuit trei luni și tot nu am înțeles de ce îmi este aşa dor de tine. Sunt pregătit să fac încercarea de a-ți fi soț, dacă accepți! Se vedea că fiecare cuvânt era chinitor și bine gândit. Am înghețat și am lămurit:

— Asta este o cerere în căsătorie sau un anunț cu privire la intențiile tale?

Fără să răspundă, Mark a început să mă sărute cu pasiune. „Mâine îi voi trimite mătușii o telegramă cu această întrebare”, am hotărât și m-am lăsat în voia săruturilor. „lată ce înseamnă potrivire de energii”, mi-a trecut prin minte, deoarece săruturile lui Charles nu aveau asupra mea aşa un efect. Mai degrabă, mă făcea să îmi fie greață, în timp ce săruturile lui Mark făcea fiecare celulă din corpul meu să tremure și să își dorească și mai mult. Ne-am aruncat unul asupra celuilalt ca și cum am fi fost însetați și tot nu puteam să ne săturăm. La un moment dat, privirea lui Mark a căzut pe pian. Prințându-i privirea, am dat din cap:

— Nu!

— Da! a spus Mark și m-a așezat pe pian.

Râzând, încercam să țin ritmul, dar în zadar. Senzațiile erau de nedescris!

— Ești aşa ingenios! am spus, încă râzând. Asta e cumplit!

— De ce cumplit? nu înțelegea Mark.

— Când voi fi bătrână și va veni anticarul să îmi ia mobila, nu mă voi putea despărți de nici un lucru, toate îmi vor aminti de cum făceam noi dragoste. Până și pianul!

– Păi, a rămas neluat? s-a interesat Mark, uitându-se prin living. Mă simt ca un mascul care simte nevoia să își marcheze teritoriul, pentru că nimenei altcineva să nu îl pretindă! a afirmat Mark, stând semet în mijlocul camerei.

Scena era foarte haioasă. Am început din nou să râd în hohote.

– Mereu mă faci să râd! era tot ce puteam spune printre hohotele de râs.

– Mă bucur! Învinge acela cu care femeia se simte ușor și veselă! Așa că am şanse!

Deodată se vedea că lui Mark îi venise o idee și m-a privit întrebător:

– Dar eu chiar am această şansă sau au apărut alți pretendenți?

– Desigur au apărut. Femeia frumoasă are mereu mulți admiratori, însă inima ei aparține numai unuia, am răspuns eu evaziv.

– Sper că mie! a spus Mark pe jumătate convins și pe jumătate întrebător.

– Speranța e ultima care moare! era tot ce i-am răspuns.

2003

– Speranța e ultima care moare! am răspuns la întrebarea lui Matvei dacă are vreo şansă să mănuance.

Stăteam întinsă pe puntea iahtului sub razele calde de soare. Matvei m-a gădilat pe burtica dezvelită, spu-nându-mi că merită să ia prânzul.

– Nu ştiam că ești aşa un mâncăcios, l-am mustrat eu.

– Nu sunt mâncăcios, ci sunt cel care aduce hrana, a spus Matvei supărăt, demonstrând că tocmai a prins o caracatiță.

– Nu știu ce să fac cu ea! am spus eu cu groază.

Trecuseră deja două zile de la începutul călătoriei noastre, noi ne comportam ca o familie fericită care venise în concediu și încă nu ne atinsese de tema căsătoriei inventată de mine. Am hotărât să mai aştept și pur și simplu să mă bucur de frumusețea Mediteranei și de orășele răspândite pe maluri.

Dar nu era timp să stau de pomană. A trebuit să îmi amintesc toate cunoștințele mele culinare și să pregătesc serios micul dejun, prânzuri și cine. E bine că pe iaht totul era bine aranjat, iar spre sfârșitul primei zile învățasem să mă descurc cu minuscula cambuză. Numai clătitele nu voiau sub nici o formă să se coacă pe tigaie, de aceea, pentru data viitoare când aveam să pregătesc altele, am cumpărat o nouă tigaie. Ieșind din magazin, încărcați cu pungile cu mâncare, cu tigaia și lumânările, mi-am gândit că Matvei hotărâse să protesteze, dorind să vadă cum mă voi descurca eu cu rolul de gospodină. „Ce mai, voi încerca să joc acest rol cu măiestrie”, mi-am promis.

1903

„Ce mai, voi încerca să joc acest rol cu măiestrie”, mi-am promis, citind telegrama de la mătușă. În ea erau numai trei cuvinte: „Joacă rolul gospodinei!” Și am început să îmi amintesc cu înfrigurare ce aşteaptă bărbatul de la femeie în rolul gospodinei. Mi-am amintit lacul și fata în costum galben și cuvintele ei: „Stăpânește corpul

bărbatului cum stăpânești acest cristal". M-am aşezat tristă, dar brusc a sunat soneria și curierul, cu suflarea tăiată de atâtă alergătură, mi-a adus un pachet de la mătușă. Acolo era și o scrisoare.

„Draga mea fată, dacă ai primit telegrama mea, atunci probabil că ai înțeles că Mark așteaptă de la tine rolul gospodinei. Ce mai, trebuie să îți amintești toate dominantele senzoriale ale bărbatului. Tine minte că preferințele senzoriale sunt stocate în primii ani de viață și sunt foarte profunde. Tot ce vede bărbatul, tot ce simte, cum îl alintă mama sa, cum miroase ea și cum miroască casa, ce audе, toate se înregistrează în subconștient. La acest nivel nu vei putea niciodată să schimbi reprezentările bărbatului, el își va crea în jurul său lumea din copilărie. Și tot ce poți face este să copiezi cât poți de fidel această lume, culegând informații. Am vorbit deja cu tine despre aceasta, însă am hotărât să mai prezint o dată pe scurt toate acestea, pentru ca ție să îți fie mai ușor. Deci, există cinci simțuri – vizual, tactil, olfactiv, gustativ și auditiv. Prin intermediul lor, noi și bărbății percepem lumea, însă bărbății mai au câteva priorități. Să le analizăm în detaliu.

În primul rând, *văzul*. Ceea ce vede bărbatul în jurul său trebuie să corespundă așteptărilor lui: situația, obiectele și însășiarea femeii. Însășiarea femeii cuprinde culoarea ochilor ei, coafura, stilul îmbrăcăminteи, machiajul și încăltămintea. Femeile observă detaliiile, bărbății văd imaginea întreagă și această imagine trebuie să fie armonioasă și bine gândită. Fiecare bărbat are propria reprezentare a femeii ideale, trebuie să o affle și să îi corespunzi.

Orice bărbat în perioada de început încearcă să „confectioneze” femeia pentru a se apropiă de imaginea

ideală, sfătuind-o sau cumpărându-i câte ceva, uneori criticându-i alegerea, iar dacă femeia, în lupta pentru independență, respinge să urmeze dorințele bărbatului, atunci acesta o înlocuiește, dar niciodată nu-și va schimba reprezentările. Cu toate acestea, el este gata să își schimbe imaginea sa sub conducerea ta delicată. De aceea te și roagă să îl ajuți să își aleagă cămașa, cravata, costumul. Unii bărbăti doresc ca cineva să aibă grija de înfățișarea lor. Fă acest lucru cu multă acuratețe, încearcă să îi alegi lucruri frumoase și valoroase. Aspectul fizic al bărbatului este adesea meritul soției sale. Iar bărbatul îi este recunoscător pentru aceasta. Ține minte că noi ne descurcăm mai bine cu detaliile, aşa că manifestă-ți gustul și ajută-l pe bărbat în alegeri. Însă sfătuiește-l finuț, nu-i dicta și nu-l obliga. Și nu îi cumpăra lucruri cu banii lui, până nu îți devine soț. Nu inceta să-i fi „mămică”.

A doua dominantă, *simțul tactil*. Bărbatii au nevoie de atingeri și cunosc lumea prin atingeri. Ei au nevoie să atingă ceea ce văd, pentru a înțelege cât de bine îi prinde asta. Pentru bărbăti a vedea înseamnă a atinge. Dar, pe de altă parte, ei sunt înșelați după atingerile femeii, de aceea „cel mai bun mijloc de a-ți păstra bărbatul este să nu îi dai drumul din brațe”.

Trecând pe lângă el, nu uita să îți miști încet mâna, într-un mod cunoscut numai de tine, pe corpul lui și să îl săruți. Fiecare dimineață trebuie să o începi nu cu sărutul obișnuit pe obraz, ci cu un sărut franțuzesc adevărat, care să dureze nu mai puțin de șapte secunde. Sărutul îl va proteja pe bărbat de evenimentele neplăcute și de atracțiile altor femei. Sărutându-l pe bărbat dimineața, este ca și cum pornești în el conturul tău energetic, iar el devine mai greu de atins pentru alte femei. Și este

foarte important ca o dată pe săptămână să îl bucuri pe soț cu câte un masaj. Dacă acesta nu este făcut de semeia iubită, bărbatul va fi nevoit să caute atingeri în altă parte. Corpul este însetat după atingeri. Mai ales la bărbații moderni există foamea tactilă, insuficiența alintărilor.

A treia dominantă este *simțul olfactiv*. Mirosul femeii iubite este deosebit de plăcut, dar uneori noi însine ne ascundem mirosul cu alegeri greșite de parfumuri. De aceea, permite-i bărbatului să îți aleagă parfumul, dar în același timp nu spune nimănui și nu arăta ce miros îl atrage. Aroma dovedește cea mai puternică influență și trebuie să ai mare grijă pentru ca altă femeie să nu poată să îți folosească cunoștințele și să îți fure soțul.

La fel de important este și parfumul din casă. Bărbații sunt mai sensibili la mirosluri decât femeile, mai ales la miroslurile neplăcute de mâncare gătită. De aceea bărbații nu iubesc deloc bucătăria. E bine că întotdeauna există o sală de mese unde el se poate bucura de gustul mâncărilor pregătite. Unicul miros care trezește apetit sexual este mirosul de vanilie. Așa că încearcă să adaugi în tot ce gătești esență de vanilie. și nu uita că cel mai neplăcut miros pentru bărbat este mirosul de vechituri. Totul trebuie să răspândească un parfum proaspăt și curat. Nu păstra lucruri vechi și nu invita bărbatul să vizitezi rude bătrâne. Umple-ți casa cu prospețime și soare și o dată pe an întinde-ți lucrurile să stea un timp în soare. Lumina va distruge mirosul de vechi, de aceea, încearcă să-ți umplă casa cu lumină puternică.

A patra dominantă este *gustul*. Nu îi da bărbatului să mănânce ce nu îi place, chiar dacă acest lucru este sănătos. Dacă bărbatul iubește ciorba de borș, pregătește-o cu măiestrie. Tine minte că el își amintește gus-

tul obișnuit din copilărie. De aceea, câteva sfaturi din partea mamei lui nu vor fi rele. Cel mai bun compliment al bărbatului este: „Gătești ca mama”. Poate că îi va plăcea și lui ceea ce îți place tăie. Dar să nu speri asta, mai bine află felurile lui favorite de mâncare și învăță să le prepari.

A cincea dominantă este *auzul*. Aici se ascunde diferența de bază dintre bărbat și femeie. Pentru femeie auzul este pe locul doi. De aceea femeile sunt creațuri care iubesc să vorbească atunci când sunt vesele și triste. Ele doresc să împărtășească lumii gândurile și ce au făcut în timpul zilei.

Însă pentru bărbat auzul este pe ultimul loc. Nu poate asculta cu atenție femeia mai mult de douăzeci de secunde. Asta nu înseamnă că nu îl interesează grijile noastre, visurile și lucrurile zilnice. Numai că, din cauza caracteristicilor creierului său, bărbatul încețează să ne mai perceapă după douăzeci de secunde. De aceea la întrebarea: „Ce zi ai avut, dragă?”, tot ce poți răspunde este: „Minunată, dragule, dar tu?” Si este important să-l ascuți cu atenție pe bărbat. Orice bărbat dorește să fie ascultat. De aceea, ascultă-l cu gura între deschisă, fără să îi atragi atenția cu pregătirea mâncării, cu curățirea casei și cu alte probleme trecătoare. Altfel, bărbatul va găsi alte urechi care să fie atente la fiecare cuvânt al lui. Singurul lucru pe care bărbatul nu obosește niciodată să îl asculte sunt complimentele. Preamărește-i calitățile, dar nu pe cele imaginare (altfel asta va fi lingușire), ci pe cele reale și mereu vei găsi o temă de conversație.

Draga mea fată, iată o scurtă prezentare a ceea ce așteaptă bărbatul de la tine în rolul gospodinci. Așteaptă de la tine o grijă însemnată pentru el. De aceea, mai repet încă o dată, cu cât vei cunoaște mai multe despre

așteptările bărbatului, cu atât îți va fi mai ușor să devii femeia visurilor lui.

Știu că acum, după ce ai citit cuvintele mele, multe lucruri protestează în tine. „De ce trebuie să mă schimb aşa cum vrea el, de ce trebuie să cedezi, să prepar mâncărurile lui favorite, să port ceea ce îi place lui, să mă dau cu acele parfumuri pe care el le-a ales, de ce să îi fac masaj? Și cine o să se îngrijească și de mine, și unde este personalitatea mea în toate astea?” – te vei întreba. Personalitatea ta se manifestă în alt mod. Pe plan fizic ești o actriță și nu faci altceva decât să îți schimbi costumele, fără să te schimbi tu de fapt. Acceptă acest lucru ca pe un costum și ca pe niște decorații ale acelei epoci în care trebuie să joci. În felul în care îți interpretezi rolul se și manifestă personalitatea ta, și nu în ce ești îmbrăcată la un moment dat și în ce mâncare se află în fața ta. Dar chiar pe plan fizic trebuie să-i dai bărbatului ceea ce îți cere. Iar el îți va dărui pentru aceasta întreaga lume. Recunoaște că nu e un preț chiar aşa de mare – cedând puțin vei dobândi mult mai mult.

Fii înțeleaptă și bărbatul va rămâne pentru totdeauna în mâinile tale! Te sărut, draga mea fetiță, și sper să ne revedem în iunie.

Sofia Nikolaevna”.

Țineam în mână scrisoarea mătușii și treptat au început să-mi vină idei noi despre ce să fac în următoarele zile.

2003

Au început să îmi vină idei noi despre ce să fac în următoarele zile. Ce bine că luasem cu mine jurnalul

străbunicii. Hotărâsem ca în ultimele patru zile să joc perfect rolul gospodinei. Să pregătesc mâncare gustoasă, atât timp cât îmi ieșea acest lucru, cât despre creația infățișării, alegerea parfumului, atingerea și capacitatea de a asculta le-am scăpat oarecum din vedere. Dar m-am hotărât să le redobândesc. Începând cu... infățișarea.

— Matvei, unde o să acostăm de această dată? l-am întrebat.

— Pe insula Braè, acolo este un orășel foarte frumos cu niște magazine mici, cred că o să ne placă, a răspuns el, servind salata de caracatiță preparată de mine sub supravegherea atență a căpitanului. Știi, gătești foarte bine. Și, ce e mai important, gătești repede, adică tot timpul ești cu mine, iar mâncarea este deja pe masă. Poate că te ajută aerul de mare. În trei zile am reușit să mă obișnuiesc cu micul dejun, prânzul și cina.

— Mă bucur, acum putem să deschidem un restaurant, eu voi găti, iar tu vei aduce caracatițe, raci și vei prinde pește. E ceva primitiv în asta! am răspuns cât se poate de fin, deși în suflet clocoteam toată de indignare. Era ca și cum aveam de ales – în mijlocul Mediteranei nu poți face la dreapta. Toți pot rămâne numai pe o insulă pustie!

— Cel mai mult îmi place să aduc mâncare de la magazine. Și am mai multe de ales și fac mai puțin efort. Cred că mâine asta vom face! a spus Matvei.

— Propun ca mâine pe insulă să schimbăm rolurile, am completat eu.

— Cum? nu înțelegea Matvei.

— Hai să îți cumpăr cu câteva lucruri care te prind bine, iar tu îmi vei cumpăra ceva în care să arăt bine. Ai vreo preferință anume?

– În principiu, sunt obișnuit să îmi cumpăr totul singur, dar fie, s-a răzgândit Matvei. Aș fi dorit să îmi cumpăr o cămașă albă cu mânecă scurtă. Tu ce ai vreacă? mi s-a adresat el.

– Nu cred că vom găsi vreun magazin cu costume de afaceri pe mal. Așa că sunt de acord și cu un sarafan de vară! am răspuns, pentru că deocamdată nu aveam mai multă fantezie și curaj (am hotărât toate astea în timp).

– Mergem împreună sau propui să mergem separat?

Matvei, ca un bărbat adevărat, dorea să știe toate detaliile.

– Propun să ne plimbăm pe la magazinele o oră separate, apoi să mergeam la piața de pește sau invers. Mai întâi la piața de pește, apoi după haine.

Am început să ordon eu, după ce am luat frâiele puterii în mâini, însă, dându-mi seama de acest lucru, am pronunțat fraza de aur:

– De fapt, cum spui tu, dragule, aşa facem.

Matvei, vizibil măgulit, a tras concluzia:

– Mai întâi mergem la piața de pește, apoi la magazine, iar acum hai să înotăm!

Și nici nu am apucat bine să înțeleg ce a zis că ne-am și trezit în apă.

– Hai să înotăm până la insula aceea micuță!

Și Matvei a indicat o insulă în apropiere.

– Îmi dorești foarte tare să fac dragoste cu tine pe o insulă pustie. Să mă simt Robinson.

M-a sărutat delicat.

Insula era într-adevăr pustie și foarte mică. Un adevărat rai pentru îndrăgostiți. Pentru fiecare pereche de îndrăgostiți se găsește câte o insulă. Ne-am întins pe nișip și mi-am amintit brusc de masaj.

— Ca să te simți Robinson, îți voi face un masaj așa cum făceau băştinașii.

— Cum făceau băştinașii?

Matvei era interesat.

— Da! Întinde-te pe burtă! i-am spus.

Și amintindu-mi cursurile de la „Academia Vieții Private”, am început să conturez „zigzaguri de dragoste” pe spatele lui mare, mergând de pe umărul drept până pe col stâng și coborând în jos pe diagonală, am luat-o într-o parte pe cele mai sensibile părți ale bărbatului și, ținându-mi respirația, mi-am trecut mâinile în sus de-a lungul coloanei vertebrale. După cinci astfel de mișcări Matvei începuse deja să toarcă de plăcere.

Câteva cercuri în jurul noadei spinării, care este responsabilă cu concentrarea energiei sexuale la bărbat, apoi mâinile mele au început să deseneze semicercuri în jurul feselor și iarăși, unind mâinile în timpul inspirării m-am ridicat spre noadă.

Inspirarea întărește energia sexuală, de aceea orice mișcare, dacă este făcută în timp ce inspiri, activează dorința la bărbat și la femeie. Fiecare femeie trebuie să își amintească faptul că poate face totul perfect din punct de vedere tehnic, însă fără fluxul energetic acestea nu vor fi decât niște mișcări mecanice.

Era clar că Matvei simțea energia mea sexuală; rămăsesese puțin nemîșcat și în curând începuse să ia inițiativă.

Când ne-am revenit amândoi, Matvei m-a privit cu admiratie și a spus:

— Cât de serios este totul la voi, la băştinași! Sper că după o așa fericire jertfa nu va fi mâncată!

– Nu, se pune numai la saramură în apă de mare, am început eu să râd și, scufundându-mă, am început să înnot încet spre iahtul ce se legăna pe apă.

– Pentru un aşa masaj nu îmi pare rău să-mi dau viaţa! a spus Matvei, prinzându-mă din urmă.

1903

– Pentru un aşa masaj nu îmi pare rău să îmi dau viaţa! a mormăit Mark mulțumit, întinzându-se pe pat. Și cine te-a învățat să faci acest masaj?

– Mătuşa! am răspuns, lăsându-mi modest ochii în jos.

„Câteva mișcări fac minuni cu bărbatul, mi-a venit ideea satisfăcătoare, trebuie să învățăm toate fetele arta masajului erotic. Aşa cum în India femeia adevărată trebuia să cunoască 64 de tipuri de artă”.

Dimineața de sămbătă începuse cu un masaj delicat și cu un sex la fel de delicat. Odată mătuşa îmi explicase aproape patru ore că alintările de dimineată sunt cea mai puternică armă. Tocmai dimineața îl putem controla pe bărbat în întregime.

Manifestarea de dimineată a vigurozității lui este cea mai bună posibilitate de a-l mulțumi și bucura pe bărbat. Cea care va fi cu bărbatul în acest moment poate și să potolească dorințele lui arzătoare și îi va ocupa gândurile toată ziua.

– Dacă dorești ca bărbatul să îți dăruiască toată dorința lui, niciodată să nu respingi dragostea de dimineată, mi-a spus mătuşa. Dacă el, încă adormit, se apropi de tine, bucură-te, căci înseamnă că este al tău. Dacă nu e deloc timp, sărută-l pur și simplu, dar nu pe buze, ci

pe unul dintre locurile lui sensibile. Dacă vrei ca el să îți aparțină numai ţie, începe dimineată cu dragoste.

Urmând sfatul mătușii, am început dimineată de sămbătă cu săruturi și, în același timp, cu masaj.

– Unde ai învățat asta? m-a întrebat Mark suspicios.

– M-am antrenat cu banane! l-am lămurit eu, păstrând chipul sfios.

– Da, cu tine nu te poți plăcisi! Iar din exterior pari așa o doamnă respectabilă! a zâmbit Mark.

– Cred că totul este în limite respectabile, am ridicat din umeri. Gata cu alintatul, acum ridică-te! Ne așteaptă niște treburi mărcete! am glumit și am început să îl dau jos din pat.

Urmând sfaturile mătușii, am hotărât să îi dau șansa să își manifeste gusturile și să aranjeze camerele pentru oaspeti și să modifice puțin aranjarea lucrurilor în sufragerie. Mark era măgulit că m-am adresat lui pentru sfaturi și a început să cumpere cu plăcere diverse lucruri de la magazine.

Primele plimbări pe la magazine sunt așa de intime, ca și primele săruturi. Cel mai important este să îți placă și să îți amintești că bărbaților le trebuie maximum o jumătate de oră până se decid.

2003

„Cel mai important este să îți placă și să îți amintești că bărbaților le trebuie maximum o jumătate de oră până se decid”, mi-am amintit.

Magazinile cu fel de fel de nimicuri inspirau fantezia designerilor și varietatea lucrușoarelor mărunte, pe care ai fi dorit să le examinezi. Desigur, nu am termi-

nat cumpărăturile într-o jumătate de oră, însă apucasem totuși să aleg o cravată pentru Matvei. Când ne-am întâlnit după patruzeci de minute la cafenea. Admirând iahtul, ne-am împărtășit impresiile.

– Da, și-am găsit un sarafan, dar se pare că trebuie să îl probezi, și-a amintit brusc Matvei.

– Ti-am lăsat cămașa pe mai târziu, căci și eu m-am temut să nu-ți greșesc măsura. Hai să mergem să le probăm!

– Da, e o idee bună! Cred că ar fi bine să începem cu cămașa, fiindcă am impresia că îți va lua mai mult timp să îți alegi sarafanul, a spus Matvei, achitând cafeaua și ridicându-se.

După ce am ajuns la magazin, l-am rugat pe vânzător să îmi arate cămașa pe care o alesesem mai înainte. Când Matvei a ieșit din cabina de probă ca să ne arate cum îi vine cămașa, am rămas uluiți și eu și vânzătorul. Ori e vorba de o croială deosebită, ori de o anumită nuanță, însă cămașa îl făcea pe Matvei incredibil de atrăgător.

– Soția dumneavoastră are niște gusturi minunate! mi-a lăudat alegerea vânzătorul.

– Da, a aprobat Matvei. Știi, la această cămașă merge o pereche de blugi. Mi-ai putea recomanda ceva? s-a adresat Matvei vânzătorului.

Iar vânzătorul, bucuros, a început să ne aleagă blugi. Unii aveau modele neobișnuite, mai degrabă erau potrivite unor bărbați cu alte orientări sexuale, iar câțiva pantaloni stăteau aşa strânși pe corp, făcând picioarele să pară mult prea lungi, iar fesele foarte pronunțate.

– Aveți niște modele tare ciudate! i-a spus Matvei vânzătorului.

– De ce ciudate? Sunt pentru homosexuali, a răspuns vânzătorul calm. Pot face lucruri foarte bune, să scoată în evidență figura și să o facă mai masculină.

– Draga mea, unde m-ai adus? s-a pornit pe râs Matvei.

– Aici nu era nicăieri scris că acest magazin este pentru homosexuali, am început să mă justific. Dar cămașa și blugii îți vin foarte bine. Trebuie să plătim pentru ele, aşa că le luăm.

Matvei a plătit pentru cumpărături și noi, continuând să râdem, am ieșit din magazin.

– Acum te voi duce la un magazin unde sper că nu vom întâlni lucruri neașteptate, a spus el.

Magazinul de articole de damă era plin cu mărgele, diversi pantofi, pălării și, desigur, tricouri sport, sara-fane și fuste de toate culorile și modelele. Te dureau ochii de atâtea culori pestrițe. Dacă aș fi fost singură, aș fi petrecut acolo o jumătate de zi, probând și cheltuindu-mi toată avarea. „Dar nu trebuie să încerc răbdarea bărbatului!” – mi-am reamintit și m-am uitat întrebătoare la Matvei.

– Știi, mi-a plăcut modelul acela.

Și Matvei mi-a întins ceva de culoare alb-roz cu volănașe și șnururi. De obicei nu îmi cumpărăm lucruri de acest fel, preferând haine mult mai serioase și elegante. Astfel am făcut descoperirea că lui Matvei îi plac fetele mult mai romantice. Însă sarafanul cu umerii dezveliți, cu corset în partea de sus și cu o fustă largă, mă transformă într-o fetiță din secolul trecut.

– Este superbă, a spus Mark uimit, când am ieșit din cabină. Știi, mai ai nevoie de niște mărgele, niște cercei lungi și niște sandale, a spus Matvei, chibzuind o clipă

și, după ce i-a șoptit ceva vânzătorului, mi-a pus niște mărgele și cercei.

În sfârșit, după ce a ales ceea ce îi plăcea, mi-a adus și o pereche de sandale. Mă simțeam Galatea, pe care o crease Pigmalion. Iar Matvei, era clar, se simțea Pigmalion, și fiecare amănunt nou îl făcea să se îndrăgostească și mai tare de creația sa. După ce m-a privit săcăitor, a adus de undeva o pălărie roz și, mijindu-și ochii, vizibil încântat de rezultatul propriilor eforturi, a spus: „Acum e gata!”

1903

— Acum e gata, a spus Mark, alegând și ultima vcioză.

Mi-a plăcut să merg cu Mark la magazin în Geneva (Geneva era mai aproape de Chamonix decât Parisul.) Aceasta era un proces de colaborare la opera de artă. Dar cel mai important este că ne plăceau aceleași lucruri. De parcă eram pe aceeași lungime de undă. Nu trebuia decât să îmi atragă ceva privirea, că Mark imediat se oprea și el asupra acestui lucru și dădea din cap, aprobaându-mi alegerea. Iar când lui Mark îi plăcea ceva, mă uitam la acel lucru într-un mod nou și descopeream multe lucruri interesante pentru mine. Era ca și cum priveam lumea prin ochii lui Mark, iar lumea avea alte culori, alte limite. Am petrecut o oră în magazinul de mobilă; am ales toată mobila pentru sufragerie, dormitor și am comandat veioze. Spre deosebire de mine, Mark alegea totul într-o gamă serioasă, bej-auriu și albastru-deschis, și nimic de culoare roz și verde-deschis. Da, bărbații au o cu totul altă percepție a culorilor. Pentru ei culorile pen-

tru dormitor care îi incită sunt cele întunecate, în timp ce nuanțele de roz îi fac delicați, dar nu pasionali. Eram gata să achit, când Mark m-a oprit.

- Lasă-mă pe mine să plătesc, a spus Mark.
- Dar asta costă foarte scump, m-am pierdut eu.
- Îmi pot permite, a spus Mark simplu.

Aș fi dorit să îl contrazic, dar m-am oprit. Dacă bărbatul dorește să investească bani în casa ta, înseamnă că începe să se simtă stăpân. Desigur, bărbaților nu le plac magazinele, dar ei adoră momentul când trebuie să plătească, asta le demonstrează poziția lor socială și posibilitatea de a plăti. Când dau banii sau completează un cec, își arată puterea întregii lumi. De aceea, dacă bărbatul este pregătit să plătească, nu trebuie să îl umilești refuzându-l, punându-i astfel sub semnul întrebării posibilitatea lui de a plăti. Trebuie să îi permiti bărbatului să investească în tine. Nu se spune degeaba că: „Femeile cheltuiesc, iar bărbații investesc”.

– De aceea, când voi veni data viitoare la tine, mă voi simți ca acasă, a continuat Mark.

– Când vei veni data viitoare? am întrebat. Te pregătești să pleci?

– Desigur, mă aşteaptă pacientii și lucrarea științifică! a răspuns Mark, ca și cum era de la sine înțeles.

În mine înghețase tot. „Pentru ce ai venit? voi am să întreb. Ca să mă chinui?” Simțind că acușii voi spune cine știe ce prostie sau că voi izbueni în lacrimi, zâmbind, am spus că trebuie să ies un minut. Intrând în toaletă, am respirat de câteva ori adânc, încercând să mă conving: „Răbdare, numai răbdare!”, am etalat un zâmbet pe față și mi-am amintit ce mă învățase mătușa.

Unim degetele mari cu arătătorul de la ambele mâini, făcând inelul Venerei, și punem degetele în colțu-

rile buzelor. Când inspirăm, întindem buzele și le ridicăm cu degetele în sus spre tâmpale, când ne ținem respirația întindem buzele spre ceafă și când expirăm le dăm drumul. Ochii încep să surâdă în mod natural și toată starea negativă dispare.

„Nu te grăbi, permite evenimentelor să se desfășoare de la sine”, mi-am ordonat și, cu un zâmbet și mai încântător, m-am întors la Mark.

– E totul în regulă? m-a întrebat el neliniștit.

– Da, totul e perfect! am pronunțat pe un ton cât se poate de convingător.

– Atunci e timpul să luăm prânzul! Unde vom sărbători achiziționarea noii mobile?

– La restaurant! Vom servi fondue*, am propus eu. Nu este departe de aici, putem merge pe jos!

Acest restaurant mi-l arătase Charles. „Nu l-am mai văzut de mult pe Charles, de obicei nu dispărea o săptămână. Oare a pătit ceva?” – mi-a venit ideea aceasta, dar am alungat-o.

– Atunci, hai să mergem! a spus Mark și m-a luat de mână.

Ardea soarele de mai și adia un vânt de primăvară. Vitrinele cu ceasuri și bijuterii atrăgeau privirile cu strălucirea lor.

– Poate ar trebui să cumpăr un ceas elvețian..., a spus Mark gânditor, ca să începem să numărăm orele noii vietii?

– Orele noii vieți? am repetat eu ca un ecou.

– Da, hai să intrăm să ne uităm, a propus Mark.

– Desigur! M-a cuprins parcă o înțepenire.

* Mâncare tradițională elvețiană, preparată din brânză și vin la foc tare.

— Varia, ești obosită? m-a întrebat Mark speriat.

— Nu, totul e bine! Când pleci? până la urmă nu m-am putut abține și i-am pus lui Mark întrebarea care mă chinuia.

— Peste două zile, dar am de gând să te iau cu mine! a spus Mark foarte natural.

— Să mă iezi cu tine? De ce? mă încurcasem de tot și deja nu mai înțelegeam nimic.

— Privește ce inel, mi-a spus Mark fără să-mi răspundă, trecând pe lângă magazinul de bijuterii.

În vitrină era expus un inel cu un diamant mare. Stând la soare, vânzătorul a deschis imediat magazinul.

— Da, un mic diamant pentru un așa diamant ca dumneavaastră! a spus, adresându-se mie. Vreți să îl încercați?

În timp ce mă gândeam, Mark a și intrat în magazin. Am examinat inelul.

— Trei carate, prelucrare belgiană, aur roz, a început să laude vânzătorul inelul. Fericit acel bărbat care are o femeie ce merită un așa inel, a observat vânzătorul, privindu-mă cu o oarecare invidie.

— Da, sunt un bărbat fericit, a întărit Mark. Am o femeie pe al cărei degocțel mă pregătesc să pun un inel de logodnă!

— Ați făcut alegerea corectă! a spus vânzătorul și mai departe nu prea am înțeles la ce se referă – la alegerea inelului sau la alegerea mea.

Capitolul 21

Al dumneavoastră este acest bărbat?

Este important să știi ce vrei

2003

Ați făcut alegerea corectă, m-a felicitat vânzătorul. Se vede că insula se afla sub deosebita ocrotire a zeului comerțului, Mercur, aşa că nu o puteam părăsi deloc. Ne îndreptam deja spre iaht cu două sacoşe mari de cumpărături și cu haine, când în drumul nostru s-a ivit un mic magazin de bijuterii. Atenția mi-a fost atrasă de o cruciuliță neobișnuită cu lazurit, iar eu, imaginându-mi cât de elegant va arăta la gulerul descheiat al unei cămăși, am hotărât să i-o dăruiesc lui Matvei.

— Matvei, așteaptă-mă un minut, l-am rugat.

— Alt magazin?! m-a întrebat Matvei cu o groază prefăcută.

— Da, un ultim detaliu care să îți desăvârșească imaginea ta sexy, i-am răspuns.

Și l-am rugat pe vânzător să îmi aducă cruciulița. Vânzătorul a luat-o din vitrină și i-a intins-o lui Matvei.

— Aceasta este o cruciulită deosebită, de la mănăstirea de călugări din Montenegro, și protejează pe cel care o poartă, ne-a explicat vânzătorul și mi-a lăudat alegerea.

Culoarea albastră a lazuritului accentua ochii albaștri-oțel ai lui Matvei, făcându-i mai delicați și mai profunzi. Cruciulita nu era scumpă, în jur de cincizeci de dolari, iar un astfel de cadou, conform concepției străbunicii, denotă atenție față de bărbat, dar nu dezlănțuie asupra lui un potop de cadouri și emoții.

— Sper să te protejeze de toate necazurile, i-am șoprit lui Matvei.

— Mulțumesc, mă va apăra, de acum încolo o să am numai noroc, a răspuns el, sărutându-mă pe nas.

Obosiți și mulțumiți de achiziții și unul de celălalt, ne-am întors pe iaht. Comandantul, pierzându-și orice speranță că ne vom întoarce, se apucase să gătească el peștele pe care îl cumpărăsem de dimineață. Cu ocazia cumpărăturilor, am adus și o sticlă de vin și am aprins o lumânare. Legănarea iahtului pe valurile mării, cerul înstelat, hrana gustoasă și vinul ne-au dat o dispoziție filosofică și gânduri despre viitor. Mâine este ultima zi pe iaht, apoi vom mai petrece o zi în Split și vom zbura spre casă.

— Vrei deja să te întorci acasă? l-am întrebat pe Matvei. El stătea întins, cu capul pe genunchii mei și privea stelele.

— Da, vreau, tu nu? a mormăit Matvei. Doresc eu oare să mă întorc în bârlogul meu friguros de burlac, unde nimici nu îmi poartă de grija, nu îmi dă să mânânc, nu îmi face masaj, nu mă bucură cu un mic cadou?...

— Ce trist e totul! Cred că exagerezi totuși! i-am replicat eu.

— Vreau numai să-ți trezesc compătimire și să te rog să-mi viii în ajutor!

— Și cum te-aș putea ajuta?

— Să îți părăsești logodnicul ăla idiot și să fugi cu mine.

— Nu este idiot! m-am ridicat în apărarea logodnicului meu imaginar.

— Cu așa o fizionomie ca a lui în fotografii nu poate să fie deștept, a continuat Matvei să îl critice pe bietul Kris, care nici măcar nu bănuia ceva din toate astea.

— Nu ți-au plăcut fotografiile mele? am întrebat pe un ton supărat.

— Știi, când am văzut fotografiile alea am înțeles că nu eram pregătit să te pierd, dar în același timp nu îmi pot imagina cum e să fi alături de o femeie pentru toată viața.

„Ăsta este începutul sfârșitului, m-am gândit eu, acum Matvei o să înceapă să aducă o tonă de argumente logice, să îmi explice ce îl oprește să mă ceară de nevastă. Poate o să-și amintească de faptul că eu locuiesc și lucrez în Petersburg”. Și nu am apucat să-mi zic gândul până la capăt, că Matvei a și continuat:

— Iar ție o să-ți fie foarte greu să găsești un loc de muncă la Moscova! Tu te-ai obișnuit să locuiești în apartamentul tău, iar la Moscova va trebui să închiriezi un apartament... — au continuat raționamentele.

— Matvei, ce tot spui acolo? m-am prefăcut că nu înțelegeam nimic.

Stăteam deja unul în fața celuilalt, deasupra noastră strălucea discul portocaliu al lunii, iar eu mă gândeam că o asemenea noapte e mai potrivită pentru discuții romantice despre dargoste, și nu pentru analiza rece a situației. Oare toate eforturile mele se dovediseră

zadarnice, doar m-am străduit aşa de mult. Voiam să plâng în hohote şi, oricât mă străduiam să nu izbucnesc, lacrimile îmi picurau ușor din ochi. Matvei a văzut cum la lumina lunii genele mele străluceau şi, zăpăcindu-se, m-a luat în braţe şi, după ce m-a aşezat pe genunchii lui, a început să mă sărute tandru.

– Copila mea, iartă-mă că îndrug proastia asta. Vom hotărî totul, găsim noi o soluţie. Lasă-l pe tolomacul ăla şi mărită-te cu mine!

Era vizibil că nici el nu se aştepta să zică una ca asta. Am îngheţat şi dintr-o dată, cu toată conştiinţa mea clară, am realizat că nu doream să mă mărit cu Matvei, că are dreptate că nu poate sta o viaţă întreagă alături de o singură femeie, iar eu nu doresc să mă aflu într-o continuă luptă cu toate pretendentele lui. Şi că toată această romanţă nu fusese decât o lecţie pentru învăţarca legilor realităţii. M-am convins că totul funcţionează, m-am convins că orice nerespectare a acestor legi duce la dureri sufleteşti şi că bărbaţii, oricât de mult ar declara că s-au schimbat în atâtea milioane de ani, au rămas de fapt aceiaşi şi că tot legile junglei le aplică, unde masculul va urma acea femelă la care observă cel mai mare potenţial energetic. Deoarece numai o astfel de femelă îi oferă posibilitatea să se manifeste, şi cu cât este mai aprigă lupta pentru ea, cu atât mai puternic va deveni bărbatul. Iar cea care i se dăruieşte fără luptă îşi pierde valoarea în ochii bărbatului. „Preţiuieste-te pe tine însăşi, şi astfel te va preţui toată lumea!” – mi-a trecut prin minte, iar eu, privindu-l atentă pe Matvei, i-am răspuns spre surprinderea mea.

– Acum este prea târziu!

1903

— Acum este prea târziu! am răspuns uimită la propunerea lui Mark de a mă căsători cu el.

Am tăcut tot drumul de la Geneva la Chamonix, întrchându-mă dacă doresc să mă căsătoresc acum, când în fața mea se deschid atât de multe posibilități, când în sfârșit am întcles și am simțit legile de bază care îi conduc pe bărbați și pe femei. Poate că mătușa are dreptate și Mark nu este bărbatul meu și că ce este cel mai important este înainte. Cunoscând legile, pot acum să atrag și să scot din minți orice bărbat: pe rege, președinte, șeic etc. Pot schimba lumea. Poate că până acum m-am iluzionat, dar înainte de a refuza toate aceste iluzii a trebuit să verific cât sunt de ireale. Mark, probabil simțindu-mi dispoziția gânditoare, tăcea și el. Și numai când am ajuns în Chamonix, după ce ne-am schimbat și am venit pe verandă ca să bem ceai, am spart tacerea.

— Chiar ți-a plăcut inelul? m-a întrebat Mark pe departe, deschizând cutiuța cu inelul. Diamantul reflecta fel de fel de nuanțe la lumina soarelui.

— Da, este foarte frumos! De fiecare dată sunt uimită de gusturile tale impecabile! am răspuns cu admiratie, privind inelul.

— Însă frumusețea lui nu se compară cu a ta!

Cu ce frază banală încercase să îmi facă un compliment! L-am privit neîncrezătoare, încurcată din cauza emoției. Mark, simțind că m-am prins de falsul lui, a mormăit, corectându-se:

— Mie chiar îmi place să mă înconjur cu lucruri frumoase. Asta sună și mai ciudat, ca și cum Mark mă consideră doar un alt obiect frumos care îl înconjoară. Doamne, Varia, am străbătut mii de kilometri ca să îți

spun că te iubesc și în schimb acum stau și analizez frumusețea acestui diamant.

După ce a tușit ca să își adune forțele, Mark recunoșcuse totuși că mă iubește. Și, scoțând inelul din cutie, mi l-a pus pe deget.

– Vrei să fii soția mea?

Dar, pentru că nu a primit nici un răspuns, și-a pierdut graiul.

– De ce e Tânăr? Ce s-a schimbat în aceste trei luni? s-a supărat Mark vizibil, nepregătit pentru o astfel de întorsătură.

– Eu m-am schimbat! am răspuns, convingându-mă mai mult pe mine decât pe el.

2003

– Eu m-am schimbat! mi-am dat verdictul. Chiar m-am schimbat în acest an! am spus tare, cu mult optimism.

Și, apropiindu-mă de oglindă, am anunțat tare și puternic:

– M-am schimat! Mulțumesc, străbunico!

M-am întors cu Matvei din Croația ca două persoane străine, ca și cum soarta noastră fusese pecetluită în acea noapte cu lună și cuvintele nu-și mai aveau rostul.

Dar cel mai ciudat era că nu mă mai necăjeam. Se pare că toate supărările mele, toate emoțiile s-au stins în acel moment când luasem hotărârea că nu va mai fi nici o continuare a relației. Și cursurile de la școala de business se încheiau, așa că ne mai rămăsese doar un modul să îl petrecem împreună.

În acest an multe s-au schimbat, dar în primul rând eu. Simteam că aveam mare nevoie să mă întorc în Chamonix și să mă întâlnesc cu patronul hotelului, să iau mai multe informații. Poate că acela era într-adevăr portretul străbunicii mele și săngele mă atrăsesese acolo unde trebuia să ajung. „Se pare că mă vor concedia”, m-am gândit, dar nu știu de ce această perspectivă nu mă supăra. Am hotărât: „Ei, fie, am să deschid o școală pentru femei și le voi învăța legile universului bărbaților și cum să guverneze acest univers”.

În dimineața următoare mi-am sunat șeful și i-am comunicat că trebuie să mă întorc urgent în Chamonix pentru reglarea unor probleme de familie.

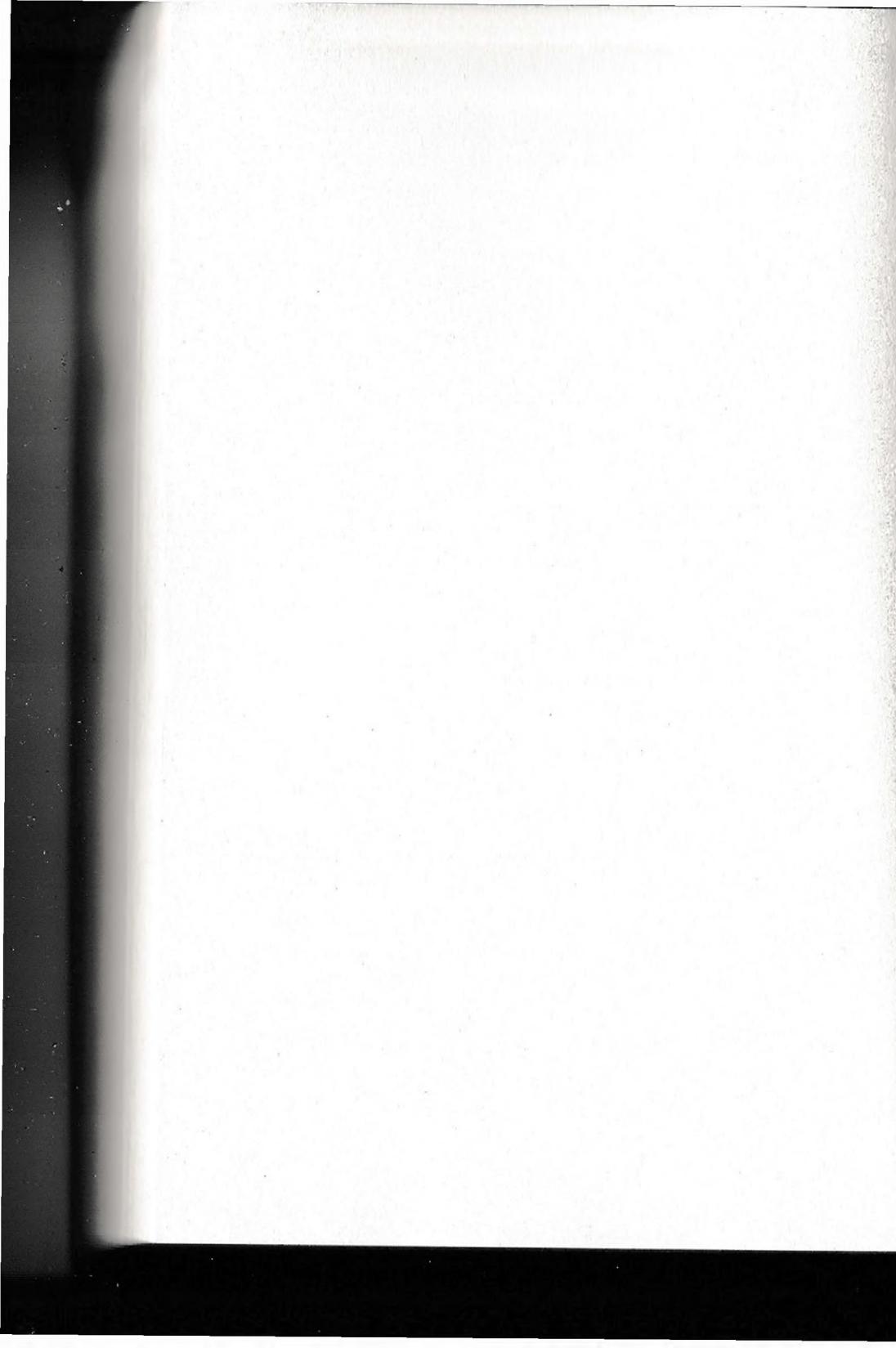
– Și când vei lucra? mi-a pus șeful întrebarea rezonabilă.

– Cred că după ce mă întorc voi mai lucra încă două luni și după aceea voi demisiona! am răspuns cât se poate de calmă.

– Stiam cu că nu trebuie să te las să mergi la școala de business. Toți mi-au spus că, odată ce primesc o educație în domeniu, subalternii dispar, dar eu nu am vrut să cred.

– Nu vă necăjiți, am încercat să îl calmez pe șef, cum le trece amețeala din cauza succeselor, mulți se vor întoarce la locul de muncă. Dar mie chiar îmi trebuie să lămuresc anumite probleme cu cineva. Voi pleca joi seara și luni voi fi deja la muncă. Numai vineri nu voi fi – am început eu să mă milogesc pe un ton jalnic.

– Bine, s-a milostivit șeful. Du-te la Chamonixul tău și să îmi aduci o sticlă de vin franțuzesc. Vom bea împreună pentru începutul unei noi vieți.

Capitolul 22

Începutul unei noi vieți, a următoarei, dar nu a celei din urmă

1903

Ei bine, să hem pentru începutul unei noi vieți! a spus mătușa, ridicând cupa cu vin franțuzesc de colecție.

Trecuseră două zile de la plecarea lui Mark și în sfârșit venise pe la mine mătușa. Eram tare bucuroasă de sosirea ei. Ne așezaserăm la aceeași masă pe verandă unde stătusem nu de mult cu Mark și serveam vin cu ocazia sosirii ei.

— Pentru începutul unei noi vieți! am repetat eu, ridicând cupa. E adevărat că încă nu știu care e această nouă viață, dar ceva îmi spune că dumneavoastră știți deja. M-am uitat la mătușă cu dragoste și am exclamat: Mătușă! Ce bucuroasă sunt să vă revăd! Așa mult v-am așteptat să veniți!

— Te cred, fata mea, te cred! a spus mătușa. După cum văd, nu mai ești moartă după Mark!

– De fapt, m-am necăjit foarte tare când a plecat. Și până acum nu sunt sigură că am procedat corect, respingându-i propunerea. A trebuit să îmi amintesc toate practicile de eliberare de supărare! – mi-am împărtășit durerea cu mătușa.

– Vezi că e bine că ai avut ce face? a zâmbit mătușa. Și ce te-a ajutat cel mai mult?

– Am făcut o călătorie în lumi paralele! M-am aşezat într-o mașină a timpului imaginară și am mers cu cinci ani în viitor – mi-am văzut viitorul cu Mark, apoi am mai trecut încă cinci ani în viitor și am văzut viitorul fără el, i-am povestit mătușii.

– Dar te-am învățat eu asta? m-a întrebat mătușa uimită.

– Nu, am inventat eu asta. Îmi era așa de greu, mă chinuiau îndoielile dacă procedasem corect respingându-l. Aș fi dorit să mă arunc în brațele lui și să îl implor să se întoarcă, nu mai puteam dormi și practic încetasem să mai mănânc. Și, într-o noapte când nu puteam dormi, mi-am spus: poate că ar trebui să văd viitorul pentru a simți corectitudinea alegerii mele.

Și atunci m-am urcat pe un glob de aur 107 etaje și, urcând pe 17 trepte până la etajul 108, am ieșit într-un corridor al timpului și am deschis ușa spre o cameră cu o corabie zburătoare. Am urcat pe acea corabie și am zburat în gând spre viitor, m-am uitat la viața noastră împreună și apoi m-am uitat la viața mea fără el.

Am încercat să îi descriu în detaliu acțiunile mele mătușii.

– Da, draga mea, e clar că faci progrese, a spus mătușa, privindu-mă cu interes. Și ce ai mai văzut?

– Când am intrat în lumea unde eram cu Mark, am văzut cum stăteam amândoi pe niște sezlonguri la malul

mării și priveam înduioșați spre un băiețel care se juca, pare că era fiul nostru. Imaginea răspândea liniște și fericire, mi-am amintit eu.

– Și ce ai văzut în lumea fără Mark? mătușa părea vizibil interesată.

– M-am văzut în mijlocul unei săli, înconjurate de o mulțime de fete care râdeau și zâmbneau, probabil elevele mele. În întâmpinarea mea venea alt bărbat, iar în ochii lui era zugrăvită așa o dragoste pentru mine, așa un respect! În el se vedea că era o așa putere interioră, așa un caracter autoritar, iar eu am înțeles că fără această întâlnire toată viața voi căuta ceva. Știți, mătușă, ar fi fost mai simplu dacă unul dintre tablouri ar fi fost întunecat și posomorât, iar cealălalt vesel și luminos. Dar amândouă aceste drumuri erau bune.

– De ce nu l-ai ales pe Mark? m-a întrebat mătușa, privindu-mă nedumerită.

– Când m-am întors din acea călătorie am înțeles dintr-o dată că, dacă mă întorc la Mark, voi proceda necinstit față de el. Chiar devenind soția lui, tot timpul voi simți chemarea acelui bărbat. Sau poate că asta nu a fost decât o farsă a imaginăției, poate că peste cinci ani voi fi singură și nesericită și vă voi plângе pe genunchi și mă voi certa pentru prostia mea?

M-am uitat la mătușă.

– Mereu facem o alegeră! În fiecare secundă alegem un drum sau altul, dar tu ai ales drumul mult mai greu. Pentru că bărbatul despre care vorbești este unul dintre aceia pe care îi hotărăște soarta omului, iar el nici nu se va uita la tine, la cea care ești acum, în ciuda tuturor cunoștințelor și capacitateilor tale. Ai știut numai lucrurile de bază, iar până nu te vei descurca cu toate categoriile de bărbăți, până nu vei descoperi în tine toate

tipurile de femeie, nu îți vei putea întâlni adevăratul tău stăpân.

Mătușa m-a privit cu atenție.

— Poate că pentru asta va fi nevoie de cinci ani, poate și mai mult. Cine știe? Încă te mai poți întoarce la Mark.

Și, oprindu-se, mi-a umplut paharul cu vin.

Tăceam, sorbind vin și gândindu-ne fiecare la problemele noastre. Mă uitam la muntii înroșiți de soarele ce apunea și mă gândeam câte povești de dragoste se scurceseră la poalele lor. Care din aceste povești a schimbat lumea, și care a fost dată uitării? M-am întrebat ce poveste mi-aș dori să descriu despre iubirea mea. Mătușa mi-a întrerupt gândurile.

— Deci, ne strângem lucrurile și plecăm la Petersburg sau... — mi s-a adresat ea.

— Sau ce? am răspuns eu cu o întrebare la întrebarea ei.

— Sau ești pregătită să te arunci în necunoscut și să devii o adevărată stăpână a lumii?

— Dar oare am şanse? am întrebat, încă meditând asupra propriei sorți.

— Întotdeauna sunt şanse, totul depinde numai de tine. Nu poți să scapi de întâlnirea cu jumătatea ta, dar numai de tine depinde dacă această întâlnire nu va fi decât un episod trecător, care să lasă numai părcere de rău, sau dacă aceasta va schimba lumea.

Mătușa aștepta răspunsul meu.

— Dar de ce totul depinde numai de mine? De ce nu poate să apară pur și simplu bărbatul care îmi trebuie și, luându-mă de mâna, să mă poarte într-o altă lume? De ce bărbatul nu mă poate găsi să îmi spună că eu sunt soarta lui? iarăși am pus vechile întrebări.

Mătușa m-a privit trist și mi-a spus:

— Va trebui să repeți totul de la început! Pentru că dragostea este o treabă femeiască. Deoarece bărbații au alte îndatoriri și pentru ca privirea bărbatului care te va aprecia sincer să te observe, tu trebuie să te transformi dintr-o piatră neșlesuită în diamant. Asta este, desigur, o comparație banală. Dar acesta este adevărul. Și cu cât vei avea mai multe fețe șlefuite, cu atât mai multe priviri vei atrage, cu atât mai mare îți va fi valoarea.

Atunci mi-am amintit de diamantul pe care mi-l dăruise Mark.

— Mătușă, am uitat cu desăvârșire să vă arăt inelul pe care mi l-a dăruit Mark.

Am fugit în casă. Când m-am întors după câteva secunde cu cutiuța, i-am arătat mătușii cadoul.

— Priviți ce piatră frumoasă, i-am spus mătușii. Dacă l-am refuzat pe Mark, trebuie să îi dau înapoi inelul? am întrebat-o pe mătușă.

— Nu, el și-a dăruit inelul, prețuind acel timp și dragostea pe care i le-ai dăruit. Dar, totuși, ce decizie finală ai luat? m-a mai întrebat o dată mătușă.

— Dar ce, nu mai am timp să mă mai gândesc? am încercat cu să amân momentul luării deciziei.

— Nu, a spus Sofia Nikolaevna, mijindu-și ochi.

2003

— Am o surpriză pentru dumneavoastră, a spus proprietarul hotelului.

Sosisem la Chamonix. Iar joi seara, după ce ajunsem la hotel, priveam totul cu alți ochi. Aveam impresia că fiecare cărămidă păstra amintirea străbunicii mele.

După ce am lăsat geamantanele, am înconjurat hotelul și m-am apropiat de verandă, privind Mont Blancul. Soarele era cald, iar mobila de vară fusesc deja pusă pe verandă. Mă uitam la măsuța de paie elegant împletită și la scaune și îmi imaginam deslușit evenimentele care avuseseră loc cu o sută de ani în urmă. După ce m-am uitat încă o dată la munți, am intrat în hotel.

Întâlnirea cu proprietarul era planificată pentru a doua zi și aveam înainte o seară întreagă. „Ce interesant, m-am gândit, când am intrat în această vilă prima dată, totul mi se părca străin, dar a trebuit numai să aflu că a aparținut străbunicii mele, că fiecare lucru a căpătat un sens deosebit”.

Revoluția bolșevică distrusese multe case, iar oamenii își pierduseră multe lucruri, dar cel mai important, ei își pierduseră acele locuri unde ar fi putut să își adune puterile. Din păcate, înțelegerea acestor lucruri le capeți când ai în jur de 30 de ani și când începi să privești într-un mod nou valorile familiale și acele lucruri pe care le-au strâns cu dragoste străbunicii tăi. Cunoașterea istoriei neamului său dă omului o susținere imensă, este ca și cum dai viață puterii adormite a strămoșilor tăi. Și, urcând pe scară, m-am oprit încă o dată în fața portretului cneaghinei Renar.

„Ce crezi, am procedat corect că l-am respins pe Matvei?” – am întrebat-o pe străbunică în gând. Ochii mari albaștri priveau atenții și gânditori și numai două gropițe mici pe obraji făceau față să pară un pic vicleană. Evident, străbunica nu mi-a răspuns, dar numai cunoașterea că exact în acest loc cândva ea s-a chinuit cu aceleași îndoieri m-a încurajat.

Dimineața m-am întâlnit cu noul proprietar al hotelului. Acesta era Antuan, un francez puțin slăbuț, dar

musculos, cu ochi verzi, sprâncene dese coborâte, ce semăna mai mult cu un instructor de schi decât cu directorul hotelului.

Prințându-mi privirea uimită, a zâmbit și mi-a explicat că a fost destul de mult timp instructor, dar după aceea a plecat să lucreze în Australia și când s-a întors după câțiva ani în Chamonix a cumpărat această casă părăsită și, după ce a restaurat-o, a făcut-o hotel.

— Din păcate, când am cumpărat-o, aproape toate lucrurile fusese ră vândute sau pierdute, a trebuit să restaurez multe fotografii vechi, dar se pare că am izbutit să trezesc atmosfera de art deco, a încheiat Antuan, mândru de propriile realizări.

— Da, ati reușit într-adevăr să realizați imposibilul. Îmi imaginez ce mult timp, energie și bani au necesitat toate astea, l-am lăudat eu.

Mă privea atent și, probabil ajungând la aceeași concluzie, a spus:

— Dar chiar semănați cu străbunica dumneavoastră. Știți, devenind deodată încrezător în sine și zâmbind, când mă uitam la portretul străbunicii dumneavoastră mă gândeam că aceasta era acea femeie pe care aș putea să o iubesc și îmi părea tare rău că trăise cu o sută de ani în urmă. Chiar și în cele mai îndrăznețe vise nu îmi puteam imagina că voi întâlni cândva o femeie aşa de asemănătoare ei, a continuat el încet.

Am plecat ochii în jos, rușinată.

— Sper că semăn cu ea nu doar fizic, am răspuns eu încet.

— Atunci poate vi s-ar părea interesant să aflați ceva despre ea, a spus Antuan și, ridicându-se de la masă, s-a dus în fundul camerei.

L-am urmat curioasă. Am urcat la primul etaj și am intrat în cabinet. Mobila franțuzească albită și cabinetul îl preschimba în ceva ușor și străveziu. O masă cu picioare încovioate, un cămin din marmură albă, niște sertare deschise pline cu cărți în diferite limbi și un tablou deasupra căminului cu un mac cu patru petale.

Parcă intrasem în budoarul cneaghinei Renar. Îmi imaginam ce grozav ar fi să citești sau să admiră Mont Blancul, întinsă pe canapeaua de piele de culoarea friștii. În timp ce visam aşa, Antuan s-a apropiat de un hirou elegant și a scos un inel de argint, înnegrit de timp.

— Iată surpriza mea! a spus el solemn și mi-a întins inelul. Când mi s-a spus că vă interesează cneaghina Renar, mi-am amintit de el și am hotărât că poate pentru dumneavoastră toate aceste vă vor fi de folos.

Am luat emoționată inelul vechi și, pierzându-mi graiul de uimire, m-am uitat la comoara ce se crezuse pierdută pentru totdeauna.

1903

Încă mai tăceam, prin să în amintiri.

Mi-am amintit încă o dată toate întâlnirile cu Mark, toată finețea, toată durerea, toate iubirile mele nebunești și că, mulțumită mătușii, aflasem despre energia femeii, despre starea gospodinei, copilei, amantei și reginici. Aveam impresia că de-abia terminasem școala elementară și că în fața mea se deschide posibilitatea de a mă perfecționa mai departe. Și cu cât voi deveni mai desăvârșită, cu atât mai mare va fi premiul care mă va aștepta la sfârșit.

– Știi, dacă Mark chiar ar fi vrut să fie cu tine, nu ar fi renunțat fără să lupte, a întrerupt tăcerea mătușă. Te-ar fi acoperit cu scisorii sau te-ar fi adus cu de-a sila la Petersburg. Dar el a ales deja. Tu vrei numai să prelungești starea de agonie, a spus mătușa sever. Uneori amputarea unui membru salvează viață!

– Mătușă, dar de ce este așa de importantă decizia mea? Nu aș putea să învăț arhetipurile bărbaților și în același timp să trăiesc cu Mark? – amânând hotărârea, am încercat să găsesc un compromis.

– Nu, atât timp cât gândurile tale și inima ta vor fi ocupate de el, alți bărbați nu se vor putea apropiă de tine. Vor simți că ai pe cineva. Este timpul să iezi niște decizii hotărâtoare, a spus mătușa. Să tăiem!

– Ce să tăiem? m-am speriat eu.

– Atașarea stupidă!

Mătușa era de neîndupăcat.

– Ridică-te și imaginează-ți că la nivelul celui de-al treilea ochi intră o rază ce scoate la iveală imaginea lui Mark din întuneric. Gata?

– Da, am răspuns eu.

– Acum cu mâna dreaptă fă mișcări de sus în jos și de la stânga spre dreapta ca și cum ai tăia această rază, ștergându-l pe Mark din gândurile tale. Repetă aceste mișcări de trei ori.

Am repetat și am văzut cu ochiul din mijloc cum imaginea lui Mark începea să dispară.

– Acum imaginează-ți această rază careiese din inima ta, luminând acea clipă când simțeați afecțiune unul față de celălalt.

Mi-am imaginat acea clipă când Mark mă consola în orășelul de zăpadă.

— Cu aceleași mișcări șterge această legătură, mi-a comandat mătușa.

Am tăiat și această legătură și am simțit cum de pe pieptul meu s-a ridicat un sentiment de greutate.

— Acum imaginează-ți la nivelul plexului solar raza ce scoate din întuneric acel moment când ai manifestat grija pentru Mark.

Mi-am amintit cum am pregătit ciorba de borș pentru Mark și am tăiat și această legătură.

— Iar acum în zona de jos a abdomenului imaginează-ți raza care vă luminează cea mai pasională scenă de amor.

Mi-am amintit prima noastră noapte, am retrăit acea emoție și pasiune și cu mare părere de rău am rupt și această legătură. Am rămas puțin timp în picioare, obișnuindu-mă cu propriile senzații și am înțeles dintr-odată că doream să îmi iau zborul. În sfârșit m-am simțit eliberată din toate lanțurile pe care eu mi le creasem.

— Sunt pregătită pentru noi descoperiri, am spus, adresându-mă mătușii.

2003

— Sunt pregătită pentru noi descoperiri! era tot ce puteam spune, încă privind inelul și amintindu-mi legenda.

M-am întors spre Antuan și am zâmbit intrigant.

— Se pare că ceea ce este cel mai interesant de-abia începe.

— Sunt de acord, ceea ce este cel mai interesant este mereu înaintea noastră, a recunoscut Antuan. A, da... —

și-a amintit el brusc. Astăzi au venit cinci doamne din Rusia și m-au rugat să vă dau o invitație la serbare.

— Invitație la serbare? m-am mirat eu. Cred că serbarea este o acțiune la care iau parte toți oaspeții, iar eu nu cunosc și nu aștept pe nimeni, tot nu mă puteam dumiri eu.

Am ieșit cu Antuan din cabinet și am coborât la recepție. Am deschis plicul și am văzut exact invitația la serbarea „Nașterea femeii în dansul puterilor naturii”, scris pe o frumoasă hârtie argintie. Ridicând din umeri, am rămas intrigată și nedumerită, așteptând să vină ora opt seara.

Seara, după ce am coborât în hol, am văzut-o, spre uimirea mea, pe Aruna.

— Cum de ati știut că sunt aici? a fost primul lucru care am întrebat-o.

— Am sunat-o pe Marina și ea mi-a spus unde te-aș putea găsi, a răspuns Aruna calm. Ei bine, e timpul să mergem, suntem așteptate.

— Cine ne așteaptă? am încercat să clarific.

— Preotesele stihiilor, mi-a răspuns Aruna calm și eu nu înțelegeam dacă glumește sau vorbește serios. Du-te la tine în cameră și ia inelul vechi, o să ai nevoie de el.

Nu am inceput să o întreb de unde știa de inel, ci am acceptat totul ca atare, m-am urcat în cameră și am luat neprețuita relicvă.

— Deocamdată dă-mi-l mie! a spus Aruna cu autoritate și a zâmbit aprobator, observându-mi zăpăceala: Îl vei primi înapoi, nu te teme, deocamdată nimeni nu poate strânge toate pietrele, m-a liniștit și a ieșit din hotel.

Aruna mergea cu incredere prin Chamonix, ca și cum își petrecuse aici totată viața. După vreo douăzeci

de minute am intrat într-o grădină părăsită și ne-am apropiat de o clădire pe jumătate ruinată cu un miros caracteristic de hidrogen sulfurat.

– Unde suntem? am întrerupt eu tăcerea.

– Cândva aici a fost un izvor cu apă caldă, astăzi nu se mai folosește, însă puterea și energia acestui loc au rămas intacte, mi-a explicat Aruna.

De jur împrejurul clădirii ardeau făclii, transformând totul într-un templu mistic. Înăuntru se auzea muzică și Aruna, luându-mă de mână, m-a condus acolo. Am văzut în centru o fântână, iar în jurul ei stăteau patru fete în rochii albastră, galbenă, roșie și verde. Rochile se asemănau cu cele descrise de străbunica mea.

Nu mă simteam bine îmbrăcată în pantaloni de blugi și tricou. Aruna, probabil simțindu-mi starea, mi-a întins o rochie albă și o cutie frumoasă, dar goală și, luând lucrurile mele, a dispărut. Muzica se auzea și mai tare, iar fata în rochie verde, preoteasa stihiei Apei, și-a început dansul. Părea îndrăzneață și naturală. Nu se temea să pară haioasă și veselă. Dansul ei era jucăuș și poznaș. Se dăruia cu totul dansului, dansa pentru sine și le permitea și altora să o admire. În ea licăreca bucuria de a trăi și dorința de a-și împărtăși bucuria cu toată lumea. Am intrat în dansul ei vesel, simțindu-mă din nou o copilă lipsită de griji și gata să râd. Însă muzica s-a terminat și fata în veșmânt verde s-a oprit și mi-a întins un safir.

– În această piatră este duhul puterii Apei. Apa te va înzestra cu putere emoțională. Ia-l și stăpânește ini-mile bărbătilor, așa cum stăpânești această piatră, a spus ea și a dispărut.

Tineam comoara în mâini și nu știam ce să fac. Amintindu-mi de cutie, am așezat cu grijă piatra într-o catifea moale.

A apărut fata puternică în veșmântul galben-verzui. Tot dansul ei era serios și liniștit, măsurat și profund. Pașii ei parcă se infigeau în pământ, adunând energie. Am încercat să mă conformez acestei energii, însă mi-a fost ceva mai greu să mă unesc cu ea. De aceea, m-am simțit ușurată când fata în haine aurii s-a oprit și mi-a întins un smarald.

– În această piatră este duhul stihiei Pământului. Pământul te va înzestra cu putere fizică. Ia accastă piatră și stăpânește corpul bărbătilor, aşa cum stăpânești această piatră, a spus fata în rochie galbenă și s-a făcut nevăzută în întunericul nopții.

Nici nu apucasem să pun piatra în cutie, că în încăperc s-a ivit impetuoasa fată în rochie albastră, cu față de băiat. Arăta îndrăzneață și rece, puternică și sigură pe ea. Dansul ci mi-a amintit de dansul unei amazoane iubitoare de libertate, era năvalnic și impetuos. Am intrat și eu în el, dar simțeam că nu pot prinde deloc în acest ritm, nu puteam prinde starea necesară. Însă mi-am amintit treptat toate tehnicele stării reginei și mi-am dat drumul într-un ritm îndrăzneț și liber.

Când dansul s-a încheiat, fata mi-a întins un diamant și mi-a spus:

– În această piatră este puterea Aerului. Ea te va înzestra cu putere intelectuală. Ia această piatră și stăpânește voința și mintea bărbătilor, aşa cum stăpânești această piatră.

Și fata în rochie albastră a dispărut la fel de repede precum apăruse. Mai trebuia să vină și preoteasa Focului, m-am gândit cu, și dintr-odată în jurul meu au

început să ardă puternic făcliile, iar în timp ce admiram flăcările roşiatice, pe lespedea de piatră, care acoperea izvorul termal părăsit, a început să ardă cu vâlvătăi focul. O muzică nevăzută a început să cânte puternic și a apărut fata brunetă în rochie roșie.

— Imaginează-ți că flacăra se contopește cu centrul pasiunii și repetă toate mișcările după mine! mi-a poruncit fata, punându-și mâinile în partea de jos a abdomenului și, dându-și jos rochia, a rămas dezbrăcată. Numai o curea roșie-aurie îi înfrumuseță talia.

S-au auzit sunete de tobă și proteza stihiei Focului și-a început dansul. Picioarele ei se mișcau asemenea unor limbi de foc, zugrăvind opturi și cercuri. Ritmul a devenit tot mai rapid și a început să își miște picioarele înainte și înapoi de parcă ar fi făcut dragoste cu focul. Picioarele ei stăteau puternic pe pământ, în timp ce inspira picioarele ci se apropiau de flacără și în timp ce expira revineau în spate. Treptat, ritmul m-a cuprins și pe mine și de-abia pe la jumătatea transei am repetat mișcările ei, străduindu-mă să mețin contactul cu flacăra. Absorbită de propriile senzații, nici nu am observat cum alături de proteza se ivise un bărbat dezbrăcat.

Numai o bandă în jurul coapselor îi acoperea goliciunea. Era înalt și musculos. Se simțea în el o pasiune sălbatică și o putere primitivă. S-a așezat în fața protezei și a început să facă mișcări de întâmpinare. În timp ce inspira se retrăgea, iar la expirare făcea o puternică mișcare înainte. Își sincronizaseră mișcările, venind unul în întâmpinarea celuilalt, iar cu mă oprisem, fascinată de frumusețea și armonia mișcărilor. S-au apropiat unul de celălalt încet și la un moment dat s-au impletit unul cu celălalt, continuând mișcarea. și tot la fel de încet au început să se despartă și brusc bărbatul s-a întors spre

mine, de parcă mă invita să repet același ritual. Ieșea din el o undă puternică, la care nu exista asemuire. Am făcut primii pași sfioasă, temându-mă să îmi ridic ochii. Atunci, el s-a apropiat de mine, mi-a ridicat bărbia și cu o privire întunecată de pasiune s-a uitat la mine. Îndepărțându-se la distanță de o mână de mine, a intrat din nou în mișcări.

Privindu-l în ochi, am început să-i vin în întâmpinare. Treptat, ritmul și sunetul respirației lui m-au cuprins și când am simțit căldura corpului lui în jurul meu nu m-am speriat. Am simțit cum m-a strâns autoritar și puternic la pieptul său, un timp ne-am mișcat, unindu-ne unul cu celălalt. Chiar și prin rochia mea și prin materialul bandei lui îi simteam excitarea. și eu tremuram de dorință. Muzica s-a mai liniștit când mi-a dat drumul și și-a întors fața spre foc, îmbrățișându-mi umerii. Fata cu curea roșie s-a apropiat de mine pe neaude, s-a oprit în fața mea și mi-a înmânat un rubin.

– În această piatră este duhul stihiei Focului. Te va înzestra cu putere sexuală. Ia-l și stăpânește dorințele bărbătilor, aşa cum stăpânești această piatră.

Și fata în roșu se făcu nevăzută. Stăteam lângă foc, ținând în mână cutia cu valoroasele pietre și nu știam ce trebuie să fac mai departe. Dar atunci au apărut Aruna și cele patru preotesci, care purtau solemn pe o tavă de aur inelul meu. Am înțeles uimită că pietrele vin perfect la cele patru locașuri de pe inel. Preotescile s-au oprit în jurul meu și au închis cercul. Cu palma mâinii stângi în sus – cea care dă – și cu palma mâini drepte în jos – cea care ia. Aruna a început să vorbească cu glas scăzut:

– Magma de foc din interiorul pământului pătrunde în tălpile noastre și urcă în sus în pântecul nostru, iar sus curentul energetic străveziu, luminos și ușor al cos-

mosului intră în palmele noastre și se coboară în pântece. Și, unindu-se, aceste două curente încep să se rotească în interior ca într-un vârtej. Vârtejul se ridică tot mai sus și, ajungând treptat la degetele noastre, se unește într-un curent unic al energiei feminine. Și în acest curent se unesc energiile tuturor femeilor din lume, a celor care au trăit înaintea noastră, a celor care trăiesc în prezent și a celor care vor trăi după noi”.

— A sosit timpul transformării, a spus Aruna și mi-a pus pe deget inelul. Te felicit, ai trecut întreg cercul de putere feminină și acum va trebui să transmiți și altor femei toate aceste cunoștințe. Când vei mai primi în dar alte patru pietre, vei fi vrednică să duci în lume înțelepciunea și puterea femeii adevărate.

Cuprins

Capitolul 1. O cunoștință promițătoare	7
Capitolul 2. Îmi lipsește ceva	25
Capitolul 3. Libertate și energie	41
Capitolul 4. Sfera sexuală	59
Capitolul 5. De la interes la pasiune.....	63
Capitolul 6. Ce tip de relații vă plac? (strategie în a te mărita).....	77
Capitolul 7. Pe treptele relațiilor	99
Capitolul 8. Orică roл necesită repetiții.....	111
Capitolul 9. Începem ancheta.....	131
Capitolul 10. Noaptea de dragoste. Pregătirea	143
Capitolul 11. Timpul îndoicilor. Trecerea psihologică	157
Capitolul 12. Energia cadourilor de la el.....	169
Capitolul 13. Să fie el salvatorul!	179
Capitolul 14. Încrederea în bărbat – cheia spre inima lui	187

LARISA RENAR

- Capitolul 15. Recunoaștere și atenție – iată ce dorește el
- Capitolul 16. Accepți sau nu?
- Capitolul 17. Ești pregătită să te schimbi?
- Capitolul 18. Surprize și iar surprize
- Capitolul 19. Pasul hotărâtor sau Ultima șansă
- Capitolul 20. Cum este posibil acest lucru: știință și practică
- Capitolul 21. Al dumneavoastră este acest bărbat? Este important să știi ce vrei
- Capitolul 22. Începutul unei noi vieți, a următoarei, dar nu a celei din urmă

. 205

. 219

. 231

. 249

. 265

. 279

. 301

. 309